

МЕЙСЪН КРОС

**СЕЗОНЪТ
НА
УБИЙСТВОТА**

ОБСИДИАН

Безмилостен сериен убиец, който търси отмъщение и сее страх в цялата страна.

Млада жена, която се разкъсва между кариерата във ФБР и семейството си.

И загадъчен професионалист, който е наистина добър в намирането на хора. Мъж, който сменя имената си като хотелските стаи. Мъж, когото не бихте искали да ядосате. Мъж, който в момента се казва Картър Блейк.

Едно пълно с опасности, вдигащо адреналина преследване и магнетичен герой, който уверено тръгва по пътя на Джек Ричър.

- [Мейсън Крос — Картър Блейк: Сезонът на убийствата #1](#)
- [Ден първи](#)
 - [Пролог](#)
 - [1](#)
 - [2](#)
 - [3](#)
 - [4](#)
 - [5](#)
 - [6](#)
 - [7](#)
 - [8](#)
 - [9](#)
 - [10](#)
 - [11](#)
 - [12](#)
 - [13](#)
 - [14](#)
 - [15](#)
 - [16](#)
 - [17](#)
 - [18](#)
- [Ден втори](#)
 - [19](#)
 - [20](#)
 - [21](#)
 - [22](#)
 - [23](#)
 - [24](#)
 - [25](#)
 - [26](#)
- [Ден трети](#)
 - [27](#)

- [28](#)
- [29](#)
- [30](#)
- [31](#)
- [32](#)
- [33](#)
- [34](#)
- [35](#)
- [36](#)
- [37](#)
- [38](#)

- [Ден четвърти](#)

- [39](#)
- [40](#)
- [41](#)
- [42](#)
- [43](#)
- [44](#)

- [Ден пети](#)

- [45](#)
- [46](#)
- [47](#)
- [48](#)
- [49](#)
- [50](#)
- [51](#)
- [52](#)
- [53](#)
- [54](#)
- [55](#)
- [56](#)
- [57](#)
- [58](#)
- [59](#)
- [60](#)
- [61](#)
- [62](#)
- [63](#)

- [Ден шести](#)

- [64](#)
- [65](#)
- [66](#)
- [67](#)
- [68](#)
- [69](#)

- [70](#)
 - [71](#)
 - [72](#)
 - [73](#)
 - [74](#)
 - [75](#)
 - [76](#)
 - [77](#)
 - [78](#)
 - [79](#)
 - [80](#)
 - [81](#)
 - [82](#)
 - [Две седмици по-късно](#)
 - [83](#)
 - [Епилог](#)
 - [Благодарности](#)
 - [Информация за текста](#)
-

Мейсън Крос — Картър Блейк: Сезонът на убийствата #1

На Алисън М. Бел

Опознай врага и опознай себе си. Тогава и в сто битки не те заплашва поражение.

Сун Дзъ

Те искаха да знаят защо направих това, което направих. Е, има и зло на този свят, господо.

Брус Спрингстийн

Първото, което трябва да знаете за мен, е, че Картър Блейк не е истинското ми име. То ми принадлежи толкова, колкото и хотелската стая, в която се намирах, когато телефонът иззвъня.

Беше приятна, без никакъв прекален лукс. Стаята, имам предвид. На седмия етаж в края на северозападния коридор на средно скъп хотел. С чудесен изглед към центъра. Харесваше ми. Чувствах се добре в нея вече осемнайсет дни. Самият град също беше приятен — нито прекалено голям, нито прекалено малък. Удобна обстановка за работа.

По същия начин се бях привързал към името Блейк през последните няколко години. За мен имената не са по-различни от хотелските стаи: избираш ги според нуждите си, използваш ги, докато е възможно, и щом настъпи моментът, продължаваш напред.

Нямаше пет часът, когато мобилният ми избръмча, но аз вече бях напълно буден. Още преди час се бях отказал от опитите си да заспя. Има и такива нощи. Натиснах бутона и вдигнах апарата до ухото си, без да казвам нищо.

— Блейк, там ли си?

Гласът отсреща беше уморен и сякаш раздражен от този факт. Освен това ми беше познат.

— Какво става?

— В момента ли? Откъде да знам. Важното е какво стана преди два часа.

Наведох се напред в стола, за да погледна през пролуката между пердетата. Светлините на града блещукаха насреща ми. Ясно беше, че се очаква да захая въдицата, така че не се хванах на нея, поне не веднага.

— Знаеш, че бях зает напоследък.

— Да, знам.

— И мислех да си дам малко почивка.

— Имаш късмет. Промяната е също толкова добра, колкото и почивката, нали така?

Замълчах, поразсъждавах върху думите му и казах:

— Къде?

— Първоначално ли? В Илинойс, Чикаго.

Погледнах към часовника си. Луминесцентните точки на циферблата светеха слабо в предутринния мрак. Имах кола в гаража на хотела. По това време на денонощието можех да стигна до Чикаго за три часа. Дори за два и половина.

Трябваше да задам един последен въпрос.

— Черно, бяло или сиво?

Човекът отсреща не отговори веднага, но можех да усетя, че вече се е ухилил.

— Бял като сняг. Ще ти хареса.

Въздъхнах, облегнах се на стола и окончателно се предадох.

— Добре, казвай какво стана преди два часа.

Два часа по-рано 2:37 ч.

Огромната пълна луна висеше над безкрайното поле, ширнало се като спокоен океан. Късен октомври, северното полукълбо. Наричаха я ловджийска луна.

Уордел въздъхна философски, зареял поглед през тесния прозорец. Отвъд него луната светеше ослепително и огряваше всичко на километри наоколо. Жалко, че нямаше какво да се види освен полето. Равно и еднообразно, простиращо се до хоризонта. Той обаче продължи да гледа. Беше вгълбен в мислите си, тялото му се полюшваше в ритъма на микробуса, който се носеше по безлюдната магистрала.

Въпреки липсата на промяна или може би точно заради нея на Уордел му харесваше гледката. Беше някак си... *несмутима*. Точно така, това беше думата. Огряното от луната поле му напомни за една песен на Саймън и Гарфънкъл. „Америка“. Той не харесваше поп музиката, но „Америка“ беше една от любимите му песни. В нея се пееше за двама влюбени, тръгнали на пътешествие, което започва с младежки оптимизъм, но завършва с разочарование и безнадеждност. Настроението на тази песен му допаднаше.

Тя бе по-различна от съвременните хитове и именно затова му харесваше — още един факт, който го отличаваше от кроманьонците в затворническото отделение.

Повечето от тях проявяваха депресиращо еднообразие от музикални предпочитания — хардрок и рап. „Никълбек“ и Кид Рок. Шумен и досаден боклук от този род. Той беше сигурен, че му се подиграват зад гърба заради музиката, която слушаше, заради скъпото кафе, което пиеше, заради книгите, които четеше. Но никога в лицето му. Никой не казваше на Уордел нищо право в очите, а ако случайно някой го направеше, не повтаряше повече тази грешка.

Той се усмихна на приятния спомен и погледна ръцете си. Раздвижи ги, защото усети, че започват да се схващат. След това вдигна дясната, за да почеше гъстата си брада, и лявата му ръка също се вдигна.

Кларънс, мършавият мъж с болнав вид, който седеше зад него, беше заспал. Или се преструваше, че спи. На Уордел му беше все едно, стига да го оставеше на мира. Когато седнаха, Кларънс се беше опитал да побъбри с него и бе продължил да дрънка доста по-дълго от обичайното време, необходимо на човек да разбере, че трябва да млъкне. В края на краищата Уордел му бе затворил устата, като бе впил очи в него. Специалният поглед винаги вършеше работа, защото показваше, че това е последният шанс досадникът да избегне сериозна физическа болка. Важното беше да си дадеш вид, че наистина го мислиш.

Кларънс едва не бе пропуснал този си шанс, като бе взел да се извинява, че е голям дърдорко, но в крайна сметка бе схванал посланието и бе млъкнал, а това беше най-важното. Дори бе проявил достатъчно здрав разум да не заспи на рамото на Уордел. Беше се прегънал и подпрял на ръцете си в поза, което не изглеждаше никак удобна.

Беше необичайно, но не безпрецедентно Уордел да има спътник по време на пътуването. По-необичайното беше да пътува без конвой. И преди го бяха карали без много шум, когато не искаха да привличат внимание върху преместването му в друг затвор, но той не можеше да се сети за друг подобен случай. Микробус без конвой, без полицаи на мотори. Може би си мислеха, че вече не заслужава такова внимание. Може би охраната му беше станала жертва на бюджетни съкращения — все пак тази година предстояха междинни

избори. Или може би това беше доказателство за дотолкова избледнялата му слава, че властите не смятаха за необходимо да го вземат на сериозно.

Уордел се загледа през прозореца, докато песента продължаваше да звучи в главата му. Устните му безмълвно редяха думите на припева:

Тръгнах да търся Америка.

Америка. Не беше видял много от нея, ако не и почти нищо.

В затвора разполагаше с достатъчно време да разсъждава и там беше осъзнал колко неразумен е бил в миналото. Беше се ограничил с един ловен участък, с един град. Едва след като възможността беше пропиляна, бе разбрал какво е трябвало да прави от самото начало: да пътува непрестанно. От град на град, от щат на щат, от изток на запад. Да се носи напред като горски пожар, да увеличава периметъра на действие и да дамгоса името си върху плътта на страната. И да изгради нещо голямо. Нещо, от което беше лишен. Затвори очи и тихичко изрече името.

Джуба.

Отново раздвижи ръце, като нагласи белезниците така, че да не жулят много китките му, и пак ги подпря върху бедрата си. Мускулите там бяха здрави и стегнати. Корави като самия него.

Повечето хора в положението на Уордел се оставяха на произвола на съдбата. Качваха килограми, отпускаха се и провисваха, пушеха толкова цигари, до колкото можеха да се доберат, спяха по шестнайсет часа на ден. Правеха го, защото бяха пречупени; защото си бяха казали: „Какъв е смисълът?“.

Не, и Уордел. Той поддържаше един и същ режим от времето, когато беше в спецчастите, а през последните пет години дори беше увеличил тренировките. Всеки ден започваше с лицеви опори и коремни преси — двайсет серии от по двайсет упражнения всяка, а след това правеше лицеви опори на една ръка, сто на всяка. Свободната в общи линии програма му осигуряваше предостатъчно време за следобедна тренировка и още една, преди да угасят лампите. Изминаваше по петнайсет километра всеки ден в оградения кръгъл двор. Предимството на такъв предвидим маршрут беше, че можеше да чете през цялото време, като така поддържаше във форма както тялото, така и ума си. Защото знаеше онова, което другите затворници не знаеха.

Уордел продължаваше напред, защото знаеше, че именно движението е всичко. Не бяха успели да го пречупят за пет години, нямаше да го пречупят и в двете седмици, които му оставаха. Тази вечер за пръв път от много време пропускаше вечерната си тренировка и тялото му жадуваше за упражненията, както наркоманът жадува за дозата си.

Може би беше прекалено късно да поправи нещата, да се върне назад и да изпълни всичко в по-голям мащаб, но това не означаваше, че трябва смирено да чака смъртта. Дузината свидетели, които щяха да присъстват на екзекуцията му, щяха да видят един *добре изглеждащ* мъж на път да се срещне със Създателя си. Интересно му беше кой щеше да е там. Вероятно губернаторът и може би Стюарт, ченгето, което го залови. Онзи гадняр Хачър щеше да е там със сигурност. И Уордел щеше да се изправи и да използва изцяло полагащото му се време, като погледне всеки един от тези глупаци в очите и им каже, че ще се видят в ада. Щеше да се постарее да му повярват.

Важното беше да си дадеш вид, че наистина го мислиш.

Кейлъб Уордел може и да беше изчезнал от полезрението на страната, но щеше да се постарее последните хора, които щяха да го видят, да го запомнят.

Той усети, че тялото му леко се накланя напред. Микробусът бе намалил скоростта и това го изтръгна от мислите му. Той погледна напред. Безсмислен рефлекс. Не беше на екскурзия с автобус — не можеше да извие глава настрани и да успее безпроблемно да види шофьорската кабина и пътя напред. Вместо това той се приближи по-близо до прозореца, притисна глава в стъклото и притвори лявото си око.

На около триста метра от микробуса той успя да види чифт неподвижни стопове. Дори и на лунна светлина под този ъгъл не можеше да разпознае какво е превозното средство. Пред червеното сияние на стоповете се виждаше силуетът на човек, който им махаше. Очевидно беше закъсал. Уордел се помъчи да види какво става по-нататък. Бронираният микробус му направи услуга, като се насочи към средата на шосето, далече от спрялото превозно средство. Сякаш се подчини на волята на Уордел. Спряла *кола*. Определено беше кола. Яркочервен седан, окъпан от фаровете на микробуса. В далечината се забелязваше черна сграда, закриваща част от небето. Може би фермерска къща? Или хамбар?

Беше посред нощ. Наоколо нямаше никакви сгради или второстепенни пътища. Близо половин час не бяха срещали друго превозно средство. А сега — едновременно закъсал автомобил и сграда в далечината.

Микробусът отново ускори. Шофьорът нямаше опита на Уордел, но не беше и пълен глупак. Приблжиха червената кола и ръкомахащия човек до нея. Той спря. Да маха, преди да стигнат до него. Докато колите се разминаваха, той не обърна внимание на шофьора, а впери поглед в тесния страничен прозорец. За част от секундата очите му срещнаха тези на Уордел. Не изглеждаше разочарован, камо ли ядосан, че не са спрели да му помогнат. По-скоро изглеждаше спокоен и съсредоточен.

Набираха скорост и хамбарът — да, оказа се хамбар — се приближаваше все повече. Беше стара постройка. Монолитна десетметрова конструкция с двускатен покрив. Уордел беше придобил почти инстинктивен навик да преценява всяка обстановка, в която попадеше, като пресмяташе най-удобните позиции както за нападение, така и за отбрана. Хамбарът беше добър избор и за двете. Определено най-доброто място, което беше видял досега.

Вече бяха на около сто и петдесет метра от него, когато Уордел видя, че е доста близо до платното. Може би самата къща, към която бе принадлежал, беше съборена, защото бе попаднала на трасето на магистралата.

Нещо щеше да се случи. Беше сигурен в това.

Насочи поглед към покрива, към позицията, която той би избрал, точно вдясно от ветропоказателя. Имаше нещо в очертанията на самия покрив, което сякаш...

Нещо огромно, солидно и неумолимо ги блъсна отляво, от противоположната на хамбара страна. Микробусът бе запратен извън пътя и светът започна да се преобръща. За един кратък миг Уордел се почувства в безтегловност. След това гравитацията предяви правата си с гневен трясък и микробусът най-сетне легна неподвижно на едната си страна.

Гласове, миризми, шум и болка се смесиха в едно. Уордел чу викове, изстрели от няколко оръжия, след това нечий стон. Мирисът на бензин и разкъсан метал се сливаха с пушека. Уордел усещаше вкуса на собствената си кръв. Разтърсваше глава и се опитваше да подреди правилно нещата. В следващия миг го сграбчиха за раменете и огромни ръце го измъкнаха навън, под студената лунна светлина.

Чистият въздух му помогна да прочисти гърлото и очите си и му позволи да се ориентира в обстановката.

Усещаше дулото на пистолета, опрян в главата му, докато го бутаха. Той се препъваше в

останките от микробуса. Погледна настрани и видя окървавените тела на двамата щатски шерифи, които ги охраняваха. Жълт багер се бе забил навътре в смачканите ламарини на микробуса. Тогава усети удар по главата.

— Мърдай.

Уордел осъзна какво се случва и продължи да върви напред. Мъжът беше проговорил с източноевропейски акцент. Може би беше руснак. Странно. Уордел не си спомняше да е убивал руснаци. Отведоха го на двайсетина крачки встрани от пътя и силен удар подкоси краката му. Той успя да вдигне закопчаните си ръце и да олекоти падането. Кларънс нямаше този късмет и след секунда зарови лице в пръстта. Той изскимтя и се запревива, а от счупения му нос бликна кръв. Не каза нищо, което означаваше, че е по-умен, отколкото Уордел смяташе. Просто погледна към тримата въоръжени мъже. Двама от тях го сграбчиха за ръцете и го извлачиха от мястото, където Уордел стоеше на колене.

Уордел разпозна мъжа вляво от сценката със закъсалата кола. Другият, който дърпаше Кларънс за дясната ръка, бе облечен с кафяво кожено яке върху черно поло. Беше малко по-нисък от останалите и изглеждаше така, сякаш той е шефът, въпреки че с готовност бе помогнал във влаченето. Този, който остана да пази Уордел, имаше телосложение на мечка. Беше и толкова космат. Носеше тясна червена тениска, напук на времето, и бе прегърнал пушка помпа. Ремингтън 870, готова за действие.

— Радвам се да те видя отново, Кларънс — каза мъжът с полото със силен акцент, изглежда, забравил изцяло за Уордел.

Уордел погледна към Кларънс, едновременно изненадан и възмутен. Всичко това беше за него?

Кларънс не отместваше поглед от мъжа с полото. Белезниците бяха събрали ръцете му като за молитва. Няколко пъти си пое рязко дъх, сякаш събираше кураж да проговори.

— Не ме убивайте.

Счупеният му нос изкриви думите и те прозвучаха като: „Не е уийте“,

Мъжът с полото отвърна престорено развеселено:

— Още няма.

Определено беше руснак.

Без предупреждение подобният на мечка мъж направи крачка към Уордел и го изрита с всичка сила в корема. Кейлъб едва успя да стегне коремните си мускули, за да не получи някое сериозно нараняване, но за да ги заблуди, се преви на две и се закашля. Искаше да ги хване, докато не внимават.

— С тоя какво да правим? — изръмжа мечката към мъжа с полото.

Същият акцент, но по-плътен.

— Не влиза в сметките. Погрижи се за него.

Все още приведен, Уордел видя, че мечката прави крачка към него, а другите двама се обърнаха към Кларънс. Руснакът се канеше да го изрита отново, а когато паднеше по гръб, щеше да го застреля. Грешеше.

Уордел блокира ритника с окованите си ръце, подпря крака на твърдата земя и натисна напред. Огромният мъж изръмжа и се прекатури. Уордел скочи върху него и стовари лакът в гърлото му. С всичката сила на деветдесетте си килограма. Задоволително вътрешно изхрущяване му подсказа, че е свършил с този противник. Вече беше на крака и вдигаше пушката с окованите си ръце, когато другите двама реагираха на случващото се. Уордел натисна спусъка и гръдният кош на мъжа с полото изчезна сред кървава мъгла. Уордел

презареди пушката, докато белезниците раздираха кожата на ръцете му, и се хвърли напред.

Последният оцелял противник не беше лишен от хладнокръвие, но пък беше лош стрелец. Натисна спусъка веднъж, ала куршумът прелетя доста далече от Уордел. Той от своя страна вдигна пушката до тялото си, доколкото белезниците му позволяваха, и отнесе по-голямата част от главата на руснака. Обезглавеното тяло рухна като отсечено дърво. Последният изстрел отекна в мрака, след това тишината се спусна и ловджийската луна засия невъзмутимо.

Уордел тръгна да презарежда и потрепери от болка, след като белезниците обелиха кожата около лявата му китка. Той погледна към смачкания микробус и се запита дали ключовете ще са на колана на някой от охранителите, или ще трябва да импровизира.

— Б-б-благодаря ти — обади се тих треперещ глас зад него.

Уордел мигновено се обърна назад. Напълно беше забравил за Кларънс. Не беше трудно. Мършавият мъж пълзеше напред, все още на колене, а в очите му се четеше нещо средно между страх и надежда. Тези очи напомниха на Уордел за домашния му заек, който той толкова обичаше да оставя да гладува почти до смърт, когато беше момче.

— Тези хора, те щяха...

— Определено — прекъсна го Уордел.

Изобщо не се интересуваше кой, какво и защо.

Нещо в гласа му накара другия мъж да се отдръпне, а очите му се разшириха.

— Няма да ме застреляш, нали? — попита Кларънс нервно.

Плаха усмивка плъзна по лицето му, сякаш искаше Да каже: „Заедно сме в това, приятел, нали?“

Уордел погледна към пушката и окървавената си китка, а след това към Кларънс. Усмехна се и леко поклати глава. След това завъртя пушката в ръцете си и стовари приклада върху лицето му.

Кларънс се срина на земята, без да издаде звук, и Уордел нагласи захвата си върху пушката така, че да я използва като бухалка. Стовари я в носа на Кларънс и усети как кост и хрущял поддават. Удари на същото място още няколко пъти и усети как лицевата кост хлътна навътре след третия удар. След това спря да брои, спря да мисли. Продължи да удря, докато от главата на Кларънс не остана само безформена каша от мозък и парчета кост.

Спря, когато усети, че ръцете му се изморяват, и остави адреналина да го напусне като оттеглящ се прилив. Когато пулсът му се нормализира, Уордел се огледа с отвращение. Изглеждаше ужасно — целият в кал, пот и кръв. И то много кръв. Част от нея беше негова, другата принадлежеше на Кларънс. Повдигаше му се. Мразеше мръсотията. Мразеше бъркотията.

Пет минути по-късно той успя да намери ключовете за белезниците в един от мъртвите пазачи и свали оранжевия си затворнически гащеризон. С него се избърса, доколкото можа, и го захвърли. Чудеше се какво да облече. Случилото се имаше практически, както и естетически недостатъци — дрехите на двамата руснаци и на Кларънс бяха абсолютно неизползваеми. Значи оставаше големият.

Уордел сви рамене, съблече руснака и облече панталона и тениската му. Чувстваше се като палячо от цирка. Отиде обратно до смачкания микробус и огледа наличните оръжия. Мъртвите пазачи носеха полуавтоматични „Смит и Уесън“. Пистолетът на шофьора все още беше в кобура му.

Уордел се наведе и огледа смазаната шофьорска кабина. Онова, което видя между

предните седалки, го накара да се замисли дали дългият престой в затвора може напълно да повреди представата ти за време, защото днес определено беше Коледа.

Между седалките имаше полицейски снайпер „Хеклър и Кох“ на еднакво разстояние както от шофьора, така и от спътника му.

Идеален за стрелба по избягали затворници като него. Идеален за много неща.

Пушката беше красавица, мощна и точна като тези, които беше използвал в пустинята. Дори по-прецизна, защото бе специално изработена за правоохранителните органи и не се нуждаеше от компромис между тежест и издръжливост, както беше при военните.

Уордел се престори, че претегля практичността и техническите ѝ характеристики, преди да се поддаде на желанието и да я вземе. Пушката щеше да го забави повече, отколкото ако беше взел един „Смит и Уесън“, но не чак толкова много. По дяволите, нали за това го бяха обучавали. Писано беше да я вземе.

Тогава Уордел си спомни за покрива на хамбара. Погледна нагоре и видя само права черна ивица на фона на тъмносиньото нощно небе. Нямаше никого на покрива, вероятно никога не бе имало.

На около четиристотин метра на юг се виждаше горичка. Уордел провеси пушката през рамо, хвърли последен поглед към покрива на хамбара и тръгна.

Тръгна да търси Америка.

5:06 ч.

Девет минути след започването на телефонния разговор и седем минути след края му вече се бях изкъпал и обръснал и отварях гардероба.

Избрах еднореден тъмносив костюм, кремава риза и италиански обувки. Нищо прекалено, въпреки че трите струваха почти колкото една семейна кола. В гардероба имаше още три такива костюма. Оставих ги вътре — по-късно щях да ги взема.

Набързо се облякох и сложих кобура си през рамо. Отворих чекмеджето до леглото и извадих „Берета 92“ и пълнителя ѝ. Проверих седемнайсетте 9-милиметрови патрона „Парабелум“, пъхнах пълнителя, дръпнах плъзгача, спуснах предпазителя и мушнах оръжието в кобура. Облякох сакото и отидох до малкото бюро в другия край на стаята, където чакаха трите неща, от които се нуждаех. Първото бе портфейл, в който имаше няколко хиляди долара в брой, шофьорска книжка на името на Картър Блейк и платинена карта „Америкън Експрес“. Второто бе лаптоп „Дел“ в кожен калъф. Последното бяха ключове за колата в подземния гараж.

Пресегнах се за мобилния и ръката ми замръзна. Телефонът имаше скрийнсейвър, който избираше произволни снимки от паметта, сменящи се на всеки петнайсет минути. Сега беше избрал снимка, която не бях виждал от много време — жена на двайсет и няколко, с медноруса коса, закрила с ръка очите си от слънцето. На заден план се виждаха очертанията на виенско колело. Астроленд, Кони Айланд. Колелото вече не беше там. Това беше единствената снимка на Каръл, която пазех.

Натиснах дисплея да разкарам снимката и прибрах телефона в джоба.

По-малко от петнайсет минути след като мобилният ми бе звъннал, вече бях зад волана на път към Чикаго.

7:40 ч.

Сградата на ФБР беше на Уест Рузвелт Роуд 2111. Представляваше огромна конструкция от стъкло и бетон и въпреки десетте си етажа беше по-широка, отколкото висока. Издигаше се зад еднометрова стоманена ограда сред идеално поддържана морава, която се простираше до тротоара. Развиделяваше се, но уличните лампи и прозорците все още светеха.

Преминах през портата и спрях колата пред бариерата. Свалих прозореца, когато униформеният пазач приближи. Казах му, че името ми е Блейк и че имам среща със специалния агент, ръководещ разследването. Той кимна, сякаш ме очакваше. Докосна козирката на шапката си и ме въведе под вдигащата се бариера.

Оставих оръжието си на рецепцията и в замяна получих ламинирана посетителска карта. Минах през металдетектора и бях ескортиран до десетия етаж от намръщен агент, който отвърщаше на шегите ми с редки измърморвания. Въведе ме в просторен офис с невероятна гледка към града на разсъмване. Пред прозореца имаше огромно бюро. Зад него седеше мъж.

Беше по-млад, отколкото очаквах, може би нямаше петдесет. Носеше скъпарски костюм от „Брукс Брадърс“, обикновена риза, тъмна вратовръзка и очила без рамки. Гарвановочерната му коса беше перфектно пригладена назад без никакъв опит да се прикрие фактът, че оплешивява.

Мъжът не си направи труда да се изправи, нито протегна ръка за поздрав. На бюрото имаше дебела папка.

Застанах на прага за момент. Намръщеният агент, които ме беше придружил до тук, излезе и затвори вратата след себе си.

— Доналдсън — казах аз вместо поздрав.

— Правилно. Блейк, нали така? Пристигна по-бързо, отколкото очаквах.

— Нямах много движение.

— За пръв път ли си в Чикаго?

— За пръв път от много време насам.

Доналдсън се наведе напред и опря ръце на бюрото, с което показва, че няма време за празни приказки. Не ми трябваше друг намек.

— И така, трябва да намерите един човек, нали?

За момент Доналдсън не каза нищо, сякаш не искаше да започва.

— Тази информация не може да напуска стените на този офис.

— Спокойно, не съм в Туитър.

Никаква усмивка.

— Знаеш ли кой е Кейлъб Уордел?

Името ми беше познато, въпреки че не бях следил случая. Като придобиеш известна слава, името ти автоматично се запамятава в съзнанието на хората.

— Разбира се — отвърнах. — Снайперистът. Но той е в затвора, нали така?

Доналдсън не каза нищо.

— Разбирам.

— Тази сутрин е избягал от транспортиращия го затворнически микробус. Изглежда, е било засада, вероятно мафията. Уордел е попаднал в нея и е успял да се измъкне.

— И искате тази ситуация да се разреши, преди някой да разбере.

— Седна дума, да.

— Може ли един въпрос?

— Разбира се.

— Кой ме предложи?

Устните му се повдигнаха съвсем леко в края. Очевидно това беше единствената усмивка, на която беше способен.

— Да кажем, че това е препоръка, която не би било уместно да отхвърля.

— Но все пак не ви харесва.

Той въздъхна и се изправи, като се подпря на бюрото.

— Виж, не ме разбирай погрешно. Бих използвал цялата помощ, до която се добера. Събираме специален отряд и ни беше казано, че имаш определени способности, които могат да свършат работа, без значение дали на моите хора ще им хареса или не. И да ти кажа честно, изобщо няма да им хареса.

— Което е добре. Свикнал съм от години да не ме харесват.

— Радвам се да го чуя. След час ще събера отряда за инструктаж. Как мислиш, ще ни помогнеш ли?

Кимнах леко.

— Надявам се сте наясно с условията ми.

— Сигурен съм, че въпросът за заплащането вече е договорен с твоя... агент.

— Да, но имам три предварителни условия — казах аз.

— Слушам те.

— Първо: половината сега, половината, след като хвана вашия човек. Второ: работя сам. Няма да идвам в офиса от девет до пет. Нито пък ще пия по бира с другите, след като го тикнем в затвора. Щом ме наемате, единственото, което наемате, е допълнителна помощ и това е всичко.

— А третото?

— Третото е, че щом ми плащате да хвана вашия човек, плащате ми да го направя по моя начин. А той е както аз намеря за добре. Понякога ще е напълно в рамките на закона, понякога не. От вас искам единствено обещание, че каквито и основателни стъпки да предприема по време на работата, дори и да са в разрез със закона, няма да доведат до проблеми с вас.

Доналдсън беше готов да ме прекъсне, но аз го спрях

— Ще ви оставя да решите какво е основателно и какво не. Не ви искам непопълнен чек.

Доналдсън сбърчи чело и обърна глава към прозореца. Направих няколко крачки напред и седнах на стола пред бюрото.

— Страхотна гледка — казах аз с цел да разчупя тишината.

— Велик град, господин Блейк.

— Духовният дом на Бюрото, нали така? Хувър е започнал от тук.

Доналдсън се обърна към мен.

— Научил си си урока. Господин Хувър ни е построил от нищото.

— И господин Дилинджър му е помогнал малко, разбира се.

Лицето му бе напълно безизразно. Не можех да кажа дали е развеселен или обиден. Протегнах дясната си ръка през бюрото. Той я погледна като сапъор, който работи върху

напълно непознато устройство.

— Аз решавам какво е основателно, нали така?

— Това казах.

Доналдсът ме изгледа за момент. След това се пресегна и стисна ръката ми.

— Добре дошъл на борда.

9:05 ч.

Въпреки бързането специален агент Илейн Банър закъсня.

Беше получила обаждането малко след осем часа сутринта. Съобщи й, че трябва да се яви на спешна среща с ръководещия разследването в девет часа.

Това означаваше, че ще трябва да си тръгне десет минути по-рано от единствената родителска среща, за която беше намерила време през годината. Поредното провалено задължение, поредното разочарование за Ани. Знаеше, че това няма как да се сравнява с онзи път, когато на рождения ѝ ден се наложи да лети до Индианаполис, но от друга страна, всички малки разочарования накрая отиваха на едно място. Вината се беше превърнала в постоянно, гложещо присъствие. Банър си мислеше, че всичко ще е по-лесно след изнасянето на Марк, но тази надежда не бе просъществувала дълго.

Все пак имаше някаква компенсация за нарушения баланс между работа и личен живот — внезапното ѝ напускане на срещата не беше сподобено от обичайните поклащания на главата или самодоволни усмивки от другите майки. Всички знаеха с какво си изкарва прехраната и тя бе наясно, че всички бяха прочели миналогодишната статия в „Таймс“ след случая „Марков“. Дори след като блъсна вратата на излизане, тя усети как напускането ѝ предизвика трепет от възбуда сред другите майки в стаята — родител федерален агент напуска изневиделица заради спешно обаждане.

А после всичко, което стоеше между училището и дирекцията на ФБР в Чикаго, беше тримилionenният град в час пик. Като се има предвид всичко това, помисли си Банър, докато минаваше през матовите врати на конферентната зала, пет минути беше допустимо закъснение.

Стаята беше слънчева, просторна и с много малко мебели. Дълга заседателна маса, няколко стола и кафемашина в далечния край. Вътре вече имаше четирима души — двама, седнали на разстояние с гръб към вратата, и двама, седнали по-близо, от другата страна на масата. Тя разпозна в последните двама самия ръководещ разследването Уолтър Ф. Доналдсън и помощника му, специален агент Дейв Едуардс. Бяха пълна противоположност един на друг. Едуардс бе на шейсет години, с набито телосложение, облечен в евтин костюм. Потеше се обилно, въпреки че навън беше студено. Въпреки по-високия си пост Доналдсън беше по-млад и облечен стилно и елегантно.

Седналите с гръб към вратата се обърнаха и я погледнаха. Тя не разпозна мъжа, който седеше най-далече от вратата, но по-близкият до нея беше Стив Касъл. По дяволите. Касъл приближаваше петдесет, но въпреки прошарената си коса можеше да мине за поне десет години по-млад. Погледът на лицето му говореше, че петминутното ѝ закъснение изобщо не е допустимо.

— Извинете за закъснението — каза Банър и седна на мястото най-близо до вратата.

Едуардс и Доналдсън измърмориха някакви поздравии, но Касъл продължи да я гледа, без да каже нищо. Четвъртият мъж се усмихна леко и като че ли мило. Изглеждаше... *незабележим*. Това беше думата, която търсеше. Среден на ръст, нормално сложен, с тъмна коса и гладко избръснат. Добре изглеждащ, каза си Банър, но нищо особено. Човек, за когото трудно ще успееш да дадеш някакво отличаващо се описание, ако се наложи. Носеше хубав костюм, но без вратовръзка — не беше от ФБР, ако не друго.

Всичко това се случи в рамките на един бърз поглед, след което Банър извърна очи от него. Забеляза, че на масата няма нищо друго освен купчина снимки, поставени пред Едуардс.

— Сега, след като всички сме тук — започна Доналдсън със съвсем лека нотка на южнобостънски акцент, — да минем директно на въпроса. Имаме проблем.

Банър погледна към него и кимна. Разбира се, че имат проблем. Просто се чудеше от какво естество. Може би президентът беше размислил относно посещението си в града преди междинните избори.

Доналдсън се обърна към Едуардс, както водещ на новините би се обърнал към по-младия си колега за черната работа.

Едуардс погледна към Банър, след това към Касъл, сякаш проверяваше дали двамата внимават.

— Тази сутрин, около три часа, микробус, транспортиращ двама затворници от затвора „Марион“ към федералния комплекс „Тера Хоут“, бил нападен от засада на около тринайсет километра от дестинацията си.

Едуардс спря да си поеме дъх, сякаш самото изречение му костваше усилие.

— Започнали сме съвместни действия с местната полиция. Изглежда, в микробуса е имало само двама щатски шерифи. И двамата са убити. Нямаło е конвой. Опитваме се да разберем защо, като се има предвид кои са охраняемите.

— Кого са транспортирали? — попита Касъл.

Едуардс изглеждаше раздразнен, че го прекъсват.

Коего не е много на място, помисли си Банър, след многозначителната пауза, която бе направил. Едуардс се облегна назад и столът изскърца.

— Смятаме, че обектът на нападението е бил този човек.

Той вдигна едната снимка — гланцирана, цветна, от полицейските архиви, на която мършав оплешивяващ мъж на около четирийсет години се усмихваше кисело. На табелката с името пред гърдите му пишеше с удебелени букви „МИЧЪЛ, К. ДЖ

— Кларънс Джеймс Мичъл. Снимката е направена преди около четири месеца. Очакваше го съдебен процес по обвинение в рекет, тежка телесна повреда и изнасилване.

Банър разгледа снимката. Бюрото се беше намесило заради обвинението в рекет. Ясен беше и интересът на Едуардс — все пак беше от отдел „Организирана престъпност“. Но защо тя и Касъл бяха тук? Нито единият от тях не работеше в този отдел в момента. Хвърли поглед към Касъл, който, изглежда, също не знаеше какво се случва.

— Мичъл трябваше да свидетелства срещу Витали Кораковски — продължи Едуардс, — един от босовете на руската мафия. Мишена с висока стойност. Имаме потвърждение, че тримата мъже, които са осъществили засадата, са били наемници на Кораковски.

Банър наклони глава изненадана. Как са успели, щом няма оцелели, да разберат броя и самоличността на нападателите толкова бързо? Освен ако...

— Какво имате предвид „са били“? — попита тя, преди да успее да се овладее. Тези думи бяха получили специално ударение.

Едуардс се усмихна. Очевидно това беше точният момент да се зададе въпрос.

— Имам предвид, че вече не са, агент Банър.

Той вдигна още три снимки, една по една. Цветни, в близък план, на тримата мъже, заснети на местата, където са били убити. Всички освен последния, който нямаше лице, или по-скоро нямаше глава.

— Закар Радев, Николай Косигин... и сме почти сигурни, че този тук е Владимир Лабазанов — обясни Едуардс. — И тримата първокласни наемници, убити от невъоръжен човек, при това с белезници.

Банър изведнъж осъзна, че Едуардс говори изцяло на нея и Касъл. Въобще не обръщаше внимание на другия мъж, който слушаше с интерес. Изглежда, тази информация не беше нова за него. Който и да е той, вече е бил инструктиран, осъзна Банър.

Касъл се отпусна в стола си. Махна с лявата си ръка към снимката на Мичъл, която лежеше на масата и попита с недоверие:

— Искате да кажете, че *този* човек е направил всичко *това*?

Едуардс изглеждаше доволен, че може да поднася информацията къс по къс. Леко поклати глава и извади друга снимка. Банър видя как Доналдсън трепна и си помисли, че това по-скоро изразява неприязън, отколкото притеснение, все едно някой беше казал неуместна шега на вечеря.

— Кларънс Джеймс Мичъл — негова снимка, направена преди около четири часа — заяви сухо Едуардс. — Някой го е ударил с тъп и тежък предмет, може би приклад на пушка, и е продължил да го удря, докато лицето му не се е размазало. След това е продължил да блъска кървавата каша на земята още известно време.

— Кой е бил другият затворник? — попита разсеяно Банър.

Беше погълната от снимките, запленена от съпоставянето на безформената каша от плът, натрошени кости и мозък с ухиленото лице, което бе видяла преди малко.

Едуардс не каза нищо. Изглеждаше разочарован от реакцията на Банър, сякаш очакваше тя да затвори очи, да се ужаси или да избяга от стаята с писъци. Тя с най-голямо удоволствие го разочарова, но не го направи нарочно. Кървавите местопрестъпления не я плашеха, никога не я бяха плашили. Всички бяха казвали, че трябва да мине време, докато свикне с убийствата, но, незнайно защо, тя не бе имала нужда от привикване.

Доналдсън опря длани на масата, като негласно пое инициативата да отговори на въпроса. Преди да продължи, хвърли по един поглед към Банър и Касъл.

— Ето тук се намесваме ние. Оказва се, че другият затворник също е бил с... „висока стойност“. — Повтаряйки фразата на Едуардс, Доналдсън кимна в негова посока, без дори да го поглежда. — Той е убил тримата руснаци, най-вероятно при самозащита, а след това е убил Мичъл, предполага се, от скука. Той е въоръжен, бивш военен, и ние нямаме никаква представа накъде се е запътил. Също така би било излишно да кажа, че в момента е изключително опасен, както и явно решен да не се върне зад решетките. След две седмици предстоеше да бъде езекутиран. Смъртоносна инжекция.

Това обяснява преместването му, помисли си Банър. „Тера Хоут“ беше мястото, където се изпълняваха смъртните присъди. И това автоматично означаваше, че престъпникът е не кой да е, а...

— Кейлъб Уордел? — обади се Касъл.

Въпреки че прозвуча като въпрос, Банър осъзна, че Касъл искаше просто да сгречи в предположението си.

Доналдсън въздъхна, а Едуардс вдигна последната снимка от купчината.

— Кейлъб Уордел — потвърди с равен глас той.

На снимката се виждаха главата, раменете и торсът на стегнат, слаб и в същото време изключително як мъж в оранжев гащеризон. Вратните му мускули се бяха изопнали. Гъстата брада напомняше на Чарлс Менсън, а студените му очи гледаха безизразно.

— Исусе! — възкликна Касъл.

— Снайперистът? — попита Банър.

— Същият — потвърди Едуардс.

Касъл и Банър се спогледаха, и двамата осъзнали какво правят тук.

— Последния път уби двайсет души — каза Касъл.

— Деветнайсет — поправи го Едуардс, сякаш Касъл добавяше нарочно още една жертва.

— И сега трябва да направим всичко възможно това да не се повтори — отсече Доналдсън. — Уордел го очакваше федерално смъртно наказание, така че Бюрото поема случая на момента, а не както преди чак когато нещата излязат извън контрол. Дватама ще ръководите специалния отряд.

— Страхотно — процеди Касъл с напълно неутрален тон.

Банър мълчеше. Знаеше, че ще се стигне до това, и въпреки всичко беше въодушевена. Да, беше трудна задача, но от тези, които те издигат в кариерата. От типа, който щеше да ѝ помогне да стигне там, където очакваше да се добере чак след двайсет години.

Доналдсън не обърна внимание на коментара.

— Агент Касъл, вие работехте по първия случай тук, в Чикаго. Знам също, че сте присъствали, когато са арестували Уордел. Банър, вие наскоро се отличихте с работата си по случая „Марков“. Имам пълната увереност, че ще заловим беглеца, преди журналистите да се докопат до случилото се.

Банър погледна към Доналдсън, който с такава лекота раздаваше задачите. Човекът просто казваше, че утре трябва да изкачиш Еверест. О, и между другото, ще се катериш със завързани очи.

— Журналистите още не са разбрали, така ли?

Едуардс поклати глава.

— Знаят само че затворнически микробус е бил нападнат от засада и двамата пазачи са убити. Останалото ще го държим в тайна колкото се може по-дълго. Затова трябва да заловим Уордел, преди някой да разбере, че е избягал.

— Успех с тайните — не се сдържа Касъл. — Веднага щом Уордел реши да се върне към старото си хоби, ще разберат за какво става въпрос.

— Смятаме, че имаме известно предимство — отвърна Едуардс. — Уордел е психопат, но не е идиот. Току-що се е разминал със смъртното наказание. Ще се опита да не се набива на очи и може би ще се насочи към Канада. Няма да почне отново да стреля безразборно, ако си мисли, че може да се измъкне.

— Което, вместо да улесни хващането му, ще го направи още по-трудно — изтъкна Банър.

Касъл кимна в знак на съгласие.

— И той има опит в изплъзването, дори да знаем накъде се е запътил.

— Последния път го хванахте — каза Едуардс.

Касъл го гледа в продължение на няколко неудобни секунди, след това продължи бавно, сякаш обясняваше на малко дете:

— Не го хванах аз. Просто бях там, когато ни излезе късметът.

Доналдсън отново седна на стола с намерението да продължи обсъждането.

— Назначавам агент Касъл за ръководител на специалния отряд. Агент Банър, вие ще му бъдете заместник. И двамата ще докладвате директно на ръководещия разследването агент Едуардс или на мен, на никой друг. Вярвам, че в стаята имаме идеалните хора за

изпълнението на тази задача.

След като приключи, Доналдсън хвърли поглед към непознатия мъж. Банър дори беше забравила, че е в стаята. Някак си се беше слял с обстановката, докато другите обсъждаха ситуацията.

Тя погледна към него. Касъл също го гледаше. Изражението на лицето на мъжа остана безизразно. Сякаш поглъщаше любознателните погледи на останалите, които изчезваха като вик сред четирите стени на шумоизолирана стая.

— И кой е този човек, сър? — попита Касъл, като не сваляше очи от непознатия.

Настъпи мълчание. Най-накрая мъжът се изправи и заяви:

— Казвам се Блейк. И съм тук да ви помогна.

9:22 ч.

Всички мълчаха. Четири чифта очи се бяха впили в мен. Хората явно очакваха да продължа. След като стана ясно, че нямам такова намерение, агент Касъл бавно повтори думите ми:

— Тук сте да ни помогнете.

Погледнах към него. *Всеки път, си казах аз. Всеки път е така.*

Специален агент Едуардс не се нуждаеше от кимване от шефа си.

— Както се опитах да изтъкна по-рано, операцията е от огромна важност. Всъщност от първостепенна важност. Директорът е уведомил президента, като и двамата са на мнение, че този случай трябва да се разреши във възможно най-кратък срок.

Касъл погледна към него.

— Сигурен съм, че са на това мнение. Особено седмица преди междинните избори.

Доналдсън изгледа гневно Касъл и това го спря да продължи по-нататък. Едуардс се изкашля.

— Предвид тези обстоятелства сме ангажирали всички възможни звена, с които разполагаме. Препоръчаха ни услугите на господин Блейк, който е нещо като специалист в тази област.

Гледах с интерес Едуардс и се чудех как човек като него се е издигнал до толкова висок пост в организация, която през всичките си години на съществуване е залагала толкова много на външния вид. Стереотипът за федерален агент е строен мъж с правилни черти и елегантно облечен — като Фокс Мълдър от „Досиетата X“ или Антъни Лапалия от онзи другия сериал. Банър, Касъл и Доналдсън се вписваха идеално. Едуардс ми приличаше повече на продавач на коли втора употреба.

Касъл понечи да каже нещо, но Банър забеляза как лицето му помръква и го изпревари с внимателно подбран дипломатичен тон:

— С цялото ми уважение, сър — започна тя, като се обърна се към агент Доналдсън, — смятате ли, че това е добра идея?

— Сговорна дружина планина повдига, агент Банър.

— Нали така казват хората? — намеси се Едуардс, преди шефът му да има време да реагира.

Нито Доналдсън, нито Банър дадоха вид, че са харесали коментара му.

Гледах към Банър, която сякаш се опитваше да подреди мислите си. Реших, че вероятно се въздържа да не му отвърне с поговорката за бабите и хилавото дете. Вместо това каза:

— Всеки от вас познава трудностите пред сформирането на ефективен специален отряд, поддържането на контакт с други служби и така нататък. Няма ли включването на цивилно лице само да усложни нещата?

— Значи той е нещо като ловец на глави, така ли? — попита Касъл.

— Господин Блейк е тук като съветник — отвърна Едуардс. — Няма да се намесва в ръководенето на операцията.

От погледа, с който стрелна Доналдсън, и по сбърчването на челото му, когато разговорът се насочи в тази посока, си дадох сметка, че Едуардс изобщо не е доволен от това разпределение.

— Не съм ловец на глави — обърнах се към Касъл. — аз съм просто добър в намирането на хора, които не искат да бъдат намерени.

Агент Банър се бе навела към мен. Дългата ѝ блестяща тъмна коса бе вързана на конска опашка, а сивият ѝ костюм трябваше да изглежда обикновен, но подчертаваше извивките на тялото ѝ. Дълбоките ѝ тъмнокафяви очи ме оглеждаха от глава до пети.

Винаги се стараеш да направиш добро впечатление на клиента — това е част от бизнеса. Помислих си го, докато изпитвах усещането, че с Банър няма да е точно така.

— И от позицията на съветник, господин Блейк, какво е най-добре да се направи в този случай?

Гласът ѝ беше равен, нямаше и следа от скептицизма на Касъл. Не че не изпитваше съмнение, просто беше много по-умерена в подхода си.

Погледнах часовника си. Наближаваше девет и половина, което означаваше, че нашият беглец вече беше на свобода малко над шест часа. Четвърт ден.

Всеки път, повторих си наум. Всеки път когато работя с правителствените служби, се сблъсквам с този проблем. Територии. Професионална гордост. Опасение от загуба на власт. Чудех се дали пренебрежението се отнасяше като цяло за федералните агенти, спадащи към другата половина на уравнението, които без предупреждение отнемаха дебелите папки от ръцете на обикновените ченгета. Което, както се видя, се бе случило и тук. Въпреки това се съмнявах, че иронията ми щеше да е уместна, ако я бях споделил с другите в стаята.

— Губим ценно време — казах аз. — Затова нека ви кажа как стоят нещата — не съм тук да ви отмъкна случая. Нито пък съм тук да ви кажа как да си вършите работата. Камо ли да обер лаврите. Тук съм само да ви помогна с уменията си и след това да ми бъде платено. Ясно ли е?

Касъл отново понечи да каже нещо, но на Доналдсън явно му дойде до гуша от безкрайното протакане. Той го прекъсна:

— Вие ще ръководите специалния отряд, агент Касъл. Това не се е променило.

Погледът му сякаш казваше: „Но може да се промени“.

Касъл се облегна назад в стола си. Изглеждаше, сякаш мислено подреждаше списъка с проблемите си. Накрая явно реши, че за момента този нов елемент не е толкова важен и не заслужава повече внимание.

В мълчанието, което последва, приковах поглед към полицейската снимка на Уордел, която лежеше на масата, където Едуардс я бе оставил. Също като името, и лицето ми изглеждаше познато. По-скоро самата снимка ми беше позната. Предположих, че именно нея бяха използвали на първите страници на вестниците и в късните новини по време на процеса.

Но дали това бе привлякло вниманието ми? Имаше нещо, свързано с очите. Нещо от миналото, което не можех да си спомня...

— Има ли друго, което трябва да знаем на този етап? — обърна се Банър към Доналдсън, като гласът ѝ ме върна в реалността.

— На този етап, не — отвърна Едуардс.

Доналдсън се усмихна студено, с което сложи край на срещата.

— Значи той е прав — каза Банър. — Губим ценно време. Да се захващаме за работа.

Като потвърждение на думите ѝ телефонът на Доналдсън иззвъня с кратко чуруликане. Тонът бе ретро, наподобяващ този на телефоните от 90-те. Доналдсън докосна дисплея и доближи телефона до ухото си. Каза името си и зачака. След това си пое рязко дъх. Изправи

се бавно и се обърна към дебелиите стъкла, гледащи към Уест Рузвелт Роуд десет етажа по-надолу.

— Кога?

Последва нова пауза и Доналдсън преглътна, преди да зададе следващия си въпрос.

— Колко?

Едуардс стисна зъби, докато гледаше лицето на Доналдсън. Банър и Касъл си размениха погледи. Без да каже нищо повече, Доналдсън прекъсна разговора.

— Търговски център в град на име Кайро, на около трийсет километра от местопрестъплението. Някой току-що е застрелял доставчик на паркинга. Свидетели твърдят, че никой не го е доближавал. Казват, че просто се е строполил на земята.

9:57 ч.

Твърде скоро, това беше проблемът. Твърде скоро или твърде рано.

Уордел погледна към знака, преди да го подмине с приемливите осемдесет километра в час. Паркинг за камиони след осем километра, автобусна спирка след единайсет — значи паркингът беше на около пет минути от тук. Добре. Трябваше да се обади и да се преоблече. Уордел не беше слаб, но дрехите на руснака му стояха смешно. Бяха прекалено широки.

В задното огледало видя как бяла кола излезе от завоя и профуча покрай него. Бяла, но не полицейска. Май щеше да е добре да смени и колата. Жалко — фордът беше само на петдесет хиляди километра. Вървеше отлично и имаше достатъчно място в багажника. Дори цветът му харесваше.

За какво си мислеше, преди да се разсее от знака? Имаше толкова много неща наоколо, които го разсейваха, толкова много цветове, светлини, знаци и... промени. Щеше да му отнеме известно време да свикне с тях. О, да — „твърде скоро“, това беше. За това си мислеше — беше се издал твърде скоро.

Уордел определи убийството на дебелия доставчик като срамен провал. Трябваше му два изстрела, за да го убие. *Два.* Първият изстрел в гръдния кош пропусна сърцето, като вместо това прониза областта между него и лявото рамо. За щастие, човечецът беше прекалено объркан и не падна на земята, което даде възможност на Уордел да поразии целта със следващия изстрел и да поправи грешката си.

Два изстрела.

Разбира се, винаги можеше да се намери оправдание. Нормално, не беше практикувал от дълго време и първият му изстрел беше с чуждо оръжие, но все пак... Беше се поддал на изкушението твърде скоро, беше действал твърде рано. Това беше проблемът. Трябваше да изчака благоприятен случай, да се отдалечи на няколкостотин километра от полето, където беше оставил мъртвите мъже като неприбрана реколта. Снайперът, който беше взел от затворническия микробус, вървеше с двайсетзаряден разглобяем пълнител. Не беше кой знае какво, но за бивш снайперист от американската морска пехота беше предостатъчно. Трябваше да изпробва пушката някъде из горите, като стреля по елени или катерици и по този начин да свикне с оръжието.

И все пак, точно това очакваха да направи — да играе на сигурно, да не се набива на очи, да стои с наведена глава като нашляпан ученик след наказание. Не, това не беше част от плана му.

Отново се върна на първия си изстрел. Мислено си представи ритуала — поемането на въздух и издишването, регулирането на пулса и избора на цел, прицелването и натискането на спусъка. И по този начин успя да разбере какво го бе накарало да пропусне. Не беше поради липсата на практика или пък новото оръжие. Беше нещо, с което Уордел не се беше сблъсквал от много, много време — страх. Страхът, че е изгубил силата си, че няма да може да го направи.

Точно страхът го обля в студена пот, която му попречи да изчисти ума си — тревожният глас, който беше прошепнал в ухото му и беше нарушил свещения ритуал.

Но след като този първи изстрел наистина не се беше оказал съвършен, нещо щракна и всичко дойде на мястото си. Изведнъж той усети, че пред себе си има неотложна задача и не

трябва да губи време. Задача, която трябва да изпълни. И по този начин прочисти ума си и докато стане време да си поеме дъх отново, след няколко инстинктивни корекции той изпрати втория куршум там, където първият трябваше да стигне — точно в преумореното сърце на дебелака.

Не беше загубил силата си, в това нямаше съмнение. Следващата жертва щеше да го потвърди.

Уордел включи мигача и намали, докато влизаше на паркинга. Широкото пространство от напукан и изровен бетон бе оградено от няколко едноетажни сгради — ресторант, бензиностанция и малък магазин. Те изглеждаха така, сякаш бяха строени през 60-те години на миналия век и оставени на произвола на съдбата, като единствената промяна, на която бяха станали свидетели, беше покачващата се цена на бензина.

Уордел обходи с поглед паркинга, като търсеше някакви предупредителни знаци. Не видя такива, но пък бе виждал и по-приветливи места в Багдад след операция „Шок и ужас“.

Бавно обиколи паркинга. Беше празен с изключение на три големи камиона и няколко коли. Нямаше никакви хора. Той паркира форда в най-далечния край, до затревен склон и редица дървета, далече от трите сгради. Завъртя ключа и изключи както двигателя, така и радиото, по което вървяха местните новини.

През целия път го бе слушал и бе сменял от станция на станция в търсене на някакви новини. Смъртта на дебелака все още не беше влязла в емисиите, дори не и в местните. Това не го изненада. От опит — а Уордел имаше доста — знаеше, че обикновено минават минимум два-три часа, преди някое убийство да влезе в новините. По-малко за последното, което щеше да се превърне в част от цяла серия, разбира се.

За бягството му не се споменаваха нищо и фактът, че бяха минали седем часа, беше огромна изненада. Вече трябваше да е водещата новина по всеки канал. Снимката му от полицейските архиви трябваше да е навсякъде из сутрешните вестници, по новинарски емисии и в интернет. Фактът, че не беше, означаваше, че полицията или федералните прикриваха информацията. Може би си мислеха, че така ще успеят да го заловят, преди някой да забележи.

Уордел се усмихна. Последното му убийство щеше да коства работното място на някой обикновен държавен служител. Вероятно не и на човека, който бе отговорен за прикриването на бягството му, но на следващия надолу по стълбицата.

— Надявахте се да не се забърквам в неприятности за ден-два, а? — изрече на глас Уордел и нагласи огледалото за обратно виждане. — Съжалявам, момчета — поклати леко глава той.

Погледна в собствените си леденосини очи и усети, че това е първото истинско огледало, в което се оглежда от пет години насам. Не беше толкова милостиво като лъскавата пластмаса в затвора и разкриваше новите му бръчки и прошарената рошава брада. Очите обаче си оставаха същите. Не беше позволил на мисълта за провал и съжалението да намерят място в погледа му, както беше видял при другите затворници.

Медийното затъмнение нямаше как да издържи още дълго, в това беше сигурен. Затова се нуждаеше от нова визия. Бръкна в жабката и измъкна чифт слънчеви очила. Бяха дамски, но щяха да свършат работа. Рамките им бяха тъмнокафяви и обикновени. Искаше му се да има и някаква шапка, но чак толкова късмет нямаше.

Не че имаше някакво значение. Преди беше напълно задължително да заличава следите си. Сега беше по-скоро въпрос за удобство — нещо, което да му позволи да действа по-

свободно. Щяха да го последват до това място — сегашният му вид беше доста запомняш се, — но отгук нататък той знаеше как да прикрие следите си. Поне до следващото убийство, разбира се.

Уордел излезе от колата, заключи я с дистанционното и се насочи към безформените три сгради. Беше хладно и духаше лек, но пронизващ вятър. Усети как огромните му дрехи се развяват като пелерина.

Той отмина ресторанта и спря пред малкия магазин, след което бутна остъклената врата навътре. Звънчето издрънча при влизането му. В дъното зад щанда стоеше млада продавачка. Беше дребна, бледа и старомодно облечена — можеше да мине както за двайсет и две, така и за петдесетгодишна. Погледът ѝ се задържа върху Уордел малко по-дълго от обичайното. Което си беше разбираемо, ако видиш човек с три номера по-големи дрехи, брада като на клошар и саморъчно направени превръзки от разкъсани дрехи, покриващи китките и предмишниците му.

Уордел се запита как ще реагира жената. Тя не се задъха, нито пък погледна надолу да сравни лицето му с някоя наскоро получена снимка от полицията.

Той ѝ кимна и спокойно и без да бърза, обходи рафтовете. Взе аптечка и пакет с мъжки аксесоари, включващ малка ножичка за нокти, самообръсначка и флакон с гел за бръснене за чувствителна кожа. Откри рафта за сувенирни дрехи и си избра джинси с неговия размер, както и яркозелена тениска с искрящорозов надпис. Накрая се спря пред хладилната витрина и взе сандвич — с ръжено хлебче и риба тон — и безкофеинова диетична кока-кола. Не обичаше субстанции, които влияеха върху настроението, координацията или времето му за реагиране.

Отиваше към касата, когато погледът му попадна на въртящ се щанд с книги — и точно, на една от тях в черно-червена подвързия. Ухили се и я свали от мястото ѝ. Заглавието ѝ беше „Лятото на ужаса: По следите на Чикагския снайперист“ от Джон Хачър. Той я разгърна и се усмихна на спомените, които гланцираните снимки по средата извикваха в съзнанието му. После повдигна вежди, когато видя къщата, която Хачър си беше купил, след като стана известен. Запита се дали Хачър ще се зарадва на реванш, тъй като беше присвоил цялата заслуга за залавянето му първия път.

Уордел остави идеята за по-късно и върна книгата на мястото ѝ. Основната му цел си оставаше същата, но нямаше да му навреди да започне с малка загревка, различна от тази, която си беше определил.

Приближи се до касата, като позволи на продавачката хубаво да го огледа. Тя се опитваше да не го зяпа, но любопитството ѝ надделяваше. Вече нямаше съмнение — по-късно щеше да бъде разпознат. Ако вече не беше, разбира се. Ако пък беше, завързаната с връв химикалка на щанда щеше да свърши идеална работа за решението на този неотложен проблем. Уордел погледна продавачката в очите, а тя не извърна поглед. Със сигурност не го разпозна. Това беше добре. Уордел мразеше прибързаните действия.

Тя огледа нещата, които той сложи пред нея, определено се изненада при вида на зелената тениска и накрая му каза колко струва всичко. Той извади четирийсет долара от кафяв кожен дамски портфейл и ѝ ги подаде с многозначителна усмивка. Това я озадачи.

Ще доживееш да разказваш на внуците си за този момент, малката, помисли си Уордел, докато младата жена отвърщаше на усмивката му с видимо притеснение.

10:13 ч.

Тоалетните на паркинга бяха студени, мръсни и воняха. Но пък бяха празни и имаше течаща вода. И отново истински огледала.

Уордел се съблече до кръста и се изми в една от мивките. Беше порцеланова, не от неръждаема стомана като онази в килията му. Имаше избор между ледена и изгаряща вода, но след малко успя да стигне до средно положение, запуши канала с хавлиени кърпи и напълни мивката. Наведе глава и като си пое дъх, потопаи лице. Постоя така две минути, като се наслаждаваше на липсата на сетивност.

След като беше прекарал години в потискане на спомените си, Уордел ги отприщи. Докато стоеше под водата, пулсирането в слепоочията му се беше усилило до оглушително кресчендо и той почти можеше да чуе ехото на стрелбата през годините. Спомни си кръвта, жегата и мръсотията. Спомни си как натискаше спусъка отново и отново сред фонтани от кръв и писъци от болка и страх. Също така си спомни, че го бяха прекъснали.

Бавно вдигна глава от водата и си пое дълбоко въздух. Два пъти вече му осуетяваха плановете. Веднъж там и веднъж в Чикаго. Почувства се като тетива, опъната и задържана до безкрайност. Този път обаче никой нямаше да го спре.

Първо му трябваше малко загрявка — самата практика си беше цел, що се касае до удоволствието. След това щеше да разчисти някои стари сметки и по този начин да остави послание. И накрая големият финал. Преди да го заловят, щеше да удари някой търговски център, киносалон или станция на метрото — не беше от кой знае какво значение, важното бе да има много хора в затворено пространство. И след това? След това щеше да стреля, докато му свършат патроните или докато го застрелят.

Отново се взря в очите си, заплепен от отражението. Дали затворът го беше направил суетен, или всичко това скоро щеше да отшуми?

Трябваше да промени както лика си, така и дрехите. Веднъж щом новината се разчуеше, старата му полицейска снимка щеше да е навсякъде — а тя щеше да се разчуе по-скоро, отколкото се предполагаше. Но също така не можеше просто да подстриже косата си и да се обръсне. Федералните щяха да пуснат и служебната му снимка — двайсет и две годишният Кейлъб Уордел в униформа, със сериозно изражение пред знамето на САЩ. Щяха да го издирват и по двете описания — брадясалия сериен убиец или гладко избръснатия късо подстриган „капитан Америка“. Трябваше да е нещо средно. Взе ножичката за нокти, която беше купил от магазина, и започна да подстригва брадата си, като я подготвяше за бръснене.

Десет минути по-късно вече беше друг човек. Не беше подстригал косата си. Вместо това я беше загладил назад и я бе вързал на къса опашка с гумен ластик, който бе намерил в жабката на форда. Рошавата брада беше изчезнала и се бе превърнала в добре оформена козя брадичка. Беше леко блед, измършавял, по-възрастен, отколкото си спомняше, но като цяло изглеждаше добре. Косата и брадичката бяха нещо напълно ново за него и той си помисли, че прилича по-скоро на нископлатен филмов актьор или може на поет-битник. Важното беше, че не приличаше нито на затворник, нито на войник.

И така, каква е следващата стъпка, боецо?

Знаеше какви са следващите му стъпки — да се поупражнява и да си оправи сметките. Беше съставил списъка, след като беше имал нужното време да помисли върху него. Списък,

който не беше нужно да съхранява на друго място освен в главата си — в него имаше само четири имена. Но това беше добре. Имаше достатъчно място за още.

Уордел си сложи слънчевите очила и излезе навън. На стената имаше телефонен автомат с нелоша връзка с интернет. Хрумна му нещо. Пусна няколко монети и създаде анонимен имейл адрес. След това пусна още няколко и проведе петминутен разговор с номер, който беше запааметил наизуст.

Когато приключи, огледа позицията си. Тоалетните не се виждаха от бензиностанцията, така че продавачката нямаше да може да забележи новата му външност, но за всеки случай Уордел се приведе и бързо се отдалечи.

Прекоси паркинга и отиде до синия форд. Отвори задната врата и хвана дръжките на черния сак. Беше го намерил по-рано през деня в багажника на колата и го бе запазил заради големината. След като помисли, остави кърпата и дрехите за фитнес вътре, за да придават обем и да не позволяват на пушката да изпъква. Метна сака на рамо и затвори вратата. Този път нямаше нужда да я заключва. Отдалечи се от форда, изкачи затревения склон зад дърветата и излезе от едната страна на магистралата. Присви очи от слънцето и видя как стъклата и ламарината на малката автобусна спирка проблясват на около три километра пред него.

Беше време да продължи напред.

12:05 ч.

Така и не бях разбрал как се казва войникът, така че името Кейлъб Уордел, окупираше първите страници на вестниците през всичките тези години, не ми говореше нищо.

Вероятно бях видял снимката от полицейските доклади няколко пъти по новините, но никога не се бях заглеждал отблизо. Не беше само заради брадата и затворническия гащеризон. Отличаването ѝ от останалите подобни снимки беше доста трудно — на нея се виждаше мъж, който изглеждаше както луд и опасен, така и самодоволен. Името на убиеца и снимката му бяха просто досаден шум — като някое лятно поп парче или реклама, които се въртят постоянно. Тези неща не принадлежаха на света, в който живееш, и затова нямаш причина да се вгледам отблизо, да се поровя и да открия приликата.

Но старата снимка в досието слагаше край на всички съмнения. Нямах как да сбъркаш младия усмихнат морски пехотинец, застанал пред знамето, вперил поглед в обектива. Нямах как да сбъркаш тези очи.

Мосул. Две хиляди и осма година. Четирийсет и четири градуса на сянка. Твърде много чужденци по твърде много причини. Садам беше свален от доста време насам и каквото и добро да беше последвало от това, вече се беше изпарило като пикня върху горещия пустинен пясък. Местните не ни искаха. Изобщо не искаха бунтовници в дома си — особено тези, решили да дойдат от Пакистан и да развеят знамената на свещената си война в задния им двор.

Негодуванието не се ограничаваше само до расова или етническа принадлежност — беше и на междуинституционално ниво. Военните не искаха ЦРУ да слухти наоколо вероятно заради опасението, че това ще направи живота на обикновените граждани още по-труден. И нито една от двете страни не искаше наемниците да се мотаят там — онези задници от „Блекуотър“, които създаваха проблеми и богатство в еднакви количества.

Ами ние? И ние не бяхме желани. Както обикновено, никой не знаеше със сигурност кои сме и защо сме там. Не им бе нужно да знаят, за да не си изграждат мнение за нас. Предполагам, че повечето хора смятаха, че сме към някоя от другите групи. Хората от ЦРУ бяха подочули някое и друго кодове име за нещо, което като цяло си нямаше име. Знаеха достатъчно да разберат колко много не им се казва. И затова ни мразеха толкова много.

Мосул. Лятото на две хиляди и осма. Мохамед Разам. Рутинна мисия, чиито перфектни планове бяха прецакани от вълк единак със студени сини очи.

Погледнах в тях и осъзнах, че притежателят им не даваше и пет пари дали щях да дръпна спусъка или не. Тези очи не изразяваха нито страх, нито емоция — само студена целенасоченост като на голямата бяла акула.

Дузина мъртви цивилни. И един безценен мъртъв агент под прикритие.

Всичко заради един студенокръвен убиец. Но аз бях изпълнил заповедта и сега...

— Пристигнахме.

Вдигнах глава и видях, че агент Банър ме гледа, седнала на отсрещната седалка в тесния лиърджет.

— Готов ли си за това? Не изглеждаш много... съсредоточен.

Говореше като по-голяма сестра, заставена да вземе малкото си братче на купон с нея.

— Просто се бях замислил. Да тръгваме.

Тя ме изгледа скептично, после хвърли предпазлив поглед към Касъл, който вече отиваше към отворената врата на самолета. Банър се обърна към мен.

— Имаш ли нещо против аз да карам?

Поклатих глава и погледнах към папката в ръката ми.

Кейлъб Уордел. Вече знаех името му. И двайсетте мъртви цивилни — чийто брой щеше да се увеличи — ми казваха, че трябваше да го спра, когато имах възможността да го направя.

12:22 ч.

През по-голямата част от пътуването Банър не отделяше очи от пътя и само от време на време хвърляше по един поглед какво прави Блейк. Той все още беше изцяло съсредоточен върху досието на Уордел. Не беше продумал, откакто слязоха от самолета, и доколкото беше успяла да забележи, не бе дори погледнал през прозореца. Ако не беше шумоленето на страниците, които прехвърляше от време на време, Банър съвсем спокойно би забравила, че той е там. Тишината насочи мислите ѝ към дъщеря ѝ. Хелън, сестрата на Банър, щеше вземе Ани от училище както винаги, но ситуацията подсказваше, че малката трябваше и да пренощува при нея. Отново.

Остави тези мисли на заден план, докато изпреварваше огромен камион. Сутрешният трафик беше умерен. Очакваше се да завали, но по всичко личеше, че всъщност вървят след дъжда.

Касъл бе предложил тя да закара Блейк до местопрестъплението. Беше я дръпнал настрани веднага щом излязоха от конферентната зала. Личната неприязън беше временно изчезнала от гласа му и той, изглежда, смяташе, че Банър вече е на негова страна. Без да изпуска другите трима мъже от поглед, той сниши глас.

— Дръж го под око — каза той. — Виж дали ще можеш да разбереш нещо повече за него.

Да разбере *нещо повече*. В коридора охотно се беше съгласила, но с течение на времето неясната инструкция на Касъл повдигаше множество въпроси. Той ще може ли да ни помогне? Ще пречи ли на работата или по-лошо? И ще можем ли да му се доверим?

Кой е той?

Досега Банър беше успяла да изпълни само първата част от инструкцията — държеше го под око. Не беше кой знае какво постижение, след като седяха един до друг в сив джип на Бюрото, който се движеше със сто и двайсет километра в час по магистралата. Що се касае до втората част, тя все така не знаеше кой знае колко повече за Блейк, отколкото при излизането им от сградата.

Първоначалната ѝ идея беше да не му обръща внимание. Може би това щеше да го подтикне да се разкрие. Блейк може би щеше да поиска да се опознаят, за да могат да работят по-добре. Стратегията ѝ се сгромоляса с гръм и трясък. Или той играеше същата игра — и то много по-сполучливо, — или наистина беше погълнат от досието на Уордел. С неохота тя реши да започне разговор, макар да изпитваше някакво усещане за провал. Сякаш първа беше трепнала в играта „Кой ще мигне пръв“.

— Подготвяш си домашното ли? — попита тя, като се стараеше да поддържа тона си неутрален.

Блейк вдигна поглед от досието. За момент изглеждаше объркан, сякаш току-що бе излязъл от транс, и тя разбра, че тишината му не е била част от никаква стратегия.

— Извинявай — усмихна се той. — Понякога имам склонността да се вгълбявам и да не забелязвам какво се случва наоколо.

Нещо в усмивката му успя да премине за кратко защитното поле на Банър и тя осъзна, че досега е грешала. Изобщо не изглеждаше незабележим. Е, да, първото ѝ впечатление беше за обикновен човек, но след като прекара известно време с него, нямаше как да не забележи твърдите линии на лицето му, както и зелените очи, които сякаш проникваха и в най-

съкровените ти мисли. Тя бързо върна погледа си на пътя.

— Не се притеснявай, ако не ти се говори с мен.

Ако Блейк бе усетил иронията, с нищо не го показа.

— Просто наваксам със случая. Има доста неща, не мислиш ли?

Акцентът му беше другото нещо, което ѝ бе трудно да определи. Не беше не на място — проблемът беше в това, че като цяло трудно можеше да се отнесе към което и да е място. Гласът му обикновено звучеше като от Източното крайбрежие, но от време на време сякаш идваше от много далече, с почти британска нотка. Глас на човек, който не е израснал в стабилна общност.

Банър кимна при отговора на Блейк. Тя не беше работила по първия случай „Уордел“ в онова дълго и изключително горещо лято. Беше се занимавала с един банков обир. Но, разбира се, като всички други в Бюрото бе следила убийствата с мрачен интерес. Както всъщност и цялата страна.

— Мислех си, че в Илинойс сте забранили смъртното наказание — каза след минутка Блейк.

— Забранихме го — отвърна тя. — Държавата го забрани, имам предвид. Но едно от обвиненията на Уордел беше за отвличане. Това позволи на областната прокуратура да натъпче всичко в един федерален случай, така че Уордел да отговаря на изискванията за екзекуция.

— Отговаря на изискванията за екзекуция — повтори Блейк замислено.

Той сви рамене и се върна към досието. Банър продължи да гледа пътя напред. Слънцето успя да намери пролука сред облаците и мокрият път заблестя ослепително. Банър се пресегна и извади чифт слънчеви очила от жабката. Блейк продължи да разгръща страниците и преди да измине още пет километра, Банър се предаде на изкушението и отново погледна към него.

— Запознат ли си с първоначалния случай?

— Само с онова, което беше по новините — отвърна той. Не вдигна поглед от досието, но тя забеляза леката усмивка, която ѝ подсказа колко значи случващото се за него. — Бях извън страната по това време.

Извън страната поради каква причина? — едва не извика тя, но вместо това попита:

— И така, какво мислиш? Можеше ли да го заловиш по-бързо?

Блейк я погледна. Банър отново върна погледа си на пътя. Той замълча няколко секунди и тя осъзна, че и това беше част от стратегията му. Изчакваше язвителността да изтече от въпроса, преди да отговори.

— Щях да постъпя по различен начин — каза той. — Но мисля, че и ти би постъпила така.

— Бих ли?

— Станала е пълна каша с намесването на различните институции. Добави малко масова истерия и голяма доза шанс за убиеца, и вие сте били изправени пред почти невъзможна ситуация.

Колкото и да беше неприятна, преценката му беше точна, дори справедлива. Преследването на убиеца, когото вестниците бяха кръстили „Чикагския снайперист“, се характеризираше с междуведомствени препирни, политическа намеса и издънки както от бюрократична, така и от оперативна гледна точка. Отначало медиите оказваха подкрепа, но с увеличаването на броя на убийствата започнаха да губят търпение. След като заловиха

Уордел, се озлобиха още повече, особено когато се оказа, че той е бивш приятел на първата жертва. Също така беше бивш морски пехотинец, на когото профилът на убиец психар пасваше като по мярка. И за капак на всичко мръсникът беше имал наглостта да даде интервю на живо за Си Ен Ен, като се представи за уплашен до смърт свидетел след десетото и единайсетото убийство.

Когато събереш тези факти със задкулисните игри и разгласяването на неуспехите, медиите и няколкото милиона седящи пред телевизора псевдетективи постигнаха съгласие, че дори едно десетгодишно дете е можело да сложи край на убийствата в самото им начало.

Без да се обръща внимание на факта, че семейството на бившата му приятелка Мия Дженингс никога не беше виждало Уордел, нито пък знаеше, че тя си има приятел. Без да се обръща внимание на факта, че родният му град е Бърмингам, Алабама, и нищо не го свързва с Чикаго. Също така без да се обръща внимание на факта, че той беше професионален убиец и правеше това, което беше обучен да прави, и всичко беше в негова полза. Нищо нямаше значение, защото така се усложняваше историята, която медиите бяха съчинили — че полицията, федералните и губернаторът бяха оплескали нещата и деветнайсет души бяха загубили живота си заради това.

В края на краищата един стар полицай бе направил пробива, като бе свързал Уордел с убийствата, което даде правото на специалния отряд да го арестува. Не очакваха да го заловят жив, затова всички бяха изненадани, когато той просто вдигна ръце и се остави да го отведат. Сега Банър беше убедена, че предаването му също е било част от проблема. Ако се беше съпротивлявал и всичко беше свършило по очаквания начин — сред дъжд от куршуми, хората щяха да бъдат много по-доволни. Някои от недостатъците по време на разследването щяха да бъдат смекчени от драматичната развръзка. Но копелето просто вдигна ръце и се предаде, сякаш всичко беше игра. Кое то само засили ширещото се убеждение сред медиите, че органите на властта по-скоро бяха оплескали нещата. Затова и се въздържаха да изтъкнат ефективността на акцията им. Неизреченият въпрос в новинарските емисии и в телевизионните предавания беше един и същ — „Колко трудно беше?“.

— Ами ти? — попита Блейк след минута. — Занимаваше ли се със случая?

Банър поклати глава.

— Случаят беше на агент Касъл.

Блейк погледна към пътя.

— Той не дава признаци, че ще се радва на реванш.

— Определено няма да се радва.

— Не го харесваш.

Това беше по-скоро наблюдение, отколкото въпрос.

— Той е отличен агент — отвърна тя, като късно усети, че със заобикалянето на въпроса всъщност беше потвърдила думите му.

Отново тишина. Банър я използва да си помисли защо не харесва Касъл. Или по-скоро, защо той не я харесва. Всичко се свеждаше до случая „Марков“ от миналата година. Онова, което се бе случило, не беше по нейна вина — в това беше сигурна, но Касъл беше на друго мнение.

Изминаха още шест километра. Този път Блейк наруши тишината.

— Не разбирам как е станало.

Банър го стрелна с поглед. Подканяше го да продължи.

— Как е избягал, имам предвид. Само двама пазачи в микробуса е доста занижена охрана.

— Не трябваше да се случва — потвърди Банър.

— Кое то ни подсказва две неща.

— Да — съгласи се тя. — Или някой е оплескал нещата, или на някого е било платено да ги оплеска.

— Според теб кое от двете?

Банър направи гримаса. Отговорът на този въпрос беше очевиден, но тя знаеше, че Блейк по-скоро се интересува от това доколко ще бъде пряма, отколкото какво мисли.

— Тези руснаци са знаели точно къде да чакат.

— Съгласен съм. Но дори да знаем как се е случило, то не ни помага като цяло. Както и фактът, че и да са знаели къде да бъдат, в края на краищата това не им е помогнало.

Думите му накараха Банър да погледне от друг ъгъл на нещата.

— Как мислиш, че ще реагира шефът им?

— Кораковски? — Блейк сви рамене. — Съмнявам се да им обърне кой знае какво внимание. Искаше Мичъл мъртъв и го получи. За разлика от класическата мафия тези мъже не са известни със своята сантименталност.

— Няма ли да направи нещо заради неуважението? Някакъв вид разплата за хората си?

— Може би, ако ставаше въпрос за конкурентна организация, но в този случай по-скоро не. Уордел е просто природна стихия, с която са се сблъскали. Непредвидено последствие. Като... лошото време. Няма за какво да се сърдят.

— Лошото време — повтори тя.

Опасяваше се, че точно това ги чака, в буквалния и преносния смисъл на думата.

Последва поредното затишие в разговора. Защото те наистина вече разговаряха. Беше някакъв напредък, въпреки че тя все още не знаеше нищо ново за Блейк, освен че бе прекарал известно време извън страната и, изглежда, бе запознат с поведенческата психология на руската мафия.

— Ти откриваш хора, които не искат да бъдат открити — каза тя, като придаде монотонност на израза.

— Това щеше да пише на визитката ми, ако имах такава.

— От дълго време ли го правиш?

— Така изглежда.

— Винаги ли си работил самостоятелно, или си започнал отнякъде? ЦРУ например?

Изстреля въпроса наслуки. Банър беше срещала и работила с няколко агенти от ЦРУ и Блейк не се вписваше в картинката.

Той се усмихна и поклати глава, сякаш се отърси от неволна обида. Извади чифт слънчеви очила от джоба на сакото и си ги сложи. Банър се запита дали това беше с цел да предпази очите си от ослепителния блясък на пътя или заради нещо друго.

Когато той не отговори, тя продължи.

— Заплащането добро ли е?

Блейк си пое дълбоко въздух и издиша през носа, сякаш въпросът се нуждаеше от доста размисъл. Накрая кимна.

— Зависи от клиента.

— И какви са клиентите ти?

— Всеки, който иска да открие някого.

Погледът, който тя спря на него, беше изпълнен със сарказъм. Той наведе глава в знак на извинение.

— Понякога полицията или правителството. Понякога големи компании. Понякога отделни хора.

— Отделни *богати* хора — поправи го тя.

— Понякога го правя без заплащане. Невинаги е заради парите.

— А заради какво тогава? Заради предизвикателството?

— Да. Както и заради някои други неща.

Стигнаха до първата полицейска блокада и докато я заобикаляха, най-накрая дъждът ги настигна. Беше лек, но бързо замъгли предното стъкло. Банър бе разочарована от липсата на напредък — все още нищо не знаеше за този човек. Най-малкото не знаеше дали може да му се довери. Пусна чистачките и намали, когато достигнаха полицейските екипи при блокадата. Тя извади служебната си карта от якето.

— В такъв случай — каза тя и посочи досието на Уордел — доста ще се позабавляваш със случая.

12:41 ч.

Първата ми мисъл беше, че местопрестъплението идеално пасваше на целта, за която беше избрано.

Внимателно огледах паркинга на търговския център. Беше във формата на квадрат, обграден от двете страни с дървета, от третата беше магистралата, а четвъртата граничеше с няколко скромни магазина. Въпреки че паркингът беше претъпкан с коли — до една временно конфискувани от полицията, — все още представляваше огромно празно пространство. Който и да застанеше тук, дори между два автомобила, щеше да бъде напълно незащитен от кръста нагоре. Мрежата от паркирани коли подсказваше евентуалното движение. Лесно можеше да се предположи откъде ще мине жертвата — единственото място беше между колите. Дърветата осигуряваха както идеално прикритие за човек, който търпеливо подбира дадена мишена, така и възможност за евентуалното му бягство. Също така спираха поривите на вятъра — не че това щеше да попречи на професионалист като Уордел.

Като цяло беше идеалното място за убийство в малък град, което подсказваше, че става дума по-скоро за случайна жертва, която Уордел беше избрал, докато се намираше тук, отколкото за специално избрана такава на случайно място. В ума ми вече се оформяше теория, която подсказваше какво се очаква от Уордел занапред. Случилото се на паркинга не ѝ противоречеше, но и не я подкрепяше напълно. Напомних си да се съсредоточа върху настоящия момент. Цялостната картина щеше да се оформи с времето.

Паркингът — вдясно до ивицата дървета и пътя и нагоре до магазините в далечния край — беше ограден с жълта лента. Банър показва служебната си карта на полицайката, охраняваща периметъра. Тя ни удостои със злобен поглед, но се отдръпна и ние се озовахме вътре. Очевидно Бюрото вече беше разпределило местната полиция да охранява местопрестъплението.

— Не знаех, че имаме Кайро в Илинойс — отбеляза тя, като произнесе името като това на египетската столица.

— Местните го казват различно — поправих я аз.

— Точно така — заяви полицайката с гръб към нас.

— Откъде, по дяволите, знаеш това? — попита ме Банър.

Свих рамене. Беше просто едно от нещата, които знаех. Когато работех в египетския Кайро преди няколко години, също не знаех, че има някаква разлика в произношението.

Тръгнахме на диагонал през паркинга между колите. Всички места бяха заети, някои автомобили дори бяха спрели на импровизирани паркоместа до самата тревна площ. Дъждът валеше толкова леко, че по-скоро наподобяваше мъгла. Обходих с поглед местопрестъплението.

Полицейските коли се бяха наредили на магистралата, граничеща с паркинга. Пред магазините се беше събрала огромна тълпа, която се блъскаше колкото се може по-близо до ограничителната лента. Състоеше се от еднакъв брой зяпачи и служители, запалили цигари. Запитах се дали са евакуирали магазините, или просто вълнението беше достигнало размерите на градски панаир. Тълпата се беше скупчила зад бариерата на паркинга за служители под няколко големи червени знака, отправящи най-различни видове забрани за

паркиране. Едро ченге стоеше на единственото свободно място и държеше хората под око, сякаш очакваше всеки момент любопитните да се втурнат устремно напред.

Зад ограничителната лента се наблюдаваше някакво струпване близо до входа на супермаркета. Костюмари и униформени се бяха скупчили около нещо на земята. Федералните бяха паркирали наблизко огромен синьо-сив камион, изпълняващ ролята на подвижен команден център. Банър мина по най-прекия път.

Движеше се уверено сред лабиринта от стъкло и алуминий, като нито веднъж не се обърна назад, за да се увери, че я следвам. Един от новинарските хеликоптери, кръжащ във въздуха, нагласи насекомоподобните си камери към двете фигури, които приближаваха паркинга. Извърнах лице от тях и потреперих от последвалия вихър студен въздух, идващ от перките над нас.

Агент в тъмен костюм ни пресрещна, когато стигнахме до групата полицаи и федерални агенти. Той провери служебната карта на Банър и ме огледа недоверчиво, когато тя каза, че съм с нея. Външният обръч от хора се разтвори и ние влязохме на самото местопрестъпление. Наоколо имаше по-малко хора. Видях Касъл, друг агент и няколко експерт-криминалисти със сини якета. Бяха се струпали около първата жертва. Изведнъж осъзнах мрачно, че точно така мисля за жертвата — като за първата от много следващи.

Пред нас лежеше тялото на огромен мъж. Носеше тесен памучен панталон, кафява риза и бейзболна шапка, която беше отхвъркнала от главата му или докато бе паднал, или при съприкосновението със земята. Лежеше по гръб с безизразни очи, вперени в тъмното небе над него, а в тялото му зееха две дупки. Едната от тях, очевидно смъртоносната, беше в левия джоб на ризата му. Така както беше паднал, нямаше много кръв. Знаех, че ако тялото се беше преобърнало, щеше да има много повече. В гръба на жертвата сигурно имаше изходни рани с големината на юмрук.

Един от криминалистите забеляза погледа ми и сякаш прочете мислите ми.

— Какво очакваш — стреляно е със скорострелна пушка. Патроните приличат на 7,62-ри калибър или подобни. Сериозни поражения. Първият изстрел не е бил моментално смъртоносен, но вероятно е щял да бъде след няколко минути.

— Заради загубата на кръв.

— Да, или заради хидростатичния шок — съгласи се той. — Влезе ли ти такъв кръвопиец под кожата, няма отърване.

Банър бе отишла до трупа и се беше навела над него. Първо разгледа раните, след това лицето, а накрая набързо огледа тялото.

— Знаем ли кой е? — зададе въпроса си тя, като не визираше никого в частност.

Агентът, застанал зад нея, ѝ отговори.

— Тери Даниълс, четирийсет и четири годишен, женен, с две деца.

— Някакво съмнение дали е дело на нашия човек?

Касъл поклати глава.

— Затворили сме пътищата в радиус от петдесет километра. Местната полиция, окръжният шериф и хората ни са навсякъде. — Той погледна тялото и отново поклати глава. — Разбира се, ако е с кола, сме закъснели с около час. Но ако е пеша, все още може да бъде в периметъра.

Бях зает да разглеждам двете огнестрелни рани. Ако наистина беше Уордел, имаше определено нещо ново. Посочих към жертвата.

— Два изстрела този път.

Касъл сви рамене.

— Може би е позабравил занаята.

— Знаех си, че трябва да има някакви добри новини — каза Банър.

Поклатих глава, като си спомних деветнайсетте перфектни убийства първия път. Деветнайсет изстрела, Деветнайсет трупа — изключително постижение дори за снайперист от морската пехота. Бях прегледал съвсем бегло психологическия му профил, но тази статистика ми подсказа всичко, което трябваше да знам за евентуалната му реакция.

— Не са добри новини. Сега ще трябва да се доказва отново.

— Толкова се радвам, че те поканихме — студено отвърна Касъл.

Не му обърнах внимание, а умът ми внезапно прелетя хиляди километри и няколко години назад. Отвеждаха Уордел, когато изведнъж той прикова поглед в мен, сякаш ми казваше: „Ще се видим“. Такъв човек винаги си разчиства сметките.

— Това е само за загрявка — казах аз. — Скоро ще се насочи към подобрите си жертви. Враговете му. Хора, които смята, че са му навредили.

Банър все още беше клекнала до тялото. Тя вдигна глава и за пръв път усетих раздразнение в гласа ѝ.

— Не обърна ли внимание на досието? Това противоречи на вече установения му профил.

— Изобщо не противоречи — отвърнах аз. — И обстоятелствата се промениха. Той е войник. Войниците се адаптират.

— Уордел е безразборен убиец — каза Касъл. — Няма да го хванем, ако мислим *кого* ще убие, трябва да мислим *къде*. Може би ти трябва още малко време да наваксащ, Блейк. Сигурен съм, че ще намериш някое тихо местенце, където да проучиш въпроса.

Отново погледнах към тялото.

— Последното, което Уордел може да се нарече, е „безразборен“ — отвърнах аз. — Ако вярвате на това, значи правите сериозна грешка.

Касъл направи крачка напред.

— Какво каза?

Банър въздъхна и се изправи, като приглади полата си и бързо застана между нас.

— И какво мислиш? — попита ме тя. — Наоколо ли е все още?

Отново погледнах трупа. Отчасти прикриваше надписа „Паркирането забранено“, изписан с огромни бели букви на земята.

— Не знам — казах бавно и замислено.

Знаех, че нещо ми убягва, нещо наистина важно. Касъл ме гледаше с открито презрение.

— Страхотно.

— Значи засега се фокусираме върху петдесеткилометровия радиус — каза Банър.

— Това е всичко, което можем да направим — съгласи се Касъл. — Претърсваме всяко превозно средство, което напуска периметъра. Никъде в околността не е докладвано за откраднати коли. Нашите хора разпитват по къщите, слагаме барикади, имаме въздушно наблюдение. В същото време, ако някой има предложение как да попречим на медиите да надушат преследване, разпростряло се из целия щат, целият съм в слух.

Тогава осъзнах какво не пасваше. Беше точно пред очите ми, изписано с огромни бели букви.

— Някой разпита ли из магазините?

— Дали има свидетели ли? — попита ме младият агент.

— Не, за служителите им — поклатих глава аз. — Дали някой от тях случайно не се е появил на работа днес.

Касъл вече губеше търпение.

— Според мен си имат много повече проблеми на главата в момента от това дали някой си е взел почивен ден. Видя ли какви хора са? — Той посочи към тълпата отвъд. — Сякаш тъпият цирк е дошъл в града.

— Видях ги — отвърнах. — И стоят на служебния паркинг, което всъщност е единственото празно място там.

— Какво имаш предвид? — изстреля Касъл.

— Имам предвид, че има вероятност това място да е било празно по времето на убийство точно преди полицията да затвори всичко. Също така мисля, че има вероятност превозното средство да е принадлежало на някой служител. Някой, който не е докладвал — или не е бил в състояние да докладва, — че колата му е открадната.

Почти очаквах Касъл да ме прекъсне грубо, но този път бях приятно изненадан. Той се замисли за момент. Каквото и да е, все пак беше истински професионалист и не можеше да не вземе под внимание евентуална следа, дори да не харесваше източника ѝ. Когато проговори, гласът му беше доста предпазлив:

— Не е задължително.

— Не е — съгласих се аз, — но е възможно.

Касъл се обърна към Банър и понечи да каже нещо. Но нея вече я нямаше.

13:57 ч.

— Открих я.

Вдигнах поглед, когато Банър се появи като че ли от нищото. Усмиваше се и носеше две димящи картонени чаши кафе. Бях напуснал местопрестъплението и тялото на доставчика, за да събера мислите си, и се бях облегал на капака на сребрифта тойота. На стотина метра пред мен Касъл маршируваше напред-назад и говореше оживено по телефона.

— Сигурно кафето е хубаво — казах аз, докато поемах чашата, която тя ми подаваше.

— Сандра Велдън. Помощник-управител на павилиона за понички. Не е дошла на работа днес.

— Чести отсъствия?

Поклащане на главата.

— По-скоро служител на месеца — и то всеки месец. Обаждала се, ако се налагало да закъснее дори пет минути. Но днес? Нищо.

— Кола?

Кимване.

— Тъмносин форд таурус от две и девета. Взех номера от Службата за регистриране и вече сме го пуснали за издирване.

Кимнах и погледнах към часовника си.

— Всичко това плюс кафе — казах аз впечатлено.

Банър ми хвърли предупредяващ поглед: не смей да пробваш потупване по рамото.

— Умея да върша няколко неща едновременно. Но и ти помогна доста. Сигурно нямаше да я обявят за изчезнала поне до довечера. Може би все пак не си толкова безполезен, за колкото те мислех отначало, Блейк.

— Благодаря.

— Не се надуйвай. Казах „може би“.

— Беше просто предчувствие — казах предпазливо аз. — Засега, изглежда, свърши работа, но по-нататък не се знае.

Без да се нуждае от покана, Банър се приближи и се облегна на капака до мен, после отпи от кафето.

— Добър в намирането на хора — каза тя. Този път прозвуча като мотото на някоя световноизвестна корпорация, като „добри до последната капка“, „кралят на бирата“ или нещо от сорта. — И какво те кара да мислиш, че този път ще набележи жертвите си?

— Какво те кара да мислиш, че няма?

Тя сви рамене.

— Просто не се връзва с вече изградения профил. С предишните му убийства.

— Връзва се — отвърнах аз, като си спомних Мосул. — Познавам такива като него.

Банър замълча за миг и след това попита:

— Нещо, което да не знаеш?

Усмивнах се, понеже точно тази фраза и изражението № лицето ѝ ми напомниха за някой друг. Сравнително по-приятен спомен този път.

— Доста неща — отвърнах ѝ аз.

— Защо си се ухилил така?

— Просто... за момент ми напомни на някого.

Погледнах обратно към Касъл. Все още говореше по телефона и крачеше нервно наоколо. Младият агент се приближаваше към него с болезнено изражение. Видях как Касъл казва „трябва да тръгвам“ и след това затваря телефона.

Агентът заговори Касъл, като изпъна ръце пред себе си, сякаш се налагаше да удържа побеснял заподозрян, въоръжен с моторна резачка. Банър проследи погледа ми.

Младият агент сочеше към подвижния команден център. Разговорът приключи и Касъл се затича натам.

Банър и аз се плъзнахме от капака и хукнахме след двамата мъже. Умът ми бясно препускаше, като се опитваше да предугади какво се беше случило. Почти сигурно беше поредното убийство. Може би бяха открили тялото на Сандра Велдън. Каквото и да беше, бързането можеше да означава само едно нещо — имаше нова жертва.

Но този път сгреших.

Стигнахме до вратата на командния център и влязохме вътре. От едната страна бяха натрупани монитори, а всички очи бяха вперени в този, предаващ новините на Си Ен Ен. Никой не се беше сетил да пусне звука, но може би това беше, защото не се нуждаеха от такъв.

Екранът беше разделен на квадрати като страници на комикс. Две малки квадратчета отляво, един дълъг отвесен правоъгълник отдясно. Горе вляво — снимка от въздуха на текущата обстановка. Долу вляво — местно ченге, охраняващо бариера някъде в полето, почти сигурно на местопрестъплението с избягалия затворник. Вдясно — полицейската снимка на Кейлъб Уордел.

Най-отдолу на екрана имаше две думи, бели на червен фон: **ИЗВЪНРЕДНИ НОВИНИ.**

15:02 ч.

За моя изненада, Касъл прие последното развитие на нещата доста добре. След първоначалния удар, след въпросите относно изтичането на информацията той, Банър и всички останали някак си успяха да се отърсят от шока и да се върнат към случая. Реших, че в това има смисъл — медийното загъмнение не бе част от преследването, а по-скоро усложнение, наложено отгоре. Погледнат от този ъгъл, фактът, че медиите се докопаха до историята, си беше почти дар Божи. Намали ненужното напрежение, което означаваше, че специалният отряд вече ще може да върши работата си с две ръце, а не с едната вързана отзад.

А и както се оказа по-късно, историята изобщо не беше изтекла от вътрешен човек. „Чикаго Трибюн“ били първите, които я качили на сайта си. Някой си Майк Уитфорд, щатен репортер във вестника, получил обаждане сутринта от мъж, който се представил за Кейлъб Уордел. Дори да не беше самият Уордел, беше някой достатъчно добре осведомен, защото едно нещо бе ясно — Уитфорд беше публикувал точните факти в статията си. Всичко от бягството до мястото, където беше убит доставчикът.

Детайлите бяха прецизни, посланието беше сбито и изцяло насочено към широката публика — Уордел се беше завърнал. Петима души вече бяха мъртви, а той тепърва започваше.

Касъл говори с Доналдсън дълго по телефона. Последният изобщо не беше доволен. Но имаше работа за вършене и тя трябваше да се свърши. Фокусът на действието се премести върху локализирането на форда на Сандра Велдън, а всичко останало, което беше задвижено в хода на операцията, продължи с допълнителен заряд от медийни пресконференции.

Две гилзи 7,62-ри калибър бяха открити в гористата местност, която граничеше с паркинга, като потвърдиха предположението на експерт-криминалистите. На една от тях откриха отпечатък от палец и бързо го пуснаха в системата. Името, което излезе, не изненада никого. Добра работа за всички дотук, но не ме бяха довели да оглеждам местопрестъпления. За да върша моята си работа, се нуждаех от три неща — малко време, лично пространство и много информация. Видях Банър, която тъкмо приключваше телефонния си разговор, и я настигнах извън паркинга.

— Слушам — заяви тя.

Изрече думата с равен глас — нито въпрос, нито съмнение в него; нито изразяваш нетърпение, нито задоволство. Определено не й беше до празни приказки, затова преминах директно на въпроса.

— Виж, знам, че да ме доведеш тук не беше точно твоя идея, но мисля, че мога да помогна.

Банър извърна очи и се загледа в далечината, потънала в мисли за нещата, които би трябвало да е свършила преди пет минути. След това отново ме погледна.

— Но преди това искаш нещо от мен, така ли?

— Бинго.

Помолих я да ми прати по имейла всичко по случая „Уордел“.

— Вече ти дадох досието — каза тя.

Поклатих глава.

— Това е като версията за „Рийдърс Дайджест“. Трябва ми голямото досие. Всичко.

— Всичко — повтори тя. — Още домашно?

— Нещо такова.

След кратка пауза тя продължи:

— Добре, предполагам, че Касъл ще реши, че това ще те държи настрана от случая.

Не възразих. Право да си кажа, малко ми беше неприятно да седя на бюро, докато навън вилнее убиец, но всичко беше част от начина ми на работа. Играта беше започнала и ако трябваше да изиграя добре картите си, се налагаше да опозная идеално опонента си. Специалният отряд щеше да се погрижи за останалите проблеми — да проверява всякакви следи, да организира група за издирване, да се свърже с местната полиция, да предупреди хората. В същото време аз не трябваше да се разсейвам, а да се захващам за работа. Моята работа.

Банър нямаше нищо против да се обади тук-там, нито пък ме попита какво възнамерявам да правя. Повечето факти в досието бяха достъпни в електронен формат, а останалата част щеше да ми изпрати по факса от командния център. Докато чаках, купих няколко карти от супермаркета.

Когато всичко бе готово, ѝ благодарих. Наистина го мислех, защото тя не беше длъжна да ми помага. Определено нямаше да подобри репутацията ѝ пред Касъл.

Тя махна с ръка.

— Не се размеквай. Да кажем, че се презастраховам.

До три часа следобед след немалки затруднения успях да открия сигурно последната останала свободна хотелска стая, недокопана от прииждащите журналисти. Регистрирах се като Джери Сийгъл — фалшиво име, с което скрих другото фалшиво име. Стаята имаше кабелна телевизия, безжичен интернет и бюро — всичко, от което се нуждаех. Включих телевизора и го оставих на един от новинарските канали, като спрях звука. След това сложих лаптопа на бюрото и се заех за работа.

16:10 ч.

— Агент Банър?

Тя се стресна от внезапния глас и вдигна поглед от телефона си, на който четеше имейла от Доналдсън. Изражението на лицето на агент Паксън ѝ подсказа, че не става въпрос за поредната стрелба, поне все още не. Тези новини нямаше да ѝ ги съобщят лично. Ако се случеше, първият признак щеше да е звъненето на множество телефони.

Банър предположи, че Кели Паксън е за първа или втора година в Бюрото. Беше облечена с тъмна пола, бяла блуза и яке и си беше сложила много малко грим. Меднорусата ѝ коса беше вързана на опашка, а очилата ѝ бяха с тънки тъмночервени рамки. Беше неспокойна. Определено за пръв път се оказваше в разгара на един от наистина големите случаи и очевидно някой от изнервените висшестоящи ѝ беше крещял досега.

Банър се усмихна спокойно.

— Какво имаш за мен?

— „Марион“.

— Затворът на Уордел?

Паксън кимна.

— Преровихме всички документи, свързани с прехвърлянето му. Оказва се, че Уордел е бил определен за преместване в последния момент.

— Не е трябвало да го местят ли?

— Трябвало е, но е трябвало и да бъде сам. Осъдените на смърт почти винаги ги преместват по единично. Няколко пазачи се оплакали, че са болни — стомашен вирус. Прикачили го към Мичъл, който също е трябвало да бъде преместен самостоятелно.

Банър започна да масажира с показалец лявото си слепоочие.

— Известен сериен убиец и свидетел срещу мафията. Доста нехайно отношение към звездите на заведението.

— Така изглежда, госпожо.

Банър мразеше да я наричат „госпожо“. Знаеше, че така е прието, но обръщението я караше да настръхва всеки път. Караше я да се чувства на сто и пет години.

— Но защо не е имало конвой?

Паксън изглеждаше несигурна, сякаш тя беше виновна за пропуската в охраната.

— Първоначалната заповед за преместването на Мичъл е била с код едно-АА. Това означава пълно обслужване — мотоциклетисти, хеликоптери, микробуси примамки, цялостна организация.

— И какво е станало?

— Някой е сменил кода в деня на преместването. Заповедта е била понижена до обикновена охрана. Мичъл бил преместен от ВИП във втора класа.

Банър не можеше да повярва.

— Някой? Не трябва ли документ като този да бъде подписан поне от няколко души?

— На теория — да, но на практика... може би не. Този път никой не е оспорвал.

— И кой се е обадил да го променят?

— Приложеният документ е подписан от координатора по преместванията Пол Съмърс.

Банър понечи да каже нещо, но Паксън я изпревари и отговори на въпроса ѝ, преди да го

е задала.

— Съмърс не е отишъл на работа нито вчера, нито днес. Имаме адреса му — живее малко извън Дженсън. На шейсет и пет километра северно от тук.

— Добра работа. Имаме ли човек там?

Паксън поклати глава.

— Току-що получихме информацията.

Банър извърна поглед от Паксън и се огледа. Касъл говореше по телефона, Блейк не се виждаше никъде.

Имаше вероятност скоро да се върнат в Чикаго. Единодушното мнение в Куонтико беше, че Уордел ще се завърне към позната почва. В същото време Банър нямаше какво да прави тук, докато не откриеха колата на Сандра Велдън. Тя извади ключовете от сивия джип и ги разклати.

— Тръгваме.

— Към Дженсън? — изненадано попита Паксън.

— Къде другаде? Да видим какво ще каже Пол Съмърс за всичко това.

16:42 ч.

Пол Съмърс живееше в изолирана от света къща на около пет километра от старата магистрала 51. Банър и Паксън изпуснаха отбивката първия път. На втория видяха, че табелата за ферма „Уайткорт“ е почти изцяло закрита от храстите.

Шофираше Паксън, така че Банър прие обаждането на един от другите агенти, занимаващи се със Съмърс. Оказа се, че предишния петък следобед банковата му сметка е набъбнала с няколкостотин хиляди долара, преведени от банка на Кайманите. Това потвърди теорията, че бягството не беше просто късмет за руснаците.

Не че имаше кой знае какво значение — Кейлъб Уордел лично се беше погрижил да приключи напълно и изцяло случая, като бе убил Мичъл и предполагаемите му ликвидатори. Свързването със Съмърс и всеки друг, замесен в промяната на заповедта за преместването на Уордел, беше просто странично занимание. Истинският проблем беше духът, който по невнимание бяха пуснали от бутилката.

Докато Паксън криволичеше по тесния, набразден с коловози път до къщата, Банър извади пълнителя на глока си, провери патроните и след това го пхна обратно.

— Очакваш проблеми ли? — попита Паксън.

— Който рискува, печели — отвърна Банър. — Но ще се радвам да ме разочароват.

Разбраха, че нещо не е наред, веднага щом чуха лаенето. Чува го половин минута преди да видят самата къща. То се усилваше, колкото повече се приближаваха. Паксън влезе през отключената метална порта и паркира в двора пред къщата.

Последното преустройство явно бе правено преди поне два-тридесет години, и то с много малко пари. Самата къща беше порутена, с покрив, който се беше продънил на места. Бялата боя от стените се белеше навсякъде. Едноетажната дървена пристройка в южния край не изглеждаше в по-добро състояние. Към нея имаше покрита тераса. Кучето беше завързано с верига за една от подпорите на терасата.

Беше огромна немска овчарка с вълчи размери. Тичаше от едната страна до другата, но веднага се насочи към нарушителите, щом отвориха вратите на колата. Лаят се усили, а веригата се изпъна, докато кучето се напъваше да стигне до тях.

— Умира от глад — каза Паксън със съчувствие.

Банър се беше фокусирала на мястото, където веригата се беше впила в дървената подпора и беше издълбала жлеб от няколко сантиметра.

— Защо ли имам усещането, че в момента си ни представя като две печени пилета в униформи? — Беше по-спокойна с глока в ръката си. — Хайде.

Насочиха се към входната врата, като заобиколиха кучето отдалече. Банър не го изпускаше от поглед, докато Паксън почука на вратата. Не харесваше кучета особено — родителите ѝ бяха разказвали, че когато била бебе, някакъв идиот изпуснал ротвайлера си по средата на улицата, който се опитал да я докопа в детската количка. Слава богу, баща ѝ успял да разкара кучето, преди да я нахапе, заради което сам получил няколко лоши ухапвания. Банър не си спомняше случката, но не се съмняваше, че това е причината да изпитва ненавист към кучетата.

Паксън захлопа по-силно. Изчакаха още половин минута, след което Банър сви рамене и хвана дръжката. Натисна я и вратата се отвори.

— Не е заключена — отбеляза Паксън.

— Не — отвърна Банър бавно. — Беше открехната. Ясно ли е?

— Разбира се. Моя грешка.

Паксън извади оръжието си и двете пристъпиха през вратата в коридора. Беше по-топло, отколкото навън, но не много. Наоколо царяха спокойствие и тишина — това можеше да означава само едно. Къщата беше необитаема. Единственият звук, който се чуваше, беше заглъхващият лай отвън, който изведнъж зазвуча като от някое доста далечно място.

Коридорът беше тесен, с две затворени врати отдясно, стръмно стълбище от лявата страна и остъклена врата в края, която най-вероятно водеше към кухнята. През матираното стъкло се забелязваше светлината на лампа.

— ФБР! — извика Банър. — Да знаете, че сме въоръжени.

Не последва отговор. Продължиха бавно по коридора и Банър усети, че има лек наклон, вероятно от пропадането на къщата. От горния етаж ги лъхна лек бриз и Банър вдигна поглед към стълбището, което завършваше с площадка. Обмисляше да се изкачи по стълбите, когато чуха някакъв звук.

Слаб, пресеклив, като от дращене. Тих и колеблив. Идваше от кухнята.

— Какво, по дяволите, беше това? — прошепна Паксън.

Банър не отговори. Промени посоката си и се придвижи до края на коридора. Мокетът беше толкова стар и евтин, че тя усещаше очертанията на дъските през подметките си. Когато Банър докосна дръжката на вратата, една от дъските шумно изскърца и дращенето спря. Двете жени се спогледаха. Паксън вдигна пистолета си, за да покрие вратата.

Банър издиша леко и натисна дръжката надолу.

Тъмна сянка изхвърча от кухнята и се блъсна в прасеца на Паксън. Тя съдържано извика, после двете се обърнаха и видяха как кутрето на немската овчарка изтича по коридора и изчезна на двора.

Паксън се засмя нервно и постави ръка на сърцето си.

— Боже!

— Виж — каза ѝ Банър и посочи крака ѝ.

Виждаше се размазана кръв по лявото ѝ бедро, точно под подгъва на полата. Паксън погледна надолу в недоумение. Докосна с ръка кървавото петно и я отдръпна, сякаш беше докоснала нещо горещо. Банър си помисли, че е точно обратното. Размениха си по още един поглед и погледнаха към отворената врата на кухнята.

Сладникава воня на разложено се носеше от вътрешността.

Кухнята беше квадратна, с нисък таван. В далечния край имаше дълъг правоъгълен прозорец и дървена задна врата. Зацапаните щори бяха затворени, но анемичната сивкава дневна светлина си намираще пролуки тук-там, където летвите се бяха изкривили. Дълъг плот обхващаше цялата стена, а в средата имаше работна маса. По плота и по дървените шкафчета над него имаше кръв, тъмна и съсирена. Босо стъпало се подаваше от далечния край.

Банър спря и обходи с поглед стаята, за да се увери, че няма непосредствена заплаха, нито нещо важно, което ще пропусне, докато провери на кого принадлежи това стъпало. Като спази процедурата, тя се приближи до масата, като държеше пистолета насочен към стъпалото, докато пред очите ѝ се откриваше останалата част от крака и тялото. Когато видя останалото, вече беше сигурна, че идентифицирането на трупа ще е работа на експертите.

Приглушен звук, нещо средно между ахване и гадене, я накара да се обърне. Свободната

ръка на Паксън беше на устата ѝ.

— Мили боже! — промълви тя. Думите излизаха неясно през пръстите ѝ.

— Гадост — съгласи се Банър, прибирайки пистолета в кобура си. — Поне знаем защо кученцето не беше гладно.

Пак се обърна към тялото, като се съсредоточи над това, което се виждаше от врата надолу. Тялото принадлежеше на бял мъж, вероятно на средна възраст. Беше облечен с карирано долнище на пижама, без тениска, с разтворен син памучен халат, разкриващ бледи, слабо окосмени гърди и корем. Лежеше по гръб. Вероятно изстрелът беше дошъл от оръжието, което държеше в дясната си ръка — „Колт“ 45-и калибър. Нараняванията, настъпили след смъртта, също говореха ясно за себе си.

— Съмърс? — попита Паксън след известно време, като неохотно свали ръка от устата си.

— И аз така мисля — каза Банър. — Отговаря на възрастта и телосложението и като се има предвид, че е в къщата на Съмърс и носи неговата пижама...

— И това къде ни праща?

Банър извади телефона си и потърси номера на Касъл сред скорошните повиквания.

— Опасявам се, че в доста задънена улица.

22:00 ч.

Не ми отне доста време да разбере защо досието, което ми дадоха от ФБР, изглеждаше толкова сбито. Ако Доналдсън ми бе подхвърлил едно резюме и малко помощни материали, то това, което Банър и нейните хора ми изровиха, приличаше по-скоро на Библиотеката на Конгреса. Хиляди страници с бележки относно случая, снимки от местопрестъпленията, интервюта със стотици очевидци и заподозрени, както и полицейски разпити на самия Уордел. Разговори с психиатър. Документация от делото. Досието на Уордел от морската пехота. Медицинският му картон. Зъбният му статус. С една дума, всичко до бележниците му в гимназията.

Проучвах материалите бързо и методично, като си давах почивка на всеки двамадесет минути, за да погледна лишения от звук телевизор. Нямаше нови убийства, но това се и очакваше. Не се знаеше причината, но Уордел предпочиташе да убива сутрин. Имаше изключения, но не много. Повечето от убийствата му бяха преди девет часа сутринта.

Понякога за хората, появяващи се на екрана, бях чел в досието или бях чувал в новинарските емисии — хора като Ед Рандъл, тогавашния и сегашен губернатор. Джон Хачър, шериф на окръг Кук, където беше първото убийство на Уордел. Хачър беше човекът с най-много заслуги за залавянето на Уордел, чийто съществен принос към приключване на случая беше — от това, което прочетох — свършено малък. Въпреки всичко това си бяха стари сметки за разчистване. И то все в Чикаго.

Като имах това предвид, първото ми предположение 39 следващата жертва на Уордел удари на камък — Детектив Адам Стюарт, човекът, който имаше най-голям принос за приключването на случая, беше умрял от инфаркт преди две години и си беше отишъл, като бе оставил на жена си обезщетението от Полицейската благотворителна асоциация и нищо друго.

Отмъщението не беше единственият фактор, който ме накара да си помисля, че Уордел ще се върне в Чикаго. Първите му убийства бяха набирали сили постепенно. Бе очевидно, че замисля нещо голямо, дори и самият той да не знае точно какво. Недовършена работа би могла да го върне в Чикаго, криминалистите бяха сигурни в това. Но с Куонтико се разминавахме в едно — избора на точен момент. Имах силното предчувствие, че Уордел няма да започне с Ветровития град, и не само защото така се очакваше.

В девет часа вечерта новините за пръв път насочиха вниманието си извън случая „Уордел“ и се фокусираха върху последната седмица преди междинните избори. Изглежда, че друг дългогодишен политически сблъсък беше в заключителния си етап в Чикаго, където губернатор Рандъл беше изключително близо до втория си мандат. Запитах се дали политическата ситуация може да привлече Уордел в града, но като поразмислих, реших, че за него това едва ли имаше някакво значение.

До десет часа вечерта бюрото, леглото и всеки квадратен метър от хотелската стая бяха затрупани с хартия — досиета, разпечатки, карти. Не бях свикнал на такова изобилие от материали и затова огромното количество беше както предимство, така и недостатък. Потапах се в живота на заподозрения като доказан начин за постигане на резултати. С проследяването на движенията, думите и действията му започвах да влизам под кожата му. Можех почти да предскажа какво ще направи и къде.

Този обект обаче ми се изплъзваше по най-различни причини. Колкото повече четях за Уордел — от първа, втора или трета ръка, — толкова повече усещах как същността му се променя, изкривява и ми се изплъзва. Единственото сигурно беше това, което прочетох тогава в очите му, докато го отвеждаха от Мосул — че няма да се спре пред нищо.

Израснал в Алабама само с майка си, Уордел бил будно, но тихо дете и имал много малко приятели. Като ученик бил много надарен, като се представял по-добре от връстниците си както на футболното игрище, така и в класната стая. Спечелил стипендия за Университета на Алабама в Бърмингам, но прекъснал още през първата година. Не било заради некомпетентност, а според преподавателите му просто му станало скучно. Записал се в морската пехота на САЩ през 2004 г. и станал доброволец за разузнавателни мисии. Отличил се на стрелбището и се подготвял за разузнавач снайперист. Преминал основния курс с пълно отличие и бързо си изградил име след няколко битки в Ирак, където оставил двайсет потвърдени трупа. В това число бил включен и поразителният изстрел в главата на въоръжен с гранатомет бунтовник от деветстотин метра.

Бойното му досие бе отлично — лесно бе получил препоръка за морските тюлени, но не бе успял да се сближи с другите от екипа. Описваха го като резервиран и надменен. Един от тях директно го заклеймяваше като „сбъркано копеле“. Може би това обясняваше защо бе останал с толкова нисък ранг. С такова досие трябваше да бъде поне сержант.

Третата му и последна операция го бе отвела до брега на река Тигър — до Мосул, столицата на провинция Ниневия в Северен Ирак. И там за един кратък миг пътищата ни се пресякоха.

22:12 ч.

По това време охранявах агент на име Мохамед Разам. Той беше внедрен дълбоко в организацията и му трябваше съвсем малко, за да ме вкара в една от местните структури на „Ал Кайда“. Бях на трийсет и шест часа от завършването на мисията, дори по-малко, когато Уордел застреля Разам в главата.

Анализирахме операцията след случилото се и открихме, че катализаторът са били серия атаки от засада срещу американски патрули. Няколко достойни мъже били убити, а до екипа им достигнала информация, че Разам е организиран засадите. Бях деветдесет процента сигурен, че Разам не беше техният човек. А и дори да беше — лошо, защото беше прекалено ценен да го изгубим. Командирът на Уордел бе инструктиран да не преследва Разам. Уордел игнорира заповедта и организира собствен лов. Осведомиха ни, но беше прекалено късно. Когато стигнах на мястото, Уордел вече беше езекутирал Разам и няколко други бойци от далечно разстояние. След това отиде и застреля осем души от семейството на Разам и четирима от съседите му. Открих го да пуска куршум в главата на жена. Когато ме видя, хвърли оръжието, вдигна ръце и се усмихна почти подигравателно.

Бях на сантиметър от това да приключи всичко още там. Бих искал да кажа, че е заради мъртвите цивилни, но това беше само една от част от цялото. Другата включваше шестте месеца от живота ми, които Уордел пропиля.

Касиди вече крещеше в ухото ми от няколко секунди, преди въобще да го чуя.

— Назад! Оттегли се и почисти мястото! Не искаме да обясняваме присъствието ти на Съвместното командване и, по дяволите, със сигурност не искаме да даваме обяснения за скапан предумишлен приятелски огън.

Отпуснах палеца от спусъка, когато едно хъмви спря и изля от вътрешността си екип от стресирани морски пехотинци, както и един сержант, който, предположих, беше командващият операцията на Уордел. Не ги изчаках, за да отговарям на разни въпроси.

И това беше всичко, ако не се брои сериозният поглед, който си разменихме, когато захвърлих всичко и оставих морската пехота да се оправя с бъркотията на техния човек. Или поне така си мислех тогава.

22:22 ч.

Добих представа за останалата част от историята от биографиите, които се бяха появили в пресата след присъдата на Уордел.

Касапницата беше описана като случайност. Уордел бил изпратен вкъщи тихомълком и освободен от служба без почести. Следващият път, когато хората чули за него, бил, когато екип на спецчастите го извлякъл от склада, където се криел, и станало ясно, че той е безупречно точният сериен убиец, който тероризирал Чикаго вече цял месец.

Като че ли нищо не можеше да наруши хладнокръвната му невъзмутимост — нито множеството обвинения за предумишлено убийство, нито последвалата смъртна присъда. По всички телевизионни камери и новинарски снимки Уордел се появяваше със същата многозначителна самодоволна усмивка и с все същия блуждаещ поглед в сиво-сините очи. Изглеждаше, сякаш знае нещо, което ние не знаехме.

Защитата, естествено, се опитала да изтъкне очевидното, като подчертала блестящата му военна кариера и замазала освобождаването му без почести. Опитали се да го представят като беден южняк, тих провинциалист, травмиран от ужасяващите пустинни сблъсъци, който не е знаел какво друго да направи. Опитали се да убедят всички, че е поредната жертва на посттравматичния стрес, която просто е превъртяла.

Никой не се вързал. Може би защото Уордел беше прекалено умен. Обичаше да говори, да се хвали. Когато човек го чуеше да говори, две неща изникваха в съзнанието му — определено не беше глупак и може би изобщо не беше луд. Или поне не в този смисъл на думата. Докато четях психологическите доклади от делото — главно от обвинението и няколко от защитата, — усетих, че всичко се върти около едно ненаучно, необосновано и неизбежно заключение: Кейлъб Уордел беше просто сбъркан. Не беше травмиран от войната — в нея бе видял възможност да избива хора и когато тя свърши, я бе донесъл със себе си вкъщи, защото искаше да продължи да избива хора.

Във всичките му интервюта и записи от съдебната зала успях да открия само един момент, когато Уордел бе изпуснал нервите си.

Баща му, който ги изоставил, когато Уордел бил на три, беше изпъзлял от дупката, в която се криеше, след като позорната история за сина му излезе наяве. Преди, по време и след делото Уордел-старши даваше интервюта наляво-надясно на всеки, който разполагаше с чекова книжка. Фактът, че никога не беше познавал сина си, не му попречи изобщо, нито пък на многобройните новинарски компании, които се възползваха от ситуацията. Знаете ли кое беше забавното? Той изглеждаше почти горд. Сякаш изгубеният му син бе спечелил „Оскар“ или златен медал на Олимпийските игри.

Когато един от психиатрите в затвора беше повдигнал темата относно взаимоотношенията с баща му, Уордел наистина бе превъртял. Може би за пръв път. Скочил през масата и се опитал да удуши психиатъра с веригата на белезниците си. Трябвало да ги разтърват четирима пазачи, като психиатърът вече бил в безсъзнание. През цялото време Уордел повтарял само три думи. Не викал, не крещял, просто нареждал с обикновен глас, който влизал в разрез с действията му.

Аз нямам баща.

През цялото време — преследването, ареста, осъждането, присъдата — това беше

единственият случай, когато можеше да се каже, че Уордел си е изпуснал нервите.

Когато телефонът иззвъня, все още си мислех за това. На екрана видях името на Банър. Гласът ѝ подсказваше, че са открили нещо ново.

— Какво има?

— Открихме Сандра Велдън.

— Тялото ѝ?

— Жива е.

— Жива?

— Да, и може би само благодарение на теб. Откриха форда на паркинг за камиони до границата с Кентъки. Велдън била в багажника, вързана, със запушена уста. И в шок. Бил е Уордел. Тя каза, че поискал от нея да предаде послание. Предполагам, че се е обзалагал дали ще я открием, преди да е умряла от жажда или от студ.

— Послание?

— Казал ѝ да предаде следното: „Сезонът на убийствата е открит“.

За момент замълчах.

— По дяволите.

— Да, знам — съгласи се Банър. — Доставчикът определено няма да е последният.

— Някаква следа?

Банър мълчеше от другата страна и бях сигурен, че мисли върху въпроса.

— Всъщност, да, изненадващо добра такава. Камерите в магазина на паркинга са го записали как си купува разни работи. Храна и нещо за пиене, както и дрехи. Като — представи си — си е взел яркозелена тениска. Четирийсет и пет минути по-късно шофьор на „Грейхаунд Лайнс“, пътуващ към Чикаго, си спомнил, че мъж в яркозелена тениска се качил на автобуса му от спирка няколко километра по-надолу по пътя.

— Прекалено очебийно — въздъгнах аз.

— И аз това си помислих — каза Банър. — Опитва се да ни заблуди.

— А какво мисли Касъл по въпроса? — попитах внимателно.

Тя също отговори доста внимателно.

— Касъл мисли, че е добра следа. Каза, че ще се постарее да я проверим, понеже има възможност да е бил той. Така че ще трябва да бъдем педантично стриктни.

— Журналистите притесняват ли ви вече?

Въпросът ми беше по-скоро риторичен, след като следях новините по телевизията през цялото време. Не ти трябва звук да усетиш гневните изблици след опита за медийно затъмнение.

Банър се засмя пресилено.

— Човек би си помислил, че ние сме застреляли горкия човечец. Господи! Беше доста скапан ход като цяло. В случай като този определено трябваше да спечелим медиите на наша страна.

Не казах нищо. Благодаря на Бога, но общественото мнение ми е последна грижа.

— Чу ли за Пол Съмърс? — попита Банър.

— Видях го по новините. Казват, че най-вероятно е самоубийство.

— Изглеждаше по този начин — отвърна тя.

— Което не значи нищо. Не е трудно да го нагласиш да изглежда като такава.

Банър се изкашля и тръгна да казва нещо, но след това промени темата.

— И така, какво мислиш за Чикаго? — каза тя след няколко секунди.

Гласът ѝ звучеше доста спокойно, но усещаш, че тя се надява на нещо. Може би, че мислим по един и същ начин.

— Мисля си, че в този момент той може да е навсякъде, но не и на път за Чикаго. — Казах аз. — Ако предположим, че е взел автобус, накъде може да се е насочил?

Сериозната пауза ми подсказа, че проверява нещо — вероятно разпечатка. Представих си я как държи телефона между рамото и ухото си.

— За щастие, автогарата е малка. Обикновена провинциална спирка между градовете. Два часа след като камерите са го заснели, са тръгнали поне шест автобуса. Три за Чикаго, един за Канзас Сити, един за Сидър Рапидс и един за Сейнт Луис. — Тя спря за миг, като очакваше отговор. — Още ли си там?

Прекоших стаята и отидох до леглото, като избутах купчина хартия на земята, за да мога да погледна картите.

— Да, почакай една минута.

Със зъби магнах капачката на червения маркер и я изплюх на пода, след това започнах да чертая линии и да слагам точки на картата. Погледнах часовника си.

— Кога е тръгнал автобусът за Сидър Рапидс?

Секунда, в която да провери.

— В единайсет и четирийсет.

Вдигнах поглед от картата и погледнах към лаптопа.

— Вече е в Айова.

— Сидър Рапидс?

— Не. Вече не. Да кажем... Де Мойн. Не — някое по-малко място, но наблизо. Може би Индианола, Форт Додж. Ще остане там за през нощта, ще си почине и ще убие някого на сутринта, преди да продължи нататък.

Известно време Банър не каза нищо. Сигурно се чудеше дали да се впечатли, или да ми затвори.

— Касъл мисли, че е двоен блъф. Смята, че Уордел ще се върне към стария си ловен терен — каза тя.

— Касъл гледа в грешната посока.

— Тези от Куонтико са съгласни с него. Казват, че ще посети местата, където е спечелил славата си. Уверени са, че ще направи така.

Очите ми отново се спряха на часовника. Малката стрелка неумолимо маршируваше напред. Задаваше се нов ден, уверен и непреклонен като 7,62-милиметров куршум.

— Може би имат право, но преди това ще се погрижи за нещо друго, а Айова му е на път.

— На път за къде?

Дръпнах една черта отдясно наляво, през границата на Айова. Оградих град Линкълн.

— Небраска.

— И каква работа има там?

— Семейна.

22:33 ч.

Бащата. Първо щеше да убие баща си.

Уордел имаше преднина от дванайсет часа, която се увеличаваше с всяка изминала минута. Ако исках да имам и минималния шанс да го пресрещна навреме, трябваше да карам през нощта. Не си направих труда да почистя, само затворих лаптопа и го прибрах в кожения калъф. Излязох от стаята. Минута и половина по-късно бях долу и си оправях сметката с озадачената жена на рецепцията.

— Странно време да си тръгнете — коментира тя.

Взе парите и ги огледа със съмнение.

— Оказа се, че не съм уморен.

Когато излязох през входната врата, хладината ме хвана неподготвен след цял ден, прекаран в леко претоплената хотелска стая. Вдишах студения въздух през носа и му позволих да ме разсъни и върне в настоящето. Бях оставил колата в Чикаго, така че първата ми грижа беше да намеря нова.

Банър ме беше изслушала. Това ѝ го признавам. Но в края на краищата дори аз не успях да я убедя. Последните ѝ думи, преди да изляза навън в нощта, изплуваха пред мен: „Не мога да зарежа абсолютно всичко и да се фокусирам върху едно предчувствие“.

— Но аз мога — ѝ бях казал след миг. — Точно затова съм тук.

Паркингът на хотела беше неравно закърпен квадрат от асфалт със страна около петдесет метра. Беше наполовина пълен, осветен от жълтеникавата светлина на натриевите улични лампи. Бях на половината път, когато забелязах мъжа с черното яке и шапката, закриващ с ръка очите си.

Беше в другия край на паркинга, точно до изхода, облегнал се на ниска стена, която отделяше хотела от магистралата.

Няколко предупредителни сигнала се активираха на момента — поведението му, опитът да скрие лицето си, фактът, че можех да видя как крие нещо в якето си. Но това, което наистина ме накара да бъде нащрек, беше позицията му. Защото, освен ако не исках да се обърна и да се върна обратно в хотела, единственият начин да изляза от паркинга беше да мина на няколко стъпки от него. А преди да стигна до него, трябваше да мина през тясното разстояние между две високи коли — микробус и очукан джип.

Мъжът с шапката не помръдна, когато спрях на половината път. Дори не погледна към мен. Продължих да го гледам, не отместих поглед от него около двамайт секунди. Улових лекото помръдване на главата, сякаш той се канеше да погледне наляво. Това означаваше, че има някой зад микробуса. Може би повече от един човек.

Сценарият ми беше пределно ясен. Не беше нещо, което не очаквах — внезапна, насилствена случка, която беше смутила суката в малкия град и беше развълнувала всички. И бе повишила пулса на местните здравеняци. Добави към това и наплив от журналисти със скъпи телефони и айпади и ето че пред теб се открива идеалната възможност да смесиш бизнеса с удоволствието.

Претеглих вариантите си. Едно нещо знаех със сигурност — ако продължа направо между паркираните коли към изхода, двама — може би трима — души, ще се опитат да ме нападнат. Най-уместно би било да се върна обратно в хотела и да намеря друг начин или да

се обадя в полицията.

Нямах време да действам уместно.

Огледах се наоколо, за да се уверя, че никой друг не дебне, и продължих напред, като забързах директно към мъжа с шапката. Той леко се стегна, но не вдигна поглед. Присвих рамене и ги разкърших. Когато стигнах до мястото между микробуса и джипа, мъжът най-накрая ме погледна, като предизвикателно изпъна брадичка напред.

— Дай ми чантата и портфейла си.

Не спирах да вървя. Усещах тежестта на беретата в кобура, пристегнат към гърдите ми. Не се поддадох на изкушението — знаех, че ако я извадя, ще трябва да я използвам. Затова просто хванах кожения калъф на лаптопа по-здраво.

Мъжът премигна, когато скъсих разстоянието между нас. Очевидно не разбираше защо не съм спрял.

— Дай ми скапаната чанта — гневно повтори той.

Продължих да се приближавам към него и той разкопча якето си и извади бейзболна бухалка. За разлика от джипа микробусът беше паркиран на няколко метра от стената, което ми подсказа мястото, откъдето ще дойде първата атака. Когато стигнах до задната му броня, вдигнах калъфа на лаптопа, за да предпазя дясната част на главата си. Бухалката, която полетя зад микробуса, се удари в подплатения калъф. Той издържа на удара, защото, който и да беше го бе нанесъл, не беше вложил много сила. Ъгълът на съприкосновение ми позволи да определя местоположението на нападателя, така че подметката на дясната ми обувка уцели слънчевия му сплит, преди бухалката да спре да се движи. Ритникът беше силен. Усетих как кракът ми попадна дълбоко в плътна среда. Не си направих труда да погледна към човека, когото току-що бях извадил от строя. Бях прекалено зает със следващия. Не мъжа с шапката, който стоеше в центъра, а третия човек, който ме нападаше отляво.

Беше жилав младеж с късо подстригана руса коса, почти албинос. В лявата си ръка държеше нож. Това беше досадно, мразех да се бия с левичари. Изглеждаше леко изненадан — тримата явно бяха планирали да бъда долу още след първия удар на бухалката. Прецаках им плановете и сега трябваше да се възползвам изцяло от двете секунди объркване, което бях причинил.

Сграбчих дръжката на калъфа и с две ръце го стоварих върху главата на албиноса толкова силно, че дръжката се скъса, а ципът се разпори. Албиносът направи две-три крачки назад. Беше зашеметен, но не падна. Подплатеният калъф този път проработи срещу мен и омекоти удара. Мъжът с шапката идваше към мен, малко несигурно след онова, което бях причинил на приятелите му, но му направи чест, че поне се опита. Бръкнах през ципа и хванах твърдия ръб на лаптопа. Калъфът се изплъзна като правоъгълно влечуго, което сменяше кожата си. Хвърлих поглед към човека, когото първо бях ударил. Оплешивяващ млад мъж, все още на колене, който се опитваше да си поеме дъх. Бухалката му се търкаляше встрани. Този с шапката опита няколко удара с другата бухалка, като я използва като копие с цел да запази разстоянието помежду ни. Лесно отклоних ударите му и се приближих. Той замахна към мен с една ръка, но прекалено късно. Наклоних се напред, хванах предмишницата му под лявата си ръка и внезапно дръпнах с цялата си тежест назад. Той изпищя пронизително, когато лъчевата и лакътната му кост изпращаха като дърва за горене.

Усетих, че съм пренебрегнал албиноса за доста дълго време. Пуснах мъжа с шапката на земята и се завъртях, като вдигнах лаптопа като щит пред гърдите си. Точно навреме — върхът на ножа му уцели лаптопа и се плъзна по пластмасовата повърхност, като за малко не

ампутира два от пръстите ми.

Чух тътрене зад себе си, докато мъжът с шапката опитваше вяла втора атака. Обърнах се настрани и го изритах с всички сила в слабините. Не бе кой знае колко изтънчено, но заедно със счупената му ръка би било достатъчно да го разубеди за друг опит.

Албиносът отново идваше към мен, като замахваше с ножа си. Знаеше как да го използва — не го протягаше прекалено напред, а с дясната си ръка маневрираше умело.

Отдръпнах се от два пъргави удара с ножа и използвах лаптопа да блокирам следващото намушкване. Този път острието се заби в лаптопа и влезе навътре. Върхът на ножа дори се показа от другата страна. За един кратък миг се зарадвах, че работя винаги на флашка, след това стоварих юмрука си в лицето на албиноса.

Той разтърси глава и отново тръгна към мен, като се целеше в пръстите ми, хванали краищата на лаптопа. Престорих се, че отстъпвам назад, и след това се хвърлих напред, като стоварих лаптопа в нерва на лявото му рамо.

Това проработи — той изпусна ножа и лявата му ръка се отпусна надолу. Избегнах прибързания му удар с лакът, след което забих лаптопа в носа му. Той вдигна здравата си ръка да предпази лицето си, а аз замахнах с всички сила в обратната посока. Кутията се пръсна в лявата част на главата му, екранът се откачи от пантите и албиносът се срина на земята като парцалена кукла.

Обърнах се към другите двама мъже и видях, че те вече са извън паркинга и тичат. Погледнах надолу, като огледах ръцете и тялото си за някакви наранявания, които можеше да не съм усетил в разгара на битката. Не открих нищо. За лаптопа обаче не можех да кажа същото.

Оставих остатъците от него до албиноса, който беше в безсъзнание, и се отдалечих бързо. Нямах време за губене с тази ситуация, но нещо ме загложди отвътре — и то не беше само загубата на лаптопа. Отблъснах атаката на трима въоръжени мъже за по-малко от минута и точно това беше проблемът. Не трябваше да ми отнеме толкова много. Албиносът беше проявил сръчност и дисциплина. Или той беше замесен от различно тесто от другите, или аз не бях във форма.

Въпреки това оставих въпроса за по-нататък. Имах по-неотложна грижа. Той вече си почиваше и се подготвяше за новото утро. Оставах ми по-малко от десет часа до зазоряване и близо деветстотин и петдесет километра, които трябваше да измина.

8:32 ч.

Щом подминах надписа „Добре дошли във Форт Додж, Айова“, разбрах, че съм на правилното място. Не можех да кажа със сигурност защо, но в момента, в който фаровете ми осветиха бялата дървена табела, предчувствието ми магически се преобрази в нещо като силно убеждение. Методът на предполагане колко далече и в коя посока беше поел Уордел се дължеше на комбинация от затвърдена теория и интуиция, но все още не можех да си обясня защо преследваният обект е точно в този град.

След като вече бях решил накъде е поел Уордел, всичко останало беше въпрос на избор на маршрут и уточняване на някои важни детайли. Например въпросът дали Уордел наистина ще вземе автобуса за Сидър Рапидс, или ще продължи с кола, било на стоп или открадната. Уордел нямаше защо да бърза. Ако се беше насочил към Линкълн, Небраска, то един ден нямаше да му стигне. Щеше да измине повечето път през щата, преди да падне нощта, но също така нямаше да се лиши и от малко сън, при положение че не беше мигнал от два дена насам.

Първоначално Де Мойн изглеждаше правдоподобно място, но беше и прекалено голям. Уордел беше наясно, че ченгетата ще са нащрек в големите градове на Щатите, граничещи с Илинойс. Обикновено това не би представлявало проблем, но сега той беше уморен и предположих, че ще иска да си почине през първата нощ. Разгледах другите средно големи селища, до които може да се стигне за това време, и се спрях на Форд Додж. Беше достатъчно малък, с население около двайсет и пет хиляди души, но в същото време предлагаше избор от места за убиване и прикритие за бягство.

И така, ето ме във Форт Додж. Трябваше да бъде тук. Поставени така, нещата можеха да бъдат сведени до елементарно математическо уравнение. А може би си говорех просто глупости. Може би просто предлагам правдоподобна версия на предполагаемо предчувствие. Често се питам. Ако съм дори и малко суеверен, то е заради метода. Затова не искам да го изследвам прекалено отблизо.

Насочих мислите си от неизвестното към вече известното. Ако Уордел се придържаше към установения си метод на действие, би започнал рано и би убил, преди да продължи пътуването си. Бях напълно сигурен в това поради две причини — първо, посланието му относно откриването на „сезона на убийствата“, както и свързането му с медиите говореха за делово отношение. Той нямаше да позволи на напрежението да му попречи. Второ, беше се издънил с вчерашното убийство и бе стрелял два пъти — за пръв път в кариерата си. Щеше да поиска бързо да се реваншира, за да докаже, че случилото се е било единичен случай. Притесняваше ме фактът, че Уордел може да не издържи до сутринта и да убие някого по-рано. Е, така поне щеше да потвърди посоката, в която бе тръгнал. Но това не се бе случило и затова ето ме тук във Форт Додж, Айова.

Но къде да го търся във Форт Додж? Това беше въпросът, над който умувах по време на дългото пътуване на север. Намирането на кола не беше много лесно, след като в Кайро коли под наем не се предлагаха. В следващия град открих място, което бе почти празно, и се задоволих с единственото, което им бе останало — сребрист луксозен седан кадилак. Имаше 4,6-литров осемцилиндров двигател, кожен салон и таван със звездно небе“, каквото и да означаваше това. Задоволих се с него, както Артър Милър се задоволил с Мерилин Монро.

Шофирах цяла нощ и бях във Форт Додж преди седем сутринта. Беше оживено място, приютило се сред вълнообразните хълмове в долината на река Де Мойн, на около сто и четирийсет километра от град Де Мойн. От тук ми оставаха още близо двеста и петдесет километра до щатската граница с Небраска, и то ако избягах прекия път до Линкълн.

Имаше няколко големи хотела и множество по-малки, където можеше да се отседне, без да те забележат. Човек би загубил цял ден да ги обиколи всичките. Бивш разузнавач снайперист от морската пехота, издържал тримесечна мисия в Ирак и петгодишна присъда в строго охраняван затвор, съвсем спокойно би се лишил от някои домашни удобства. Въпреки това обиколих няколко хотела и още толкова по-малки пансиона — за да бъда „педантично стриктен“, както се беше изразила Банър. Както очаквах, не попаднах на нищо.

И така, вървах по улиците на зазоряване и се оглеждах за евтини стари коли, паркирани на паркингите на търговските центрове и офис сградите; коли с регистрационни номера от друг щат или пък в които има спящ човек. Нищо. Очевидно този не спадаше към случаите, които биха се разрешили от само себе си благодарение на късмета.

Когато първите лъчи на слънцето запълзяха колебливо на изток, окото ми беше привлечено от проблясването по фасадата на едно кафене, наречено „Червената топка“. Паркирах отпред и си купих вестник, както и черно кафе с поничка, която да ми покачи малко кръвната захар. Излязох от колата и прегледах новините за Уордел за около половин минута, тъй като нямах повече време за губене. Бях чел някога, че ще намериш най-малко пет грешки в дадена новинарска история, ако знаеш достатъчно по темата. От беглия поглед, който бях хвърлил, „Де Мойн Реджистър“ беше доста напреднал по скалата на неточността. Бяха отразили прецизно основните детайли, но всичко останало беше смесица от слухове, спекулации и добрата стара любов към сензациите. Медиите правеха абсолютно същото, което правех и аз — очаквахме следващата жертва.

Хвърлих вестника на седалката до шофьорското място и разгънах картата, която бях купил от една бензиностанция на влизане в града. Мислено преминах през трите удобни места за убийство, които бях набелязал.

Както изглеждаше, първата опция беше търговски център в източния край на града, който предлагаше почти същите условия за стрелба като паркинга, избран от Уордел предишната сутрин. Отново широко отворено пространство и огромен избор от нищо неподозиращи мишени, както и достатъчно място за прикритие и възможност за бягство.

Другите места включваха няколко точки в града: Сентръл Авеню може би предоставяше най-голям брой мишени по време на час пик и имаше символично значение — представляваше пулсиращото сърце на малкия град, което си беше от съществено значение.

На пет минути от него беше Сити Скуеър Парк, където имаше почти също толкова мишени. Не беше от най-големите паркове на града, но предлагаше най-много евентуални места за стрелба.

Мислено разбърках възможностите в главата си, докато стоях на паркинга пред „Червената топка“, отпихах от кафето и наблюдавах как сутрешният трафик се сгъстява. Бях си изградил усещане за мястото през последните няколко часа. Вече познавах града колкото и всеки нов таксиджия. И въпреки че сутрешният трафик приближаваше своя апогей, мястото беше достатъчно компактно, за да може и сам човек да се справи с него. Трите възможни места за убийство бяха близо до кафенето. Търговският център бе на осемстотин метра. Пресметнах, че мога да стигна до Сентръл Авеню за четири минути. Сити Скуеър Парк беше на седем. Какъв беше проблемът тогава? Не можех да бъда на трите места едновременно.

Първо изключих търговския център. Беше идеалното място, но точно това беше направил Уордел вчера и затова ми беше лесно да го задраскам. Преди пет години Уордел се славеше с педантично разнообразие при подбора си както на място, така и на жертви.

Останаха ми две възможности — Сентръл Авеню или паркът. Допих си кафето, запалих колата и подкарах кадилака на юг, към центъра на града.

Точно след четири минути вече карах към Сентръл Авеню. Все още не беше много светло. Поредният студен ден през октомври, час пик, което в град като този не беше нещо особено.

Преминах главната улица на града сравнително лесно, като спрях единствено на неработещ светофар и изчаках инструкциите на регулировчика. Докато нашият поток от коли чакаше разрешение да продължи, огледах покривите на сградите от двете ми страни. Нищо по-заплашително от няколко гълъба. Големият часовник на сградата на съда изоставаше с десет минути. Вгледах се в парапета на покрива, по който бяха накацали птици. Изгодната позиция за стрелба би предоставила и немалка доза драматичност, въпреки че си имаше и своите недостатъци. И все пак мястото нямаше някакво съществено преимущество пред отворения прозорец на шестия етаж в офис сградата отсреща или малкия парк в другия край.

Завих надясно покрай съда и след няколко зигзагообразни завоя спрях в източния край на Сити Скуеър Парк.

Паркът беше с дължината на две пресечки. Отиващите на работа хора пресичаха зеленото пространство и се насочваха към офиси, магазини, училища и огромната сграда на библиотеката. От четирите страни мястото бе обградено от еднакви шестетажни сгради с леснодостъпни равни покриви. Слънцето все още не се беше прехвърлило над тях, което означаваше, че паркът беше изцяло в сянка и стрелецът би могъл да е на всеки покрив, без светлината да го заслепява.

Огледах хоризонта. Не видях нищо, но и не очаквах да видя. Едва ли Уордел щеше да седи на някой парапет и да клати крака, с пушка в едната ръка и кафе в другата, докато внимателно подбира следващата си жертва. В академията за снайперисти такова поведение не се толерира.

Забелязах и няколко отворени прозореца, въпреки че навън беше малко над нулата. Но това не означаваше нищо. Въпреки че никога не бях работил в офис, съм бил в немалко от тях. Докато чаках за срещите, обичах да убивам времето, като разглеждам наоколо, сякаш се намирам в чужда страна. И по този начин забелязвах, че хората, които работят в офиси, не плащат сметките и затова, когато отоплението е прекалено силно, те просто отварят прозореца, вместо да го намалят.

Направих една обиколка на парка, търсейки възможни места, които Уордел би избрал — както на нивото на улицата, така и на по-високо. Беше добро местоположение, но не по-добро от Сентръл Авеню.

Зелен седан излезе от паркинга пред мен и аз вкарах кадилака на негово място. Излязох от колата и се огледах на 360 градуса, защото видимостта от колата бе твърде ограничена.

По дяволите.

Трябваше ми още време. И колкото и да беше необичайно, ми трябваша още хора.

Опитът ми показва, че хората по-често ти пречат, отколкото ти помагат. Но в тази ситуация повече хора биха били от полза, защото така щях да покрия няколко места. Замислих се за миг дали не трябваше да се опитам да убедя Банър да дойде с мен. Тя като че ли възприемаше методите ми по-добре, отколкото колегите й. След малко изоставих тази

мисъл. Никога нямаше да я убедя. Поне все още не, не и докато не докажех, че може да ми се има доверие. Ако исках да ми повярва, трябваше да съм сигурен за тези неща.

Отново огледах покривите. Имаше вероятност Уордел да избере нещо по-близо до земята, но все пак залагах на покрив или висок прозорец. Статистиката го потвърждаваше: тринайсет от убийствата му първия път бяха извършени от високо място.

Погледнах към часовника си: 8:55. Уордел щеше да удари скоро, до един час със сигурност, и може би по-скоро, отколкото по-късно. Щеше да е скоро и щеше да е от високо място, и щеше да се случи тук, в този град, на едно от двете места. *Но кое от двете?*

Изскърцването на гуми и шумът от ускоряващия мощен двигател ми подсказаха, че съм избрал грешното място, още преди да чуя писъка на сирените. Пет секунди по-късно полицейска кола прелетя от другата страна на парка, незначително ограничението. И се движеше на изток. В посока Сентръл Авеню.

По дяволите.

8:50 ч.

Уордел си пое дълбоко дъх и усети как сутрешният хлад го изпълва с енергия. Задържа въздуха за миг, след което издиша малко облаче, което се понесе нагоре. Погледна отново към Сентръл Авеню и отиващите на работа хора, разщъкали се като мравки в един безсмислен кръговрат.

В началото, когато започна да избива наред, репортерите се надпреварваха кой ще му измисли по-добро прозвище. „Мигновената смърт“, „Един изстрел“, „Убиеца ЕИЕУ — съкратено от „един изстрел, едно убийство“. Уордел не обръщаше внимание на журналистите, но когато се спряха на скучното „Чикагския снайперист“, той се почувства разочарован. Точно определение, но не беше като Джак Изкормвана или Нощния ловец.

Любимото му от тези ранни прозвища беше „Убиеца в час пик“. Много му допаднаше. Не беше кой знае колко прецизно, но доста близо — след като повечето от убийствата му се случваха между седем и девет часа сутринта и голяма част от жертвите му бяха хора, тръгнали на работа. В началото той не ги избираше по някакъв определен начин. Винаги ставаше рано, тъй като житейската му философия гласеше, че ако искаш да свършиш нещо, трябва да го направиш веднага.

И докато броят на убийствата растеше, Уордел установи, че час пик беше идеалното време от деня за постигане на максимални резултати. В края на краищата кое беше по-обичайно и предсказуемо в апатичните очи на обикновения работник от всекидневното бързане за работа? Сутрешните убийства на Уордел бяха смазали тази рутина, както бързият влак удря бездомно животно. Той затвори очи и мислено превъртя някои от любимите си — секретарката, която застреля през прозореца на автобуса в 7:40 ч. на спирката в ЛаСал; колхоздачата, който се строполи пред Мадисън Плаза, шофьора на съчленения камион на магистрала 290. Всички те се бяха запътили нанякъде и бяха приели за даденост факта, че ще стигнат безпроблемно. Но Уордел, като един гневен бог, ги беше наказал за самодоволството им и с натискането на спусъка беше променил пътя им към задгробния живот. Няколко седмици след това никой вече не приемаше безпроблемното пътуване към работа за даденост.

Когато убийствата му стигнаха двуцифрено число, Уордел осъзна, че изпитва удоволствие от ефекта, който трудът му оказваше върху населението. Това дори му харесваше повече от самите убийства. Страхът, истерията, паниката. Фактът, че всичко опира до него, го опияняваше повече от най-силния наркотик.

Но Уордел знаеше, че има вероятност рутината да го превърне в самодоволен и ограничен човек, затова разнообрази жертвите си и включи и други части на деня. Изпълнителният директор до широкия прозорец в „Паперино“ по време на бизнес обяд; младото момиче, което работеше нощна смяна в „Макдоналдс“, двамата вечерни бегачи в Маккинли Парк. Не искаше хората да вярват, че са в безопасност, само защото са стигнали до офиса или защото сутрешният час пик беше свършил.

Въпреки това той най-много обичаше да убива сутрин.

И тази сутрин беше важна за него. Искаше да продължи с пътуването си колкото се може по-скоро, но също така трябваше да компенсира вчерашната си грешка. Малко загревка, преди да се захване с по-важните дела. И предишния път се беше насочил към нещо

специално и ако прескочеше следващото препятствие, този път щеше да го изпълни. Щеше да е срамота, ако — той дори не искаше да си помисля — и този път му трябваха два изстрела. Ако това се случеше, дали щеше да може да продължи напред? Щеше да е по-добре да се откаже, отколкото да се мъчи като престарял спортист, отдавна загубил славата си. Уордел се гордееше с делото си. Не можеше да разбере защо горделивостта е един от смъртните грехове. Имаше толкова много неща в днешния морал, който той не разбираше или не си правеше труда да разбере.

Риск печели, риск губи. Един изстрел, едно убийство.

Градът, в който се намираше тази сутрин, имаше доста уместно мото. Табелата на входа на града беше изписана с ръкописни букви: *Форт Додж, Граница на бъдещето.*

Беше заел позиция на покрива на съда, близо до парапета, със снайпера до себе си. Издиша поредния облак пара и след това погледна надолу към забързаните мравчици, като се чудеше коя от тях да избере.

Нямаше смисъл да е нещо лесно, затова нарочно избра нещо сложно. Покривът беше на около петдесет метра височина и гледаше към най-оживената артерия. Вятърът духаше силно, което щеше да наложи нагласяне на пушката. Температурата беше около нулата, което щеше да направи издигащите се потоци топъл въздух непредвидими. Уордел щеше да се улесни или затрудни в зависимост от това дали щеше да избере неподвижна или движеща се мишена.

От чисто практична гледна точка един партньор щеше да бъде предимство в ситуацията. Това беше една от причините снайперистите винаги да работят по двойки — единият извършва предварителния оглед, другият дърпа спуська. Самият изстрел изискваше съвършена концентрация и затова беше важно някой да ти пази гърба.

Имаше и друга причина, която специалистите не изричаха на висок глас. Работата на снайпериста е да убива. При двама души психологическият товар се разпределя помежду им. Излишно е да се каже, че Уордел не изпитваше такава нужда. Да работи сам беше една от най-хубавите страни на бизнеса с убийствата.

Време беше да избере. Уордел вече си беше набелязал няколко потенциални жертви. Например ченгето, което регулираше движението на кръстовището. Това щеше да изпрати достатъчно ясно послание.

Или може би тримата мъже, които пушеха пред погребалната агенция — не, щеше да е прекалено очевидно. И иронията щеше да е прекалена. Уордел леко премести мерника към Сентръл Авеню. Стотици неразличими насекоми пълзяха наоколо. Може би трябваше да поиграе на любимата си игра, като избере първата жертва, която носи розово. Или първия човек, който държи мобилния си с лявата ръка.

И ето че видя мишената си. Прекалено добра, за да я изпусне. Мъжът току-що беше минал през кръстовището. Караше скутер с неработещ фар. Достатъчно трудна движеща се мишена, която щеше да им припомни на какво е способен. Но друго нещо направи жертвата идеална за целта — духовническата яка, която се подаваше под каската му. Свещеник. Това щеше да има повече въздействие дори от ченгето; щеше да им покаже, че не се шегува.

Уордел се нагласи удобно, като подпря пушката на парапета. Движенията му бяха толкова спокойни и естествени, че гълъбите дори не се разлетяха, само зашаваха около него. Прицели се в свещеника, като задържа мерника малко повече, за да види накъде се е насочил. Човекът се движеше по улицата с трийсет километра в час, като на моменти трафикът го забавяше. Уордел нагласи оптиката във вече подбрания триъгълник — зоната

между главата и раменете на жертвата.

Мерникът сочеше точно в каската на свещеника. Уордел намести пушката с лявата си ръка, за да проследи движението на скутера. Пое си дъх. Остави съзнателните мисли да го напуснат и задържа пръст на спусъка.

Подсъзнанието му работеше на извънредни обороти и точно това обясни защо в последния миг поправи прицела си, преди да натисне спусъка.

На петстотин метра в далечината 7,62-милиметровият куршум достигна трисантиметровата бяла яка, прониза адамовата ябълка и излезе от другата страна с част от гръбнака и врата на свещеника.

Гълъбите се разлетяха, подплашени от изстрела. Уордел затвори очи и издиша. Поредният съвършен облак пара, подобен на пушека от изстрела. Вдясно от себе си чу как гилзата изтрополи на около шест метра от него. Специализираното оръжие не би направило това — затрудняваше почистването на позицията. И въпреки че нямаше смисъл да се притеснява за отпечатъци или балистична експертиза, това го ядоса. Не беше... чисто.

Свали поглед от мерника и проследи как скутерът продължава да се движи за известно време, преди тялото на свещеника да осъзнае, че е мъртво, и да падне на пътното платно.

Уордел продължи да гледа, като се надяваше, че никой нямаше да прегази свещеника и да му замърси делото.

Извади късмет. Едно такси наби рязко спирачки, като за малко не сплеска главата на свещеника като пъпеш. Очевидци се втурнаха да помагат. Устните на Уордел се извиха в лека усмивка. Започна се.

Беше прекалено далече, за да разбере какво викат и крещят, но знаеше най-общото — разбираше се от начина, по който добрите самаряни се бяха разпръснали и се оглеждаха наоколо за евентуална опасност. Уордел наблюдаваше как вълнички на ужас лека-полека започнаха да се разпространяват от епицентъра и да заливат пешеходците, които не знаеха какво се случва и търсеха прикритието на магазини и навеси. Той винаги си позволяваше да погледа малко. Не му бяха нужни повече от петнайсет-двайсет секунди. Ако отделише повече време да се наслаждава на станалото, можеше да си навлече ненужен риск. Трябваше да тръгва, да изчезне, преди полицията да се струпа на мястото.

В душата му се засилваше копнеж, който той се опита да потисне. Искаше *още*. Искаше да застреля няколко от пиращите очевидци, докато бягаха — трима, четирима, петима или дузина от тях. Да яхне вълната от паника, както сърфист яхва вълна от кръв.

И това щеше да дойде, но не сега. Първо важните неща. Постоя за още един миг да се наслади на сцената и да вкуси дъха на страха като хубаво вино, после се обърна и тръгна към вратата на стълбището, без да се обръща назад.

9:01 ч.

— Спокойно, агент Банър, всичко е под контрол.

Банър свали телефона от ухото си, готова да затвори. Напереният глас на младшия агент от другия край на линията я бе подразнил. Боже, звучеше като четиринайсетгодишен. Самата Банър беше над трийсет, но преходът от новобранец до ветеран при нея като че ли беше протекъл незабелязано.

— Ще им предам какво си казал, става ли, Вячек?

— Да им предадеш? Направо им го кажи.

Банър прекъсна разговора без повече коментар и впери поглед в картата на местността. Мислено огради трите потенциални зони, които бяха под наблюдение според Вячек. „Под наблюдение“ не беше същото като „под контрол“.

Почваше да се съмнява дали не е в погрешния екип.

Касъл беше ръководител, така че фокусирането върху Чикаго беше негова идея. Дали, ако Банър беше на негово място, щеше да предприеме същите стъпки? Трудно беше да се каже. Ако бяха притиснали Уордел по-рано, можеше и да разбере, защото щеше да се е съсредоточила върху преследването. И тогава тя щеше да ходи по опънатото въже и да се опитва да запази непредубеденост и достатъчно неотстъпчивост, за да свърши нещата както трябва.

В момента напълно разбираше мотивите на Касъл. Засега следата сочеше към Чикаго. Специалистите в Куонтико бяха на мнение, че това е най-вероятната дестинация на Уордел. Щеше да поиска да се върне към „познатата почва“, към местата, където „е спечелил славата си“. Обожаваха тези две фрази и продължаваха да ги използват.

Като цяло специалният отряд наблюдаваше дванайсет потенциално опасни места. Парковете бяха затворени. Училищата бяха с код синьо — никакви извънкласни дейности. Високи ограждения предпазваха зареждащите по бензиностанциите.

Най-големият приоритет беше Чикаго. Но не беше и само той. Полицейските части в поголемите градове в Айова, Мисури, Кентъки и Индиана бяха нащрек — всеки щат, граничещ с Илинойс. Всички възможни места бяха под наблюдение, като най-много ресурси бяха насочени към най-възможния сценарий. Както и трябваше да бъде.

Защо тогава Банър се чувстваше, сякаш бе на грешното място?

Теорията на Блейк беше достатъчно правдоподобна, но не беше изобщо сигурна. Той бе стигнал до заключението, че Уордел ще се насочи към баща си, който по последни данни живееше в Линкълн, Небраска. Разбира се, ФБР също беше взело това под внимание. Семейството беше първото нещо, към което насочваш погледа си, когато преследваш беглец. Бяха или евентуални съучастници, или евентуални жертви. Но мъжете и жените в Куонтико бяха решили, че в този случай това е малко вероятно.

Да наречеш бащата на Уордел „семейството му“ беше малко преувеличено. Никога не беше имал връзка със сина си и бе проявил някакъв интерес само когато Кейлъб се превърна в сериен убиец. И медийна сензация. Самият Уордел се беше отрекъл от баща си в записа, който Блейк бе споменал.

Според Блейк точно този изблик беше поставил бащата първи в списъка с евентуални жертви. Психиатрите, както и Касъл, бяха на друго мнение. Според тях Уордел щеше да се

придържа към произволните жертви. Все пак в профила му не се забелязваше неудържим импулс изведнъж да се сети за семейството си. Нещо повече — сега, след като нямаше какво да губи, щеше още повече да разнообрази палитрата си.

Разбира се, Банър бе съгласна с преценката им. Бащата на Уордел беше вероятност, но не и стопроцентова. Не и след всичките следи, по които работеха. Но тъй като съществуваше такава възможност, местната полиция беше изпратила двама агенти — Горман и Андерсън — в Линкълн да пазят бащата.

Блейк най-вероятно грешеше. И дори да беше прав, Банър все още не разбираше защо Уордел ще удари във Форт Додж. Периметърът на действие продължаваше да се увеличава с всеки изминал час.

Как, по дяволите, можеше да е толкова сигурен в себе си?

Сигурен. Банър знаеше, че това е думата. Тя се върна на телефонния разговор с Вячек преди няколко минути и неуместната му, нагла напереност и осъзна, че точно там беше разликата между двамата. Когато говореше Блейк, в гласа му нямаше и капка съмнение, камо ли напереност. Това беше — той просто беше сигурен, че я е убедил въпреки предубежденията ѝ. Беше я убедил, че в момента трябва да е във Форт Додж, Айова. Сред пустошта вместо в центъра на събитията. Да го вземат дяволите Блейк и увереността му.

ФБР беше най-голямата правоохранителна агенция в света, разполагаща с най-много ресурси. Но дори и тя имаше своите граници. Прекалено много граници според ветерана Дейв Едуардс, който ясно си спомняше старите дни, преди борбата с тероризма да им съкрати бюджета.

С толкова голям периметър на действие и с точно обособена застрашена зона ФБР нямаше възможност да изпрати хора и във Форт Додж. Това означаваше, че Блейк ще трябва да се оправя сам.

Достатъчно. Тя си имаше работа за вършене. Мислено подреди текущите си приоритети. Освен установените зони за наблюдение бяха разпратили екипи из града, с които имаше директна връзка. Също така и с агентите, които обикаляха около склада, в който Уордел се беше скрил първия път.

За щастие, тя не трябваше да се занимава с репортерите. Касъл бързо си беше научил урока след проваленото медийно затъмнение. В момента даваше интервю в конферентната зала на третия етаж заедно с кмета и шефа на полицията. Тази политика беше пълна противоположност на първоначалния план — властите вече трябваше да бъдат открити колкото се може повече. Признаваха, че епицентърът на преследването е Чикаго, и съветваха гражданите да бъдат предпазливи. Обичайните успокояващи думи — бъдете спокойни и бдителни, вършете си работата и не се паникьосвайте.

Кой знае, този път хората може би щяха да послушат. Управниците едва ли можеха да скрият какво са замислили. Банър не беше виждала толкова полицаи по улиците от последната титла на „Чикаго Булс“ през деветдесет и осма.

Вниманието, което репортерите отделяха на случая, носеше както недостатъци, така и предимства. Например хеликоптерът, който наблюдаваше града. Банър се надяваше, че това ще запълни собствените им пропуски в района на действие. Може би дори щеше да компенсира наплива от мърморковци и неизбежните обаждания от всякакви идиоти.

Ако Уордел беше тук, а не в Айова, Банър имаше неприятното чувство, че няма да успеят да го спрат толкова лесно. Въпреки че всеки говореше за залавянето му, дълбоко в себе си всички бяха наясно, че се очакваше по-скоро при следващия му удар да бъдат готови да

тръгнат след него. Ако го заловяха, преди да убие, щеше да е чудесно. Ако ли не, идеята беше да го пипнат, преди да убие отново.

Всички бяха затаили дъх в очакване на следващото убийство. За пръв път от сутринта Банър задържа погледа си върху часовника на стената. Нямаше да чакат дълго.

На бюрото ѝ стоеше снимка в обикновена дървена рамка. Дъщеря ѝ, облечена с розово палто, ръкавици и шапка, правеше снежен човек в задния двор в старата им къща. Беше отпреди няколко години, когато Ани беше на пет, но Банър не искаше да я сменя. Напомняше ѝ за щастливите дни. Взе телефона да се обади на сестра си. Щеше да я посъветва днес да изведе Ани през задния двор на училището. „Бъдете спокойни и бдителни, вършете си работата и не се паникьосвайте.“

Телефонът започна да звъни веднага щом го докосна. Въпреки че не беше запомнила номера му, последните три цифри ѝ подсказаха, че е Блейк. Тя натисна бутона и вдигна.

— Къде си?

Мълчание. Когато Блейк проговори, гласът му издаде всичко, което Банър трябваше да знае. Две думи:

— Форт Додж.

Тя затвори очи. Можеше да чуе воя на сирените в слушалката.

— Какво стана?

— Току-що пристигнах на местопрестъплението. Едно убийство, очевидци казват, че е свещеник.

Той замълча за миг и Банър долови, че нещо беше привлякло вниманието му.

— Все пак беше прав — отвърна тя, като му остави време да ѝ отговори с „Казах ти“.

— Но не напълно прав — каза той. — Ще ти звънна след малко.

Телефонът замря. Но в следващия момент дузина други зазвъняха. Стационарните телефони зачуруликаха, след което мобилните се присъединиха към тях, като образуваха дисонанс от стандартни мелодии и поп парчета.

Банър отново взе телефона си, като се опита да не обръща внимание на донякъде нередното чувство на облекчение, че днес Ани ще може да си тръгне от училище през главния вход.

9:07 ч.

Прекратих разговора с Банър. Не се нуждаех от признание, че съм прав. Погледнах в тълпата и за секунда кръстосах поглед със слаб мъж от другата страна на улицата. В следващия момент той се обърна и изчезна в тълпата.

Беше около метър и осемдесет, седемдесет килограма. Зализана в средата на челото коса, очила с кръгли стъкла. Беше като излязъл от някой офис — тъмно палто и костюм, бяла риза, обикновена вратовръзка. Въпреки че беше час пик и имаше още поне шестима души, облечени като него, той не се вписваше в картинката.

Отново погледнах към часовника си: девет часа и седем минути. Дванайсет минути след като чух първата полицейска сирена, значи вероятно тринайсет-четиринайсет след самото убийство. На мястото вече имате много полицаи, повече отколкото очаквах да има в град като този. Все още не бяха осигурили периметъра. Някои се бяха струпали около тялото на свещеника, като го прикриваха от зяпачите, докато останалите избутваха тълпата назад. Когато пристигнах, хората все още страняха от местопрестъплението, опитваха се да избягат от опасността. Не бе минало много време, и този импулс вече бе изчезнал.

Лицата им, ако не друго, изразяваха обичайните емоции — шок, страх, объркване, любопитство, въодушевление. Точно това накара слабия мъж да изпъкне. Беше единственото невъзмутимо лице сред море от емоции. Както и начинът, по който огледа местопрестъплението. Трудно беше да се каже със сигурност, но го огледа като професионалист. Не изглеждаше нито изненадан, нито уплашен. Може би го виждах в тази светлина, защото аз правех същото. Възможност мъжът можеше да мине и за федерален агент. Но ако наистина беше, защо, щом погледите ни се срещнаха, той изчезна в тълпата?

Дори и да исках да го проследя, нямаше да мога. Полицейското присъствие в средата на улицата ни разделяше като с трийсетметрова бодлива тел. Вместо това направих крачка назад и се огледах внимателно. Бяха минали петнайсет минути от убийството и Уордел сигурно вече беше извън града.

Отново огледах околността. Сградите бяха същите, времето беше същото, но като че ли самото място беше по-различно от онова, през което бях минал преди половин час. Приличаше на черна магия, на фокус, при който един побъркан магьосник използва петнайсетграмово, увито в мед олово, за да промени моментално и изцяло изгледа на дадено място. И преди бях виждал използването на страха като оръжие. Ефектът беше много по-разрушителен от самия инцидент.

Погледът ми пробяга по покривите и високите прозорци. Исках да намеря... нещо. Следа може би. Доказателство за намесата на магьосника. Открих онова, което търсех, на покрива на сградата на съда. Или по-скоро открих това, което липсваше. Птиците. Когато минах по-рано през деня, парапетът беше осеян с гълъби. Беше глупаво, но може би точно това ме беше накарало да не го взема под внимание.

На другите сгради имаше накацали гълъби, но на покрива на съда нямаше нито един.

Притичах през улицата и изкачих стълбите на съда на бегот. Фоайето беше просторно, с мраморен под. На рецепцията седеше възрастна жена. Заговорих, преди тя да успее да ме поздрави:

— Видяхте ли някой да минава оттук през последните двама месеца? С моя ръст,

вероятно с голяма чанта или пакет?

Рецепционистката понечи да ми възрази, но след като помисли за момент, поклати глава.

— Никой не е минавал оттук. Какво се случва отвън?

Не отговорих на въпроса ѝ.

— Сградата има ли заден вход?

Жената посочи към един от коридорите, който водеше извън фоайето. Минах през огромната стара сграда, покрай редица от врати, докато не се оказах пред черна метална противопожарна врата. Не обърнах внимание на предупреждението за аларма и бутнах вратата. Не се чу никакъв звук. Озовах се на тясна уличка. Огледах се, но не видях никого, нито следи от когото и да е. Обърнах се назад и огледах рамката на вратата. Близо до пантите се виждаше кабел, който беше срязан по средата. Срещу вратата видях стълби. Затворих я и се заизкачвах. След половин минута вече бях на покрива на съда.

Няколко подплашени гълъба се разлетяха, докато се приближавах към парапета. От това място обхващах с поглед цялото Сентръл Авеню. Директно пред себе си виждах мястото, където полицаите се бяха струпали около тялото. Слънцето се отрази в нещо метално на около три метра от мен. Приближих се до тухления парапет, разделящ двете сгради, и приклегнах. Празна гилза 7,62-ри калибър. Само една този път.

— Полиция! Легни на земята веднага!

Стреснах се от внезапния вик зад гърба ми. Останах на място и бавно вдигнах ръце към тила си.

10:49 ч.

Седнах на стола и забарабаних с ръце по бедрата си. Погледът ми беше прикован в окачения таван. Състоеше се от петдесет и осем квадратни пана. Три от тях, изглежда, бяха подменени наскоро, като формата им беше същата, но не бяха толкова пожълтели от цигарения дим като другите. На стената висеше часовник, затворен зад квадратна телена мрежа. Малката стрелка приближаваше единайсет. Въздъгнах с разочарование и извиках картата в главата си. Бяха минали два часа. Уордел вече можеше да е в Небраска в зависимост от превозното средство. Може би се приготвяше да се разправи с баща си.

Вратата се отвори и влезе Смит, по-възрастният от двамата полицаи, които ме бяха разпитали. На лицето му се четеше разочарование, сякаш току-що беше разбрал, че неговият невероятен изстрел няма да достигне целта.

— Имаш късмет, че не стрелях — каза той, като държеше ключа за белезниците ми между палеца и показалеца си.

— Имаш предвид, че съм късметлия, защото не ме *застреля*, нали така?

Тази мисъл ми бе минала през ума, докато бях на покрива. Бях благодарен, че полицаите бяха следвали процедурата и бяха изчакали да се убедят, че не съм заплаха.

Смит не обърна внимание на поправката, само грубо отключи белезниците, когато поставих ръце на масата.

— Значи сте се свързали с агент Банър — заключих аз.

Смит неохотно кимна.

— И вместо да задържим единствения заподозрян, ние го пускаме на свобода и му оказваме съдействие. Бог да поживи ФБР.

— Хайде, хайде, знаете кой е убиецът. Изобщо не се вписвам в профила на заподозрян.

— Може би не, но беше усложнение, от което не се нуждаехме, дявол да го вземе.

Бутнах стола назад, изправих се и се подпрях на масата. Видях как Смит настръхна от това ми действие, но се престорих, че не съм забелязал. Отново погледнах към часовника.

— Сега, след като уточнихме, че сме в един отбор, ще споделите ли как върви разследването?

Смит понечи да каже нещо. Бях почти убеден, че ще са думи, които, както Пол Саймън веднъж каза, никога не бил срещал в Библията. Но явно размисли.

— Името на жертвата е отец Дейвид Лиъри. Убит на място от един-единствен изстрел, пронизал гърлото му. Аутопсията и балистичната експертиза още не са готови, но раната съвпада с вече установения 7,62-ри калибър.

Говореше бавно и монотонно, сякаш рецитираше наизустена рецепта. Все едно даваше интервю на противен журналист.

— Свалили са пръстови отпечатъци от гилзата, която намери на покрива на съда, и те са на Кейлъб Уордел. Невероятно е колко бързо можеш да получиш разпечатка, като се има предвид кой се занимава със случая.

— Значи вече са тук.

— *ФБР*? — Каза го, сякаш трите букви можеха да означават нещо друго. — Плъзнали са навсякъде. Щеше да е по-добре да разполагаме с тях сутринта, а не сега.

— Те си мислеха, че се е насочил към Чикаго.

— Тогава ти защо си тук?

— Имах предчувствие, но ръководещият операцията не го взе под внимание. Някакви свидетели? Някой да е видял стрелеца?

Смит се обърна, направи няколко крачки, след което отвори и задържа бронираната врата на стаята за разпити.

— Приключихме, господин Блейк.

— Работим по един и същ случай, полицаи Смит.

Тук чашата преля. Смит сбърчи лице, което беше почервенияло от гняв.

— Слушай ме сега, задник. Не работим по един и същ случай. Защото допреди двамайсет минути не работех по случая. Това, което знам, е, че ти и твоите приятели от ФБР са пуснали на свобода убиец в моя град и сега ние ще трябва да ви оправяме бъркотията. Всичко, което ми казват, е: „Не ви трябва да знаете“. Сега, щом си знаел, че има вероятност Уордел да се появи в града, защо не си се свързал с нас?

— Щяхте ли да ме послушате? Щяхте ли да знаете къде да търсите?

Това свърши работа и Смит замръзна. След малко смени тона си.

— Пуснахме и твоите отпечатъци за проверка. Знаеш ли какъв отговор получихме?

Честно казано, знаех. Затова им позволих да ми ги свалят толкова спокойно. Не му отговорих на въпроса.

— Едно голямо „майната ви“ от Министерството на вътрешната сигурност. Кой, по дяволите, си ти, Блейк?

11:13 ч.

— „Не ви трябва да знаете“ — повтори Банър, като не можа да скрие усмивката си. — Наистина ли му каза това?

— Да.

— Той фрасна ли те?

— Някак си успя да се сдържи.

— Впечатляващо.

— И как така не си тук? — попита Блейк.

— Няма да идвам. Местният отдел се занимава със стрелбата, но...

— Но те само ще потвърдят нещата, които вече знаеш.

— Да — отвърна тя. — Това не е обикновено преследване. Не се опитваме да идентифицираме заподозрения, а да открием следите му. Съсредоточаваме се върху следващия му удар. До изгрев-слънце утре трябва да сме там, където е и той, а не където е бил днес.

— Вероятно вече е в Небраска — каза Блейк.

Последва мълчание.

— Надявам се, че има такава възможност — каза Банър, като леко наблегна на „надявам се“.

— Касъл все още ли не ми вярва?

— Не е това. Имаме следа. Видели са човек с описанието на Уордел да напуска съда през главния вход малко след стрелбата. Носел продълговата чанта. Пет минути по-късно продавач на вестници го видял на няколко пресечки от местопрестъплението. Същото описание, същата чанта. Качил се в червен микробус в южната част на Пето Авеню и тръгнал на изток.

— На изток?

— Знам, не се връзва — отговори тя. — По-нататък улицата се влива в Двайсета магистрала. Открихме запис от охранителните камери на бензиностанция в края на града, която обхваща малка част от пътя. Четири минути след като продавачът на вестници го видял, червеният микробус форд Е-серия минал покрай бензиностанцията. И преди да попиташ, камерата е евтина и не можем да видим регистрационния номер. — Тя замълча. — Точно това не се връзва. Ако е тръгнал към Небраска, трябва да кара на юг и запад.

Блейк не каза нищо за момент, докато попиваше информацията. Главният вход. Не се връзваше. Възможно ли беше рецепционистката да не го беше видяла?

— Може би е знаел, че го наблюдават — каза той. — Опитва се да ни заблуди, както със зелената тениска. Тези, които са го видели, казаха ли си имената?

— Нашите хора току-що са разпитали продавача. Не си спомни повече от това, което ти казах, но поне беше последователен. Първият свидетел се е обадил от уличен телефон и не е оставил име.

— Значи може да е бил всеки, дори самият Уордел.

— Възможно е. Но детайлите бяха същите като на продавача и времето между първото му засичане и записа от камерата съвпада.

— Погрижихте ли се за бащата на Уордел?

Банър сложи ръка на полицейската снимка пред себе си. Беше цветна, отпреди две години. Докато течеше разследването, се обръщаха към него като Уордел-старши, но това не беше истинското му име. Уордел беше името на майката, а този мъж се казваше Едуард Алън Нолан. Или както му викаха приятелите — Еди. Беше най-новата снимка, до която можаха да се доберат. Човекът явно нямаше семейство или приятели и тя беше свалена от последното му интервю, преди интересът към Чикагския снайперист да утихне.

На снимката бащата изобщо не приличаше на сина. Беше дебел, небръснат и отпуснат. Но мърлявата му коса беше същият рус цвят, а очите му бяха също толкова жестоко сини. Снимката беше направена на слънчева веранда, а зад нея се виждаше занемарен двор. Нолан седеше на градински стол с пушка в скута си. Банър се почуди дали идеята е била на фотографа или на самия Нолан. Независимо от това от позата лъхаше хладнокръвие.

— Не можем да го открием — отговори му Банър. — Никой не може. От полицията в Линкълн са посетили апартамента му снощи. Нищо. Двама от нашите хора отишли на мястото днес и охраняващият полицай ги пуснал да влязат. Празно — наемът е платен, но в апартамента не е живяно поне от две седмици.

— Две седмици — повтори Блейк. — Преди Уордел да избяга.

— Мислиш ли, че...

— Че поддържат връзка? — довърши вместо нея Блейк. — Не. Съмнявам се. Но трябва да го открием.

— Захванали сме се с издирването му — каза Банър.

— Тръгвам натам.

— А какво правим с червения микробус? — попита Банър въпреки усещането, че се насочва в грешната посока.

— Той е тръгнал към Еди Нолан — каза Блейк. — Или аз ще го открия, или Уордел. Като стигна там, ще ти се обадя.

Банър постави слушалката на мястото ѝ и отново погледна към снимката на Нолан. Забарабани с пръсти, след което удари с юмрук по масата. Реши какво трябва да направи. Стана от бюрото, излезе и се насочи към офиса на Касъл. Беше стъклена кабина, малко по-голяма от офиса на Банър.

Щорите бяха спуснати. Тя почука рязко на вратата и влезе, без да чака покана. Касъл говореше по телефона. Столът му беше обърнат към прозореца. Той извърна глава, когато чу Банър да влиза. Тя следваше политиката на отворените врати — това успокояваше хората и подобряваше обмена на информация. Касъл, от друга страна, беше от хората, които очакваха да почукаш и изчакаш. И това изненада Банър, защото той нямаше вид на ядосан от безцеремонното ѝ влизане. По-скоро изглеждаше замислен. Въртна се със стола към бюрото, кимна на Банър и ѝ направи знак да изчака: „Една минутка“.

— Да, сър — отвърна Касъл в слушалката.

Устата му се отваряше, но не успяваше да каже и една дума. Доналдсън, предположи Банър. Той трябваше да е, тъй като беше единственият, когото Касъл не смееше да прекъсне.

— С цялото ми уважение, сър... — започна Касъл, но беше прекъснат. Затвори уста, след като разбра, че няма да може да се изкаже. — Разбрано. — Касъл затвори и повдигна вежди към Банър. — Доналдсън — ненужно ѝ разясни той.

— Толкова ли е ядосан? — попита тя също толкова ненужно.

Погледът, с който я стрелна Касъл, ѝ подсказа, че Доналдсън беше, меко казано, ядосан.

— Още преди половин час поиска да заловим Уордел и червения микробус. Знаеш ли

колко червени микробуси форд серия Е са регистрирани в Айова?

— Всъщност знам — осемстотин шейсет и седем. В момента работим по списъка и сме ангажирали всяко ченге в щата да спира и проверява. — Банър замълча. — Ще кажем ли на репортерите за микробуса?

Касъл подпря лакти на бюрото и склочи ръце пред устата си.

— Предполагам. Според Доналдсън ще ни одерат живи заради убийството на свещеника. Продължава да реве за ресурси и хора, сякаш всичко е моя грешка.

Бадър знаеше, че това беше същинският проблем на Доналдсън — как ще изглежда пред обществото. По-добре някой като Уордел да убие десет неизвестни жертви, отколкото една, за която всички ще знаят. Това беше и причината за медийното затъмнение — не да се подпомогне разследването, а да се защити постът на Доналдсън, както и този на директора. Никой нямаше да обвини ФБР за първоначалното бягство, но със сигурност щяха да ги обвинят, ако не хванеха беглеца достатъчно бързо. А и няма как да обвинят някого за операция, за която не знаят, че съществува.

— Дали? — попита Банър.

— Дали ще ни одерат? Не знам. Предоставяме им достатъчно информация. Знаят, че сме се фокусирали върху Чикаго, но никой не е предполагал, че Уордел ще се появи във Форт Додж.

— Блейк предположи.

Сянка премина през лицето на Касъл.

— Благодаря, че ми напомни. Просто ще се постарая това да не излезе наяве. Не искам заради някое случайно предположение да изглеждаме като идиоти.

— Стига, Касъл. Знаеш, че това са пълни глупости. Блейк беше напълно прав. Единствената причина, поради която не сме заловили Уордел, е, че не му повярвахме.

Касъл стана рязко, като избута стола назад, и се изправи с внушителните си метър и деветдесет.

— Не мислиш трезво, агент Банър — малко оставаше гласът му да премине в крясък. — Преследваме убиец, обучен при военните, който си е наумил, че целият Среден запад му е площадка за игра. Нямам възможността да изпращам агенти след всяко скапано предположение, дадено ми от всеки задник на улицата.

— На улицата? Нали затова го привлякохме. Това му е работата.

— *Не съм го привлякъл аз!*

За момент се настани неудобно мълчание, в което и двамата усетиха как разговорите отвън бяха пресекнали. Само периодичното звънене на телефоните пронизваше тишината.

Касъл седна обратно на стола и заговори по-тихо.

— Не се нуждаем от поредната Ашли Грийнуд само защото си мислиш, че знаеш най-добре.

Банър трепна, но успя да се въздържа да не отвърне. Приблужи се до Касъл и постави ръце на бюрото му.

— Отивам в Линкълн.

Касъл поклати глава. Гласът му беше поомекнал след изблика.

— Ръководим операцията от този офис и докато...

— Уордел пътува към Линкълн — каза тя. — Не ме интересува в коя посока се е насочил червеният микробус. Следващата цел е баща му. От Форт Додж пътят му е по права линия.

Касъл не отклони поглед от нея, докато я чакаше да свърши.

— Бащата е възможна мишена — призна той. — Но сме изпратили агенти, които да търсят Едуард Нолан. В същото време ние трябва да сме тук, защото никой няма представа къде ще удари копелето. Нито ти, нито аз, нито дори Блейк. — Той произнесе името с неприкрито презрение. — И се нуждаем от човек, който да застане на щурвала.

— Няма смисъл от щурвал, щом корабът потъва.

Касъл я изгледа, без да каже нищо.

След половинминутна тишина Банър повтори с тих, но ясен глас:

— Отивам в Линкълн.

Телефонът на Касъл звънна. Той игнорира първите три иззвънявания и не откъсваше поглед от Банър, но на следващото го вдигна и се обърна към прозореца. Банър се върна в офиса си и за да се успокои, взе телефона да се обади на сестра си.

Гласът на Хелън беше пропит с разочарование, когато Банър я помоли за услугата, но въпреки това ѝ отвърна, че няма проблем. Банър знаеше, че ще стане така, но все пак мразеше да моли за услуга.

— Само за ден-два — каза тя, като се надяваше, че ще успее да изпълни обещанието си този път.

— Всичко е наред — отвърна Хелън. — И в сравнение с останалите деца Ани е направо ангелче.

Банър беше сигурна в това. Хелън имаше четири момчета и едно момиченце и очакваше още едно дете. С всяко ново попълнение групата ставаше все по-необузdana. Ани беше непослушна като всяко седемгодишно дете, но пък при леля си се държеше безупречно.

— Сигурна ли си? Много ми е неудобно, че пак те моля.

Банър чу как Хелън въздъхна. Настъпи дълго мълчание. Когато сестра ѝ продължи, говореше по-тихо:

— Проблемът не е в мен, Илейн. Ани расте. Вече е достатъчно голяма и разбира, че просто си я подхвърляме.

— Хелън, обещавам ти...

— Стига с обещанията ти. Там ти е проблемът. Знам какво работиш. Знам, че това, което правиш, е важно. Но Ани наистина искаше да се приберете вкъщи довечера. Имам предвид, след онова между теб и бившия „Мистър Голяма клечка“... — Последва нова въздишка. — Съжалявам, Илейн.

Банър преглътна. Нямахше какво да добави.

— Мога ли да говоря с нея?

— Разбира се. Почакай малко.

Хелън остави слушалката. Банър я чу как се кара на някое от момчетата да спре нещо *моментално* и в следващия миг чу друг глас в слушалката.

— Мамо?

Както винаги, гласът на Ани бе равен, по-сериозен, отколкото трябваше. Банър усети неприятна болка в гърдите, защото не можеше да си спомни кога беше започнала да ѝ вика така.

— Хей, ангелче. Леля Хелън каза ли ти?

— Да. Каза, че не можеш да си дойдеш и да ме прибереш тази вечер — гласът на Ани беше лишен от емоции. Дали бе очаквала това да се случи?

— Ще се опитам да си дойда колкото се може по-скоро. Какво ще кажеш да отидем да

ядем сладолед, когато си дойда?

— Татко казва, че ми даваш прекалено много сладолед.

Банър прехапа език. Беше изненадана, че Марк има време да обръща внимание на боклуците, които дъщеря му яде, след като стриктно отказваше да я вижда извън определеното време на две седмици веднъж.

— Може би е така — отвърна Банър. — Тогава на кино?

Ани внимателно обмисли предложението.

— На кино ще е хубаво — съгласи се накрая тя. — Мамо?

— Да?

— Ще дойдеш ли на представлението ми в четвъртък?

Банър затвори очи и пребори естествения порив да каже „да“ и да се надява, че ще го направи.

— Не знам, Ани. Но ще се радвам да дойда, ако успея да се освободя.

Ани не отговори веднага, очевидно поемаше информацията.

— Ще дойдеш ли, ако хванеш лошия човек?

— Ще се постарая, миличка — каза Банър и усети как сълзите ѝ напират. — Трябва да тръгвам.

— Добре, мамо.

— Слушай леля Хелън.

— Ще я слушам.

— Обичам те.

— И аз те обичам, мамо.

16:57 ч.

Имаше две табели. Първата беше одобреният по форма, големина и цвят от закона знак, съобщаващ на пътуващите, че град Стейнтън е на осемстотин метра след изхода на магистралата. Не това обаче привлече вниманието на Уордел. Втората табела беше голяма и разноцветна, като не се придържаше към каквато и да е форма и изискване. На нея пишеше:

„При Джуба“

Мейн Стрийт, Стейнтън

*Бензиностанция * Кафене * Супермаркет*

Уордел премигна и отново прочете втората табела, преди да я отмине. *Джуба*. Погледна към стрелката на резервоара и видя, че е наполовина пълен. Което означаваше, че е и наполовина празен. Малко отклонение нямаше да е фатално.

На завоя той намали и даде мигач. Беше свалил прозореца до долу и студеният въздух щипеше лицето му. Като човек, прекарал последните пет години в малка задушна килия по двайсет и четири часа в денонощието, полъхът на вятъра му се струваше истински лукс.

Да пътува със собствено превозно средство също беше лукс, нямаше спор. Пое сериозен риск, когато открадна колата. С автобуса трябваше да се прекачи три пъти, за да стигне до Форт Додж, и през цялото време щеше да изпитва неприятното усещане, че някой от пътниците може да го разпознае въпреки новата му визия и веднага щом слезе от автобуса, да се обади на властите. Тогава играта щеше да приключи, преди изобщо да е започнала. Също така имаше нещо методично в пътуването с автобус, което прекалено много му напомняше на последните пет години. Трябва да бъдеш в точно определено време на точно определено място, от което някой ще те вземе и ще тръгне към точно определената дестинация. И дума не можеше да стане за отклонение от разписанието.

Естествено, че Уордел имаше дестинация. Беше помислил за нея веднага щом се озова на свобода, и беше направил всички приготовления по време на петминутния телефонен разговор, който бе провел вчера. Но вече не пътуваше с автобус, така че можеше да си позволи да направи малко отклонение от плана.

Както беше очаквал, „При Джуба“ се намирал на главната улица към Стейнтън. Доколкото можеше да се види, това беше единственото заведение в миниатюрния град. Уордел отби и паркира до бензиновата колонка. Бързо огледа мястото, преди да изключи двигателя. До магазина видя дете — момче или момиче — с червено пухено яке с качулка, което стоеше с гръб към него до вграден в стената банкомат. Единствената друга жива душа беше служителят вътре, възпълен мъж с гъста брада. Четеше списание и дори не вдигна глава, когато Уордел спря до колонката.

Разбира се, че в магазина имаше охранителни камери, но това не беше проблем за Уордел. Той се съмняваше полицаите да знаят с каква кола пътува. Опитите им досега да го проследят бяха отчайващо неефективни. Не беше очаквал, че толкова лесно ще се хванат на уловката със зелената тениска.

Уордел слезе от колата и развинти капачката на резервоара. Братият служител разреши зареждането, без дори да вдигне поглед. Колонката изтропа и струйникът потрепера в ръката му.

Уордел погледна няколко пъти към служителя вътре, докато пълнеше резервоара. Единственото доказателство, че е жив, беше разгръщането на списанието от време на време.

— Господине?

Уордел рязко извърна глава и видя, че детето с червеното яке се беше приближило и го гледаше втренчено. Беше момче, на около девет-десет години. Уордел се озърна, но не видя никой друг.

— Какво искаш, момче? — попита го той.

— Страх ли ви е?

Уордел поклати глава и изнервено извърна поглед. Не обичаше много децата, особено тези, които му се натрапваха и го засипваха с безсмислени въпроси. Когато върна погледа си към него, видя, че момчето все още го чака да отговори.

— Защо, по дяволите, трябва да ме е страх?

— Заради новините.

— Новините?

Момчето кимна уверено.

— Новините. Казват, че хората ги е страх да зареждат колите си. Заради Снайпериста.

Уордел се усмихна. Детето започваше да му харесва.

— Чух за това.

— Госпожата по новините каза, че хората не искат да си зареждат колите. Защото ще ги застрелят. Татко каза, че точно това му трябва сега — по-малко клиенти.

— Баща ти е собственик на това място, така ли?

— Да, сър.

— Този там ли е баща ти? — попита Уордел и посочи към служителя вътре.

Момчето се ухили снизходително.

— Не, разбира се. Това е просто Фил.

— Ясно — отвърна Уордел, сякаш беше разбрал всичко.

Бензиновата помпа щракна, когато нивото на бензина достигна сензора на струйника. Уордел я извади и я постави обратно на мястото ѝ.

— А теб не те ли е страх? — попита той детето, докато завинтваше капачката на резервоара.

Момчето се замисли за момент.

— Всъщност не. Аз се оглеждам за лошия човек. За да могат клиентите да се чувстват в безопасност.

Уордел се наведе, за да е на едно ниво с момчето. Сложи ръка върху кокалестото му рамо и леко го стисна.

— Ти си много смело момче. Сигурен съм, че баща ти се гордее, че помагаш за бизнеса. Момчето винаги трябва да се грижи за баща си.

Детето сви рамене.

— Може би е така.

— Но според мен няма за какво да се притесняваш.

— Няма ли?

— Ами погледни наоколо. Няма никого. Само аз и ти. И Фил, разбира се. Защо ще му е на лошия човек да идва тук?

— Но по новините казаха, че не знаят къде е.

— Така ли казаха?

— Ъхъ. Коего значи, че може да е навсякъде. И щом може да е навсякъде, значи може да е и в Стейнтън.

— Имаш право, партньоре. Не мога да не се съглася. Може би в този момент е някъде около нас. — Уордел се засмя. — Даже може да е един от нас.

Хлапето преглътна и погледна към Фил, който не забелязваше нищо.

— Мисля, че трябва да се връщам в магазина. Момчето се опита да тръгне назад, но Уордел само стегна пръстите си на рамото му.

— Не бързай толкова, партньоре.

Момчето погледна обратно към него и ококори очи. Уордел спокойно наведе ръка надолу и бръкна в джоба на джинсите си. В следващия миг я извади бързо и размаха нещо пред лицето на момчето. То примигна. След като видя, че е петдесетдоларова банкнота, се успокои.

— Да ти кажа честно, малко бързам. Ще съм благодарен, ако оставиш тези пари за бензина. И кажи на Фил да ти върне ресто, което можеш да задържиш.

— Благодаря ви, сър — каза бързо момчето и взе банкнотата.

Уордел пушна рамото му и отвори шофьорската врата.

— Знаеш ли какво?

— Какво?

— Дори и лошият човек да беше тук, сигурен съм, че щеше да те остави на мира. Мисля, че щеше да хареса името на магазина на баща ти.

Момчето примигна объркано, след това погледна нагоре към табелата.

— Това си беше името, когато татко купи мястото. Според мен „При Джуба“ звучи глупаво.

Уордел се усмихна и докосна чело в знак на поздрав. След това се качи и запали колата. Докато напускаше Стейнтън, осъзна, че денят вече преваля. Трябваше да намери място, където да отседне за през нощта. На сутринта го чакаше работа.

21:40 ч.

Беше вечер, когато пристигнах в Линкълн. Синьото сутрешно небе първо беше заменено от тъмносиви облаци, а после от тъмнината по свечеряване. Линкълн беше столицата на щата Небраска и вторият по големина град след Омаха. Което означаваше, че населението тук си беше порядъчно голямо.

Последният адрес на Еди Нолан беше едностаен апартамент в Уестуд Теръс Апартамънтс, занемарена сграда в „Клинтън“. „Клинтън“, Линкълн. Това, че мястото носеше имената на двама президенти, не го правеше по-привлекателно. „Уестуд Теръс“ се състоеше от мръсни бетонни плочи в У-образна форма, около които се мъдреше засипана с боклуци тревна площ. Домоуправителят беше дебел и гръмогласен, с джинси и тениска. Първоначално се държеше враждебно, но след като му обясних, че не съм от ФБР, като че ли омекна.

Агентите, които бяха дошли по-рано през деня, очевидно го бяха изнервили, защото го бяха накарали да отвори апартамента на Нолан. От друга страна, и аз очаквах да получа достъп до стаята и единственото, което трябваше да направя, бе десетина минути да го слушам как се оплаква от тях. Двайсетдоларовата банкнота намали това време на три минути, следователно разходът беше оправдан.

Влязох в апартамента и забелязах, че ключалката е нова, очевидно сменена наскоро.

— Полицията ли е направила това? — попитах аз, като насочих поглед към видимите щети.

Едрият мъж поклати бавно глава.

— Това беше миналата седмица. Много хора идват да търсят господин Нолан.

— Сигурно е досадно — казах аз — да се занимавате с тези неща.

Той сви рамене и се огледа наоколо. Подобни инциденти явно не бяха новост за наемателите му. Предположих, че единственото му облекчение беше, че наемът беше предплатен.

Апартаментът беше тесен и смърдеше на застоял цигарен дим и влага. Въпреки малкото мебели наоколо беше бъркотия, която вероятно бе съществувала дори преди агентите Горман и Андерсън да извършат обиск. Менюта от ресторанти и списания за оръжия и голи момичета, които почти не изглеждаха пълнолетни, се въргаляха сред празни бирени кутийки и изцапани картонени кутии от пица. Агентите бяха преровили повечето от чекмеджетата, бяха отворили пощата му и бяха разместили мебелите — не беше кой знае колко щателно претърсване. Може би се бяха въздържали от по-активни действия, защото Нолан не беше замесен по никакъв начин с престъпленията. Аз не бях на същото мнение и може би точно заради това имах резултат при търсенето.

След десет минути вече бях преровил достатъчно неща, за да се уверя, че съм на прав път. В привидно празния килер открих изрезка от списание, свързана с Кейлъб Уордел. Единият ѝ край беше прегънат, сякаш бе държана в кутия или сред много други хартии. Може би сред многото други изрезки, с които бащата се гордееше.

Всичко, от което се нуждаех, открих в кофата за боклук — смачкани фишове за залагания за стотици долари, както и някога мокра — сега изсъхнала — поставка за бира от бар, наречен „При Джими“, върху която беше надраскан телефонен номер. Той ме свърза с

един от букмейкърите, който открих сред смачканите фишове. Начинът, по който звучеше гласът от другия край на линията, ме накара да си мисля, че залагането не е било кой знае колко голямо.

Имах предчувствие и проверих номера на заведението в Гугъл. Оказа се ресторант в Алантън, градче в югозападната част на Небраска, славещо се като ловна и рибарска дестинация. Смачканите фишове обясняваха разбитата ключалка и отсъствието на Нолън. Поставката за бира може би посочваше една възможна цел след онова, което бях прочел за бащата в интервютата. Освен че беше лош комарджия, Еди беше също така и ловец. Какъвто бащата, такъв и синът. Надявах се приликите да спрат дотук.

Благодарих на домоуправителя и се върнах до взетия под наем кадилак. Набрах номера на „При Джими“ и зачаках. Може би щях да извадя късмет и Нолан да е там в момента. На осмото позвъняване вдигна мъж с дебел глас, около който се чуваха рок музика и силен смях.

— „При Джими“. — Гласът му беше неуверен, сякаш и той не беше сигурен къде се намира.

— Здравейте, искам да говоря с един от вашите клиенти — казах аз.

— Не сме... — Гласът замълча за миг, като се опитваше да измисли какво не са. — „Жълтите страници“, приятел — завърши той, доволен от себе си. Като дете, което си е спомнило колко прави две и две.

Отговорих веднага, защото усещах, че всеки момент ще ми затвори.

— Той ми каза, че мога да се свържа с него на този номер.

Отново мълчание. Когато мъжът от другата страна проговори, гласът му беше несигурен.

— Как се казва?

— Еди Нолан.

От другата страна последва рязко поемане на дъх. Сякаш бях изкрещял ругатня в църквата.

— Ще трябва да говориш с Бренда.

— Добре, ще може ли?

— Ъ?

— Да говоря с Бренда?

— Не е тук. Опитай утре сутрин.

Тъкмо щях да питам по кое време, и геният от другата страна затвори.

Известно време помислих върху разговора, след това разгънах картата, която вървеше с колата, и проследих пътя към Алантън. Още четиристотин километра на запад. Ако грешах, това отклонение щеше да ми коства много. Но пък ако бях прав...

Чувствах, че съм прав. С всичко, което знаех, усещах, че отговорът ще е в Алантън.

Гласът на Каръл зазвънтя мелодично в съзнанието ми: „Има ли нещо, което не знаеш?“.

Погледнах към телефона си, сякаш очаквах да видя снимката ѝ от Кони Айланд. Нямаше нищо, само стандартна картинка на глухарче.

— Винаги — изрекох на глас.

Винаги има нещо, което не знаеш. Но това не ме разубеди относно Алантън.

Помислих да тръгна веднага натам, но след това реших, че първо се нуждая от малко сън. Геният от „При Джими“ ми беше казал, че ще мога да говоря с Бренда утре сутрин. Освен ако барът не отваряше прекалено рано, Бренда трябваше да е управителят, който се занимава с административните дела. Това беше добре, защото нямаше да се налага да разговарям в бар, пълен с враждебни погледи.

Заклучих вратите на кадилака, наклоних седалката и въпреки неудобната поза заспах дълбоко. Събудих се в четири и завъртях ключа. Поех на юг по Северна Двайсет и седма улица, завих надясно по Оу Стрийт, след това се качих на магистрала 80 и натиснах педала на газта. Когато новините в шест часа преобърнаха всичките ми предположения, вече бях изминал две трети от разстоянието до Алантън. Прекалено далече, за да се върна обратно.

4:22 ч.

На шестстотин и четирийсет километра югоизточно от Линкълн патрулната кола на полицаи Ейбъл Уилямс от щата Мисури спря на банкета на магистрала 65. Вече навлизаше в Бусиек Стейт Форест, а най-близката лампа беше на девет-десет километра от него. Останките от превозното средство бяха доста далече от пътя и той вероятно щеше да ги подмине, ако не беше забелязал гаснещите въглени на пожара.

Той излезе от колата и извади пистолета си. Вероятно бяха тийнейджъри от Спрингфийлд, запалили колата, която преди това бяха откраднали, за да се повозят. И вероятно вече си бяха тръгнали. Въпреки това по-добре беше да внимава.

Вятърът носеше зловонието на разтопената пластмаса извън гората. Уилямс заслиза по лекия наклон и без да бърза, се насочи към гаснещия огън между дърветата. Извади фенера от колана си — свръхмощен „Маглайт“, тежащ близо един килограм, който можеше да се използва и като бухалка. Все още не го включваше, въпреки че клоните на дърветата над него се сгъстяваха, докато той навлизаше по-надълбоко в гората.

Останките бяха по-навътре, отколкото си мислеше. Първоначалното разстояние го беше заблудило. Може би се дължеше на някакъв вид оптическа илюзия, породена от разположението на дърветата, от горещия въздух или нещо друго. Въпреки това той не включваше фенера, но държеше пистолета пред себе си — със спуснат предпазител, защото изобщо не му се искаше да си отнесе главата, ако се препъне в някоя дупка. Спря и се заслуша. Почувства се напълно сам и изолиран, след като беше изминал трийсетина стъпки.

Не чу нищо — или по-скоро нищо от онова, което очакваше да чуе. Нищо освен шепота на вятъра около дърветата и оголените клони над главата му. Тихото шумолене на горски животинки някъде в далечината. И сред всичко това неземният, неканен шум от умиращото превозно средство — стърженето на изкривения метал и съскането при досега му с хладния нощен въздух. Уилямс се опита да игнорира тръпките, които полазиха по гърба му. Напомни си колко смешно ще изглежда след това под студените флуоресцентни светлини в управлението. Тук нямаше от какво да се страхува. Просто тихо местенце в гората, както и изоставеното и разрушено возило на някой нещастник.

Хвърли бърз поглед през рамо и продължи към превозното средство. След като се приближи, видя, че е голямо — камион или микробус. Да, изглеждаше, че е микробус. И по-точно, *форд*.

Уилямс включи фенерчето и насочи бялата му светлина напред. Голяма част от боята се беше излющила, но имаше достатъчно останала, за да идентифицира микробуса като *форд*, серия Е. Същият, който издирваха. Нова тръпка полази по гърба и се спря в стомаха му. Нова, но не изцяло нежелана. Издирвано превозно средство в междушатско преследване и по всичко изглеждаше, че Ейбъл Уилямс го беше открил.

Дали обаче беше така?

Патрулиращите по магистралата полицаи не получават кой знае каква информация, но Уилямс беше подочул, че Кейлъб Уордел се е насочил на изток. Това би го отвело назад към Илинойс, не стотици километри на юг към Мисури. И защо, веднъж измъкнал се от полицейския обръч, Уордел беше решил току-така да изостави микробуса на около петнайсет километра от най-близкия, твърде малък град?

Уилямс внимателно обиколи догарящите останки, като се стремеше да не стъпва в обгорения периметър. След като насочи лъча на фенера към шофьорското място, не успя да различи много, но му беше ясно, че вътре няма тяло. Поне не и отпред. Забави крачка, когато се озова до задните врати на микробуса, и за момент се спря, несигурен дали иска да потвърди хипотезата си. Направи крачка към обгорялата ламарина, прибра пистолета и съвсем леко докосна дръжките. Инстинктивно дръпна пръстите си, след това ги върна обратно. Горещо, но не чак толкова.

Издърпа ръкава на якето си надолу, за да го използва като ръкавица, и дръпна дръжката. Вратата не беше заключена, но от огъня се беше изкривила и се откряна само на няколко сантиметра. Уилямс остави фенера на земята, покри с якето и лявата си ръка и дръпна по-силно. Може би момент по-късно и всичките му усилия щяха да са напразни и щеше да се наложи да извика Тоби или Дейв да му помогнат с щангата. Но в този миг металът беше достатъчно податлив и вратата се отвори с дразнещо скърцане.

Той отстъпи назад и си пое дълбоко дъх, след което се наведе и взе фенера. Първо освети вратата, след това стъпи на бронята и освети вътрешността.

Който и да беше запалил микробуса, беше започнал от предната седалка, защото задната част не беше толкова обгорена. Самият микробус беше овъглен, но отзад можеха да се видят някакви остатъци, докато отпред не можеше да се различи нищо. Уилямс забеляза стопената триъгълна пластмаса, която може би преди е била част от спален чувал. Също така димящата стоманена джанта на резервната гума. И не на последно място нещо, което нямаше как да събърка — изкривената цев и обгорения приклад на пушка.

Уилямс не беше усетил усмивката, която се беше разляла по лицето му, но в следващия миг посърна, защото усети движение зад себе си. Обърна се мигновено и изруга, когато фенерът се удари в рамката на вратата и падна на земята. Заопипва кобура си, като мислено се запита защо, по дяволите, го беше закопчал. След пет-шест секунди, които му се сториха като цяла седмица, той успя да извади пистолета.

Отново чу нещо да се движи, не много далече от него. Нещо по-скоро с размерите на човек, отколкото на някое гладно животинче. Очите му постепенно привикваха с мрака, но все още не можеше да различи нищо — сякаш беше застанал в мрачна стая, зареял поглед в гардероб със стари дрехи.

Бавно, като усещаше само собственото си забързано дишане, той се наведе и грабна фенера. Когато го вдигна и насочи към мястото, където беше чул шума, не видя нищо друго освен дървета.

Но някак си усещаше, че го наблюдават. Дълбоко в себе си, на съвсем примитивно ниво, той беше сигурен, че в гората има някой, както беше убеден, че дръжките на микробуса бяха горещи.

Не знаеше колко време стоя така, отвърщайки на невидимия поглед в гората, после изведнъж осъзна, че наблюдаващият го си е тръгнал. Постоя още известно време, след което заотстъпва бавно назад. На всеки няколко крачки спираше и се оглеждаше наоколо с фенера. Това придвижване до колата му отне десет минути. Когато взе радиостанцията да се обади в управлението, ръцете му се тресяха, сякаш беше прекарал една нощ навън през февруари.

8:17 ч.

— Това изобщо не се връзва — заяви Банър и изрита един паднал клон.

— Разбира се, че не се връзва — повтори рязко Касъл. — Уордел е абсолютно куку. Да не би да очакваш всяка сутрин да ни изпраща маршрута си, за да не изоставаме?

— Нямах това предвид — отвърна Банър.

Тя се обърна и хвърли поглед надолу по хълма, където лежеше изгорелият микробус. И двамата старателно избягваха да поглеждат към новинарските хеликоптери над тях. Не знаеше дали беше от студа или от чувството на безсилие, но в момента ѝ се прииска да запали цигара, въпреки че беше изоставила този навик, когато с Марк решиха да си имат бебе. Боже, осем години ли минаха?

— Знам, че нямаше това предвид — продължи Касъл. В крайчеца на устните му се беше образувало нещо като усмивка. — Бях започнал да ти вярвам, че се е насочил към Линкълн. Твоето момче Блейк звучеше доста убедително.

Въпреки очевидния факт Банър все още мислеше, че рано или късно Уордел ще тръгне към Линкълн, но запази тези мисли за себе си. По-важното беше, че Касъл вече разговаряше с нея като с нормално човешко същество. Чудеше се дали не се дължи на разкаянието му след шегата с Ашли Грийнуд онзи ден. Тя идеално знаеше какво мисли Касъл за случая „Марков“, но с последния си коментар вече беше прекрачил границата.

— Значи сега е *моето* момче? — попита Банър.

Касъл повдигна рамене.

— Вече не е момчето на Доналдсън. Последния път, когато говорихме, се изказа доста сдържано за него. Напомни ми, че е тук само като съветник, а не да ни се меси в работата.

— Точно обратното на онова, което каза преди два дена.

— Абсолютно.

Банър се усмихна.

— Чувала съм, че избирателната амнезия се превръща в сериозен проблем след дадено увеличение на заплатата.

Касъл не отвърна на усмивката ѝ, нито на шегата.

— Виж, това е неговата пушка — продължи Банър, като се върна на темата. — Защо е захвърлил току-така идеално оръжие?

— Живеем в Америка. Изобщо не е трудно да се сдобиеш с друго идеално оръжие, стига да ти потрябва.

— И все пак не е в стила му. Сякаш ни оставя нарочно следа.

— Може и да е така, но трябва да разберем накъде сочи тя. — Касъл погледна към часовника си и продължи. — Докъде стигна? Имам предвид миналата вечер.

Беше ѝ трябвал един час да мине през вкъщи и да се преоблече и още четирийсет минути да си вземе китайско за вечеря, но след това бе наваксала. Нямаше директен полет до Линкълн преди осем и четирийсет и пет на следващата сутрин, затова бе решила да тръгне с кола. В шест часа вече беше на магистрала 80, на няколко километра извън Де Мойн, когато Касъл ѝ се обади с новините.

— Предполагам, че това е добре — сви рамене Касъл. — Все пак не се наложи да се връщаш от Линкълн. Как е Ани?

— Добре е — рязко отговори Банър.

Касъл се наклони да каже нещо, но след това спря. Двамата насочиха погледите си надолу по склона, където експертите обикаляха около останките от микробуса. Пушката вече беше изнесена и след кратък предварителен анализ беше изпратена в лабораторията. Щеше да отнеме известно време, преди да кажат дали останките съвпадат с онзи хеклър-и-кох, който беше използван при стрелбата в Кайро и Форт Додж. Но със сигурност щяха да потвърдят, че е подобен снайпер, ако не и същият. Помислиха върху това колко сигурни бяха с Блейк относно дестинацията на Уордел само преди дванайсет часа.

— Може би не е същият — каза тя накрая. — Може би това не е червеният микробус.

Касъл повдигна въпросително вежди.

— Може би ни праща за зелен хайвер.

Касъл поклати глава.

— Ще е страхотно съвпадение.

Банър осъзна, че не се беше изразила както трябва.

— Нямам предвид, че не той го е зарязал тук или че няма нищо общо с него. Имам предвид, че може би се опитва да ни премеет отново. Както със зелената тениска. Това би обяснило и пушката.

Лицето на Касъл се вкамени при споменаването на зелената тениска. Все още му беше болна тема. Миналата вечер най-накрая бяха успели да разнищят случая. Откриха пиян бездомник, заспал измежду боклуците в тясна уличка, близо до автобусната спирка „Уест Харисън Стрийт“, който беше облечен със зелена тениска, оцапана с повръщано. След като го отведоха за разпит, той си призна, че „някакъв пич“ му платил петдесет долара, за да си разменят тениските, и се качил на автобус за Чикаго. Когато го натиснаха да си спомни как е извеждал „пичът“, той изобщо не успя да скалпи каквото и да е описание. Петдесетте долара явно бяха похарчени точно както Уордел се беше надявал да бъдат.

Банър се престори, че не е видяла притеснението на Касъл, и продължи:

— Това, че си прави малки отклонения от пътя, не променя факта, че все още се стреми към татенцето. Така че или отново е тръгнал към Небраска....

— Или е тръгнал по заобиколния път — довърши Касъл. — Което ще рече, че или няколко дни няма да действа, или отново ще убие някъде наоколо.

— Ще убие още днес.

Касъл се съгласи.

— Да, ще убие. Виж, Банър, бащата беше добра теория, признавам. Но не разполагаме с истински доказателства относно намеренията му. Ако не броим бягството, досега имаме две жертви, които перфектно се вписват в установения му профил — удобно подбрани напълно непознати жертви. — Той замълча за момент, като очевидно си мислеше за избора на свещеника. — Удобство и въздействие. Днес ще бъде същото, освен ако не извадим късмет.

— Какво ще кажеш за Мия Дженингс? — попита Банър, като се върна на първата жертва, която беше и бивше гадже на Уордел. — Тя не беше напълно непозната.

— Тогаваш беше различно. Нали прочете доклада на Отдела по поведенчески науки? Дженингс е била просто искрата, която е разпалила пожара.

— Аз го разбрах по друг начин — отвърна Банър. — Сякаш Дженингс му е била оправданието да започне.

— Каква е разликата?

Банър не каза нищо, но според нея имаше разлика, и то сериозна. Касъл замълча за миг,

след което каза:

— Произволно убийство, някъде наоколо, в следващите два часа. Може би Спрингфийлд, може би някой от по-малките градове. — Той въздъхна. — Изпратили сме екипи до всеки град в радиус от сто и шейсет километра. Във всеки град с население над хиляда души. — Имаше лека нотка на поражение в гласа му. Сякаш негласно питаше: „Ами ако избере някое друг място?“- Касъл уморено поклати глава. — Полето на действие е прекалено голямо този път. Въпреки че е сам срещу всички ни, пак има предимство.

Банър разбираше притеснението му и го споделяше. Повечето серийни убийци се придържат към по-тесни граници — подбират жертвите си близо до дома или последния си адрес. Но Уордел беше различен. Можеше да удари навсякъде, където има хора, докато единственото, което Банър и колегите ѝ можеха да направят, бе да покрият районите с най-много население. Шансовете им за успех не бяха големи. Трупове щяха да се умножават, докато не им излезеше късметът или докато Уордел не сгрешеше.

Банър погледна часовника си. Наближаваше осем и половина. Не беше мигнала от двайсет и седем часа, след като беше спала само три предишната нощ. Също така беше и час пик — любимото време за убийства на Уордел. Тя вдигна поглед към новинарските хеликоптери.

— Кога ще даваш интервюто?

Касъл потупа мобилния си през палтото и отвърна:

— Чакам да ми се обадят всеки момент.

— Все пак днес хората имат някаква бегла представа за опасната зона. — Банър се надяваше, че поне тук ще е права. — Какво ще им кажеш?

— Доналдсън иска обичайното — запазете спокойствие, вършете си работата, не се паникьосвайте. Стандартните глупости.

— И?

— И няма да свърши работа. Ще трябва да се паникьосат. Ще се опитам да им кажа, ако е възможно, да останат по къщите си. Да не пътуват, освен ако не е наложително. Да избягват обществените места.

— Мислиш ли, че ще те послушат?

— Някои от тях може би.

Телефонът на Банър звънна — беше Блейк. В същото време звънна телефонът на Касъл. Обаждаха се за интервюто. Двамата се обърнаха едновременно и се отдалечиха на няколко крачки, всеки съсредоточил се в своя разговор.

Банър не поздрави, а направо попита:

— В Линкълн ли си?

— Пътувам към град на име Алантън. Снощи бях в Линкълн. Какво се случва с червения микробус в Мисури?

Банър хвърли бърз поглед към един от хеликоптерите над нея.

— По новините ли го видя? В момента съм на мястото.

— Чух го радиото — отвърна той. — Касъл там ли е?

— Приготвя се за интервюто със Си Ен Ен. Откри ли Нолан?

— Работя върху това. Вашите хора все още ли са в Линкълн?

— Отзовахме ги, след като не откриха и следа от Нолан. Постарахме се да се разчуе, че го търсим. Ако види новините, може и сам да дойде при нас. Ако е в състояние, разбира се. — Тя замълча за момент. — Вече е осем и половина. — Нямахме смисъл да продължава.

— Знам.

— Трябва да направим нещо. И то скоро.

— Знам.

— Блейк?

— Да?

— Пази се.

8:32 ч

Беше дървена колиба, отдавна изоставена и забравена. Собственикът ѝ вероятно беше починал и също забравен.

Издигаше се самотна сред гората, на около триста метра от пътя, не по-голяма от външна тоалетна. Десетилетия дълги и горещи лета, както и още по-дълги и вледеняващи зими си бяха взели своето. Древната зелена боя се лющеше от влажното тъмно дърво и предлагаше идеалния камуфлаж от цветовете и занемарен външен вид. Нямахше как да я забележиш от пътя — можеше да минеш и на десет крачки от нея, и пак нямаше да видиш, че е там. Разбира се, освен ако някой не ти кажеше къде да гледаш.

Уордел застана на няколко крачки от вратата и вкуси от момента на очакване, като ясно си спомни инструкциите.

Ако не съм там, когато пристигнеш, ключът за катинара е в третото дърво вдясно, като застанеш срещу вратата.

Уордел отиде до третото дърво и обиколи ствола му. От другата му страна имаше дълбок процеп, достатъчно голям да пхне пръсти. Бръкна и усети студенината на парчето метал. Сграбчи го и го извади. Всъщност беше халка с два ключа.

Катинарът на колибата беше стар и ръждясал, което перфектно се вписваше в камуфлажа. Въпреки това единият ключ влезе лесно и след тихо изщракване катинарът се отвори. Уордел го отмести и бутна вратата. Посрещна го силната миризма на петдесетгодишна плесен. Също така и мирисът на масло, барут, бензин и кожа. Помещението не беше кой знае колко по-голямо от килията на Уордел в „Марион“. Но това не беше проблем — все пак никой нямаше да живее в колибата. Беше построена за ловджийски склад.

Все още си беше ловджийски склад.

В левия край на помещението, близо до вратата, имаше неравна дупка в покрива. Точно по диагонал срещу нея в другия край имаше горе-долу правоъгълен предмет — метър широк и петдесет сантиметра висок, също толкова дълбок, покрит със зелен брезент. Брезентът беше постлан като на легло, а висящите му краища бяха внимателно завити под предмета.

Уордел прекоси помещението с две крачки и дръпна брезента, изпод който се подаде огромен стоманен сандък. Вторият ключ на халката отключи единствения му катинар и Уордел отново си позволи да вкуси от момента на очакване, преди да го отвори широко.

Той отстъпи крачка назад и огледа вътрешността на сандъка с одобрение.

8:45 ч.

Бил съм на много места. За някои от тях сте чували, за други не. Работил съм на всеки континент. Работил съм в държави, които вече не съществуват на картата. Спал съм върху копринени чаршафи в президентски апартаменти в Париж, също така и върху кашони в сомалийско гето. Минал съм през всичко. Но преди тази задача никога не бях ходил в Небраска. Всъщност единственото, което знаех за този щат, беше, че е дал името на любимия ми албум на Брус Спрингстийн.

Искаше ми се да имам този албум със себе си, докато прекосявах огромната безлюдна пустош. Самата песен „Небраска“ навяваше странни съвпадения със сегашния ми случай. В нея се говори за сериен убиец, който чака да бъде екзекутиран, а единственото оправдание, което дава за деянията си, е: „Е, има и зло на този свят“. Това отново ми напомни на Мосул — мириса на кръв и очите на убиеца. Има и зло на света. Това си е самата истина.

Мислите ми отново се върнаха на червения микробус. Изненада ме фактът, че го бяха открили толкова на юг. Също така и че имаше двама свидетели на отпътуването му от Форт Додж, което ясно говореше, че точно Уордел е карал микробуса. И означаваше, че той в момента беше на стотици километри от мен и може би щеше да убие отново. Насилих се да отхвърля тази мисъл — вече нямаше какво да направя. Когато откриех Нолан, поне щях да отметна това зад гърба си. И ако ми излезеше късметът, то можеше и да ни даде ясна следа. Нещо, което щеше да ми позволи да разбере малко повече за фантома Уордел.

Нямаше почти никакъв трафик по магистралата. В по-голямата си част пейзажът беше равен и скучен. Набразденото с облаци небе над мен изглеждаше по-забележително.

Въпреки че измина час и вече карах по шосе 183, други коли не се забелязваха. Все още беше рано. „Но скоро ще стане час пик“, прошепна гласът в главата ми, като нямаше предвид трафика.

Беше осем и четирийсет и пет, когато стигнах Алантън и влязох на насипания с чакъл паркинг на „При Джими“. Както очаквах, беше затворено. Както се и надявах, не бях сам — син джип додж беше паркиран отзад до безлична метална врата, която може би водеше към офиса.

Почуках на вратата и зачаках. Никакъв отговор. Почуках отново. След минута чух как ключалката превърта вратата се отвори съвсем леко. Пред мен застана пълна жена, между трийсет и шейсет години. Косата ѝ беше боядисана в медночервено, а надничащите ѝ през пролуката гримирани в синьо очи я караха да прилича на кукла, наклонена на една страна.

— Отваряме в единайсет — каза тя и тръгна да затваря вратата.

Протегнах ръка и я задържах.

— Всъщност търся някого. Чудех се дали ще можете да ми помогнете.

Очите на жената се стесниха още повече.

— Тук няма никой друг.

— О, нямах предвид тук. Търся един приятел. Имахме среща в бара снощи, но колата ми се развали — аз посочих към кадилака — и забравих да заредя телефона си. Той ми каза, че доста често идва тук. Казва се Еди. Еди Нолан.

Жената ме изучаваше изпод тежкия си грим.

— Да не си ченге?

Бинго. Когато не познават човека, когото търсиш, те ти го казват. А не те питат дали си ченге. Поклатих глава и се усмигнах сърдечно.

— Не, госпожо. Но като го знам Еди, разбирам защо ме питате това. — Задържах поглед върху нея известно време, сякаш се опитвах да си спомня името ѝ. — Бренда, нали така?

Бренда нито потвърди, нито отрече. Усещах, че в момента се чуди дали ще може да спечели нещо от разговора. След което кимна леко.

— Еди може би е бил тук. Може би е споменал, че някой ще дойде да го потърси.

Бях готов да кажа нещо, но тя ме прекъсна рязко:

— Но ми каза да очакваме висок мъж с руса коса и сини очи. Също така каза да не говорим с никого, който пита за него. Предполагам се вписваш за ръста, но определено не си рус. А това ако са сини очи, то аз съм Франк Синатра.

Въздъгнах престорено. Бръкнах в джоба на палтото ѝ и извадих сгънати петдесет долара.

— Напълно ли си сигурна? — попитах аз.

Бренда взе банкнотата, без да промени изражението си. Малките ѝ очички все още пресмятаха.

— Добре, вече си рус. Но не съм много сигурна за тези очи.

Загледах банкнотата в ръката ѝ за известно време, сякаш обмислях дали да си я взема обратно. Достатъчно дълго, за да я притесня. След това свих рамене и извадих още една банкнота от петдесет долара. Мислено си напомних да мина през някой банкомат по-късно.

— Ами сега?

Бренда закима, а на лицето ѝ се изписа облекчение.

— Ето че синеочко се появи.

9:12 ч.

Дървените хижи бяха разположени по склона на хълма, който се издигаше над малко езеро, на около километър от града. Определено бяха построени за живеене през лятото, което означаваше, че в момента са празни. Паркирах кадилака близо до пътя, който водеше към тях, и изминах останалото разстояние пеша. Реших да обиколя и изкачих хребета, за да мога да се промъкна незабелязано откъм гъстите гори зад тях.

Бренда ми беше казала, че всяка от тях си има име — „Зелените фронтони“, „Океански бриз“ и други подобни. Някои от собствениците бяха оставили резервни ключове при нея, а тя от своя страна извършваше и основно пролетно почистване като допълнителна работа. Бренда не можа да се сети за името на хижата, чийто ключ беше дала на Нолан за нищожна сума, но успя да я опише доста добре. Търсех къща с голяма веранда и червена врата. От начина, по който ми даде информацията, разбрах, че Еди Нолан не беше първият, на когото дава ключ без знанието на собствениците.

Въпреки това не ми беше трудно да я открия, дори без напътствията на Бренда. Беше единствената, която нямаше кепенци на прозорците. Спрях в сянката на дърветата и изчаках няколко минути, като същевременно се оглеждах за признаци на живот. След като се уверих, че няма никого, се спуснах надолу. Придвижвах се, без да бързам или да се привеждам, така че и да ме видеха отстрани, присъствието ми щеше да е напълно обяснимо.

Стигнах до задната врата, извадих беретата и спрях за момент да обмисля как да постъпя. Отказах се от почукването и натиснах дръжката. Отворено.

Влязох в дълга и тясна кухня, която минаваше през цялата хижа. Наподобяваше апартамента на Нолан в Линкълн. Мивката беше пълна с мръсни чинии. Шест картонени кутии от пица бяха натрупани в ъгъла. Стъкленият пепелник на бар плота преливаше от фасове, като наподобяваше вулкан в стоп кадър. До него видях празна зелена картонена кутия от патрони за пушка „Уинчестър“, 7,62-ри калибър. Какъвто бащата, такъв и синът.

Чух подсвиркване зад затворената врата в дъното на кухнята. Обърнах се да бутна задната врата, но после размислих и я отворих широко. Свирукането продължи — „Лунната река“. Изпълнението беше по-плоско от дъските за гардероб от ИКЕА. Идваше определено от стаята, която заемаше останалата част от първия етаж.

Пресегнах се и с лявата си ръка леко бутнах стъкленият пепелник от бара. Той отскочи от облицования с плочки под, като разсипа съдържанието си, и при второто си падане се пръсна на части.

Свирукането спря. Долових движение и ровичкане. Второто беше придружено от звука на нещо метално, повдигнато от дървена повърхност. После дочух тежко дишане от другата страна на вратата.

— Има ли някой? — гласът звучеше предпазливо, дори малко уплашено. — Кейлъб?

Дръжката се наклони надолу и вратата се отвори.

Останах зад нея в очакване. Усетих как нечий очи оглеждат случилото се — счупения пепелник, широко отворената врата. Предположих, че Нолан мисли върху два възможни сценария — или сам е оставил вратата отворена и вятърът е съборил пепелника, или някой е влязъл с взлом и набързо е избягал.

От ръба на вратата се появи цев, която сочеше към отворената врата. След известно

колебание се разкри и останалата част от пушката. Беше „Ремингтън 700“. След нея се показа и ръка, а накрая и предмишница, покрита с петна и къдрави косми.

Протегнах се и с дясната си ръка сграбчих китката, която подпираше пушката, като същевременно притиснах нужните акупунктурни точки. След като пръстите се отвориха, сграбчих мъжа и го завлякох към кухнята. Притиснах лявата си ръка към гърлото му, а с дясната опрях беретата в главата му. Стискането ми не беше достатъчно да го изпрати в безсъзнание, но беше достатъчно да го откаже от каквото и да е движение. Той се скова и пусна пушката на пода.

От това си положение можех да видя само гърба на пленника си — на средна възраст, с наднормено тегло, мръсноруса коса, облечен само с мръсен сив потник. Устните му ломотеха нещо от рода на: „Какво, по дяволите...“.

— Добро утро, Еди — казах тихо аз. — Ако решиш да ми съдействаш, бих могъл да спася живота ти.

9:19 ч.

— Очакваше Уордел.

Той ме погледна за миг, после кимна. В очите му се четеше презрение. Поглед, който сякаш казваше: „Не би разбрал защо го правя“.

Бяхме в предната стая на хижата, която не отстъпваше по разхвърляност на кухнята. Кутии от заведения за бързо хранене, стари броеве на „Войник на съдбата“ и брошури, озаглавени „Живот след Страшния съд“. В ъгъла имаше чугунена печка, в която Нолан складираше празните си бирени кутийки. Собственикът на хижата най-вероятно щеше да си поиска парите за пролетното почистване обратно.

Накарах Нолан да облече някакъв панталон. Седяхме един срещу друг на стари кресла. Все още държах беретата, но дулото сочеше към пода, а предпазителят беше спуснат. Не се нуждаех от нея. И двамата знаехме кой ще излезе победител при евентуална схватка. Пушката беше на пода в кухнята, където Нолан я беше изпуснал.

— Няма да го откриеш — каза ми той. — Прекалено е добър за теб.

Не смятах да продължа разговора.

— Той идва да те убие, нали знаеш? — отвърнах аз.

Устните му леко се извиха. Бях виждал тази самодоволна усмивка и преди — на една от снимките, докато водеха Уордел към съдебната зала. Сякаш негласно казваше: „Знам нещо, което ти не знаеш“. Въпреки това на лицето на бащата не изглеждаше толкова убедителна.

— Не ми ли вярваш? — престорих се на изненадан.

Усмивката остана на мястото си.

— Нещата стоят така — започнах аз. — В момента мислите ти са породени от традиционната вътрешна заблуда. Предполагаш, че щом изпитваш някакви чувства към даден човек, той трябва да изпитва същите чувства и към теб. Предполагам, че това се среща доста често при проблемните взаимоотношения между баща и син. Но, разбира се, ти не си кой знае какъв баща, нали така?

Усмивката изчезна.

— Той е мой син — каза рязко Нолан, реагирайки на язвителната забележка точно както очаквах.

— Със сигурност — продължих аз и оставих думите да стигнат до него. — Както и да е, трябва да си изпитал нещо, след като си разбрал кой е синът ти. Какво е направил. Което би било тежък удар за повечето родители, особено за тези, които са отгледали собствените си деца. Но ти нямаше проблем с това. Не, ти дори се гордееше с него.

Самодоволната усмивка се появи отново. Нолан само поклащаше глава. Не отричаше нищо, просто не обръщаше внимание на онова, което не заслужаваше вниманието му.

— И затова си пазиш изрезки от вестниците. Затова даваш интервюта. Затова му пращаш писма, сякаш си негов почитател.

Последното беше предположение. Определено Уордел беше получавал писма в затвора — прословутите убийци винаги получават, — въпреки че това не се споменаваше в досието. Потрепването при споменаването на писмата от почитатели ми подсказа, че бях уцелил Десетката.

— Да, точно това представляваха, Еди. „Писма от почитатели“. Не си по-различен от

бащите, които проявяват интерес към нежеланото си дете едва когато същото това хлапе започне да се състезава за „Лейкърс“.

— Кейлъб е мой син.

— А като твой син отвърна ли ти поне веднъж на писмата?

Нолан се изправи от креслото и направи крачка напред. Не помръднах беретата от мястото й, като ясно му показах, че не приемам действието му за заплашително.

— Махай се от тук, скапаняко — извика Нолан, а гласът му издаваше бушуващата в него ярост.

— Не.

— Не?

— Ще ми помогнеш да открия сина ти. И след това ще го спра.

Нолан избухна в неконтролируем смях. Не съм сигурен коя част намери за забавна — тази, в която щях да спра сина му, или тази, в която той щеше да ми помогне. Нолан отново завъртя глава наляво-надясно и тогава видях в очите му нещо, което ми подсказа, че може би не знам абсолютно всичко и че може би има гледна точка, която не бях предвидил.

„Нещо, което да не знаеш, Блейк?“

— Е, проклет да съм — въздъхнах аз. — Кейлъб е наследил ума от майка си, а лудостта от теб.

Нолан леко се ухили.

— Беше прав за едно нещо, скапаняко — каза той. — Момчето ми идва и когато дойде, ще започнем с теб.

Поклатих глава.

— Мислиш ли, че му е нужна компания? Мислиш ли, че двамата просто ще тръгнете на някоя смъртоносно турне заедно? Ти си по-побъркан и от него. Кога ти се обади? Вчера?

Този път Нолан поклати глава.

— Онзи ден. Той е добро момче. Казах му да ме потърси, ако успее да избяга, и той точно това направи. Приготвил съм всичко за завръщането му у дома.

Нещо в думите му ме притесни. Ремингтънът и книгите за оцеляване ми подсказваха, че „приготвил съм всичко“ може да значи само едно. Въпреки това се съмнявах, че завръщането на Кейлъб щеше да е такова, каквото баща му очакваше. Нолан започна да отстъпва назад към входната врата на хижата. Вдигнах беретата и свалих предпазителя.

— Сядай.

— Няма да ме застреляш — извика Нолан и видях в очите му, че е сигурен в това. — Не съм направил нищо лошо. Ще убиеш невинен човек. Сам го каза — тук си, за да ме предпазиш.

Сложи ръка на дръжката и я дръпна. Изправих се.

— Затвори скапаната врата и сядай, Нолан. Самозалъгваш се.

Нолан отвори широко вратата и утринният студен въздух нахлу. Обърна лице към вратата и затвори очи, като шумно си пое въздух.

— Застреляй ме — изкикоти се той. — Не си убиец, синко.

Станах от стола и насочих беретата към главата му.

— Искаш ли да проверим дали е така?

— Не знаеш колко... колко божествено е да убиеш човек. Женчо като теб не би го разбрал. — Той отвори очи и се обърна да ме погледне. — Ще изляза и ще изчакам сина ми да се прибере. Ще си дойде скоро. И когато си дойде, ще ти покажа какво е убиец.

Свалих оръжието и се приближих до Нолан. Сложих ръка на рамото му и го стиснах.

— Не ми трябва да те убивам, за да те накарам да ми помогнеш, старче.

Нолан понечи да каже нещо, но никога не разбрах какво щеше да е то.

Дясната част на главата му — тази, която не бе обърната към вратата — експлодира като балон в микровълнова печка. Сякаш виждах всичко на забавен каданс — стрък коса и парче от скалпа висяха във въздуха, докато парчета череп и мозък, наред със сиво-синкава очна ябълка, придружена с фонтан от кръв, се смесваха в епицентъра на многоцветна кървава свръхнова. След това светът стана червен, а аз едва успях да чуя изстрела, свършил перфектно работата си.

9:28 ч.

За известно време изгубих сетивата си. Кръвта на Нолан беше в очите, ушите, устата и ноздрите ми. От медния й лепкав вкус ми се догади. Успях да не повърна и се свлякох на пода, като се надявах, че съм достатъчно далече от вратата или прозореца. Ако не, бях твърде лесна мишена.

Избърсах кръвта и остатъците от главата на Нолан от лицето си и изчаках малко, докато ми се върне зрението. Усетих, че гаденето е неизбежно, и пропълзях до чугунената печка в ъгъла, където повърнах. След моментно замайване главата ми се проясни.

Не можех да проумея как Уордел се беше оказал тук в този момент, след като само преди няколко часа беше зарязал микробуса си на хиляда и сто километра от хижата. Или онзи там не беше Уордел, или изобщо не беше зарязвал микробуса. По-късно щях да си позволя да помисля по въпроса, ако доживеех до тогава. В момента всичко, което имаше значение, беше, че някой ме държи на мушка. Усетих неприятно чувство в стомаха, след като осъзнах, че нямам оръжие. Явно бях изпуснал пистолета, след като главата на Нолан експлодира, или може би докато се бършех от кръвта. Огледах се.

Пистолетът лежеше на около метър от буквално обезглавеното тяло на Нолан, точно на ръба на прииждащата локва от тъмночервена кръв. И за жалост, беше точно в обсега на отворената врата.

Запитах се какво мога да направя. Ужасяващата смърт на Нолан ми подсказа, че Уордел — трябваше да е той, нали — все още използва същата пушка. Със сигурност знаеше, че съм в къщата. Вероятно ме беше видял през прозореца. Очевидно беше забелязал, че Нолан говори с някого. Старата печка предлагаше някакво прикритие, но не бях напълно сигурен дали ще спре куршумите. Най-голямото ми предимство в ситуацията беше, че бях извън обсега му. Другото беше пестеливостта на Уордел. Нямах да хаби ценните си муниции, като започне да стреля на сляпо. Ако се придвижех бързо, можех да грабна пистолета, преди да се прицели в мен. В зависимост от мястото, където се бе притаил, разбира се.

Другият ми избор беше да остана на място и да се надявам, че ще се умори от чакане. Някак си не възлагах особени надежди на това. В много случаи единствената възможност е и най-лесната за изпълнение. Просто поемаш дъх и го правиш.

Исправих се на крака и се втурнах към беретата. Докато хващам дръжката, видях през рамката на вратата как някой се приближава към хижата. Беше на около стотина метра и носеше автомат, а още една пушка висеше на гърба му. Наведох се и се претърколих, а рамената ми попаднаха в локвата кръв.

Автомат? След претъркуването застанах в клекнала позиция и тогава се случиха две неща. Водовъртеж от куршуми се завихри на пода, където бях преди секунда, а думите на Еди Нолан отекнаха в главата ми: „Приготвил съм всичко“. Дотук с пестеливостта.

След като стрелбата спря, сграбчих беретата с две ръце и се втурнах по същия път, от който бях дошъл, решен да не позволявам на Уордел да си отдъхне. Стрелях четири пъти по приближаващата се фигура, но той вече се бе хвърлил на земята. Дали беше Уордел? Трудно можех да кажа от това разстояние. На ръст и телосложение го докарваше.

Преминах покрай вратата и отново се скрих зад чугунената печка. От беглия поглед видях, че нападателят носи АК-47, и ако не се беше снабдил със специални патрони, стените

и печката щяха да са достатъчни за да ме предпазят.

Пореден залп от куршуми и звукът на обвитите в полимер стоманени куршуми, отскачащи от чугунената печка, ми доказаха, че съм прав.

Когато стрелбата най-сетне престана, предположих, че Уордел сигурно беше изхабил цял пълнител. Коего ме навеждаше на мисълта, че не се скъпи за патрони. Също така и че докато Уордел изпилваше работата си при стрелбата отдалече, при близките престрелки залагаше на прагматичността. Ако досега бях убеден, че следва мотото си „един изстрел, един убит“, то последните трийсет секунди бяха разкъсали това убеждение на стотици парчета.

Възползвах се от краткото затишие и се затичах към това, което беше останало от кухненската врата. Не беше трудно да мина през нея, след като в момента приличаше на швейцарско сирене. Тичах приведен и като влязох в кухнята, нов залп от куршуми надупчи стената, разделяща двете стаи.

Ремингтънът беше на пода. Дали беше зареден? Ако съдех по последните десет минути, които прекарах с Нолан, преди да го застрелят, бях почти сигурен, че е. Грабнах пушката и погледнах през широко отворената задна врата, като се надявах, че Уордел, или който и да беше, не си е довел компания. Всъщност нямаше особено значение. Имаше само един възможен изход и аз се възползвах.

Хвърлих се през вратата, а в същото време пореден залп от куршуми надупчи стената в съседната стая и задрънка по чугунената печка. Навън небето се беше покрило с облаци. Нямах време да огледам дърветата, но и нямаше значение. Ако стрелецът си имаше компания, вече щях да съм мъртъв. Завих наляво и се насочих към задната част на хижата. Имаше седемнайсет патрона в пистолета. Бях изразходвал четири и ми оставаха щастливите тринайсет, плюс каквото имаше в пушката.

Вървах приведен покрай хижата и стигнах до западната стена. Стрелецът все още беше отпред. Чувах ясният звук от смяната на поредния пълнител. За около дваеста секунди не чух нов изстрел. След това майката природа реши да преобърне нещата.

Пролука в облациите накара слънцето за кратък миг да хвърли странни, издължени сенки на запад, които напомняха на човек, отварящ и затварящ вратата на осветен коридор. Сенките ми показаха местоположението на стрелеца, застанал на около три метра от входната врата, дебнеш от мъртвата точка. Лошото беше, че сенките издадоха също така и моето местоположение.

Без да имам време да обмисля действията си, насочих пистолета си към противника си и като се надявах, че нищо не стои на пътя на куршумите, изстрелях шест от тях в плътен кръг. Пробиха стената пред мен безпрепятствено. Надявах се, че ще преминат по същия начин и през другата страна.

Великите умове мислят по един и същ начин. Глупаците — също. Няколко дупки се появиха и от моята страна, на около половин метър вдясно. Единият куршум отскочи от цевта на пушката и я изби от ръцете ми. Сنيших се в ъгъла. Отново задънена улица.

Освен това имах останали само седем куршума. Противникът ми сигурно имаше хиляди. Само трябваше да ме изчака да се покажа.

Но тогава заслужих малка почивка. Сякаш всичко това беше игра, слънцето отново освети земята. За пореден път се задържа за малко, търкулна се над изсъхналата трева и редките дървета на склона и най-накрая се скри зад хребета на запад.

Но преди да изчезне съвсем, се отрази в едно странично огледало.

Примижах и успях да видя зелен пикап, почти закрит от дърветата. Почти невидим за невъоръжено око, но достатъчно ясен, ако знаеш къде да гледаш. Беше на около седемдесет метра от мен, което означаваше, че няма шанс да го уцеля с беретата. Но пък с ремингтъна...

Надърнах иззад ъгъла набързо, за да видя дали стрелецът е там. Нямах го, затова задържах погледа си. Пушката беше на няколко метра от мен.

Тогава един глас прозвуча ясно и спокойно:

— Вече можеш да излезеш, партньоре. Няма да те нараня.

Гласът изясни нещата. Гладкият южняшки акцент. „Партньоре“ звучеше както естествено, така и внимателно подбрано. Беше Уордел.

— Бих се радвал обаче — продължи той, — ако първо хвърлиш оръжието.

Не му обърнах внимание, защото знаех, че доброто му настроение определено е престорено. Легнах на земята и се промъкнах зад ъгъла. Лявата ми ръка се протягаше за пушката. Метър и половина. Метър. Пръстите ми се обвиха около цевта точно когато някакъв ястреб изкряска откъм дърветата. Пореден залп от автомата раздробил стената около мен, докато пълзях назад да се прикрия. Усетих жилване под дясното си око и с ръка извадих малка треска, наполовина в кръв.

— Нали нямаше да ме нараниш? — изкрещях аз, за да прикрия звука от отварянето на пълнителя на пушката.

Беше заредена с патроните от зелената кутия в кухнята.

— Пръстът ми се изплъзна. Хайде, излез.

— Ако нямаш нищо против, ще изчакам малко.

Не последва отговор и аз се зачудих дали Уордел обмисля думите ми. Нагласих пушката на рамо и се прицелих в пикапа. От този ъгъл можех да видя три от четирите гуми. Прицелих се във всяка една и мислено изстрелях по един куршум. Един. Два. Три.

Когато Уордел заговори отново, гласът му беше спокоен на повърхността, но усещах, че нещо се надига в дълбочина.

— Играеш си с търпението ми, партньоре.

Не отговорих. Поне не с думи.

Едно. Две. Три. Трите видими гуми на пикапа се пръснаха. Стрелях също и по предното стъкло и два пъти в двигателя, просто да съм сигурен. Шест куршума, всичките в целта. Не бях Кейлъб Уордел, но си ме биваше.

Седнах отново на земята и сграбчих беретата, когато чух изненадано възклицание и тропот от тичане. Погледнах иззад ъгъла и видях как Уордел тича към мен и стреля с автомата. Явно очакваше да съм изправен, затова първите му изстрели прелетяха над главата ми. Сепнах се и петте изстрела от моя страна също отидоха нахалост. Видях как Уордел се прикри зад верандата на съседната хижа.

— Мамка му — изругах колкото се може по-тихо. Оставах ми два куршума и почти никаква надежда. — Не си отивай — изкрещях, — точно започнах да се забавлявам.

Този път в отговор получих единствено мълчание от хитър човек, който обмисляше следващия си ход. И поредния звук от презареждането на автомата. Долепих се към земята преди поредния залп. Беше трудно да се каже, но куршумите сякаш идваха отдясно. Горката хижа се сдоби с още няколко дупки, а отломките заваляха на около метър от главата ми. Не се опитваше да ме уцели, просто стреляше за прикритие. Явно стръвта беше подействала.

Стрелбата ми по пикапа на Уордел отчасти беше наклонила везните и бе компенсирала липсата на информация. Уордел беше станал по-несигурен. Без пикапа нямаше как да избяга,

а не искаше да рискува да протака, защото не знаеше колко далече е подкреплението. Точно затова му бях казал, че ако няма нищо против, ще изчакам малко. Може би всъщност аз го чаках, не той мен.

Стегнах се, забавих дишането си и се успокоих. Започнах да се ослушвам. Една минута, две, пет. Продължих да слушам.

Слухът ми е много добър. Ако бях изправен пред обикновен стрелец, вече щях да съм убеден, че мястото е чисто. Но когато си изправен пред снайперист от морската пехота, играта се превръща в дебнене. Запитах се колко ли време ще трябва да остана така, докато се уверя, че наистина си е тръгнал. В този момент чух стърженето на двигател и запалването му. Звукът беше доста познат.

И добра, и лоша новина. Добрата беше, че Кейлъб Уордел със сигурност беше избягал. Лошата новина беше, че копелето току-що бе откраднало колата ми.

10:00 ч.

Кой, по дяволите, беше това?

Въпросът измъчваше Уордел като постоянно хленчеща жена, докато форсираше кадилака през неравния черен път, сякаш караше джип.

Мъжът в хижата се беше появил като внезапна буря в края на едно спокойно плаване. От момента, когато Уордел бе напуснал Форт Додж, всичко се развиваше по план. Дори още по-добре. Очакваше да има някакви затруднения, когато стигне Небраска. Вероятно щяха да го очакват. Но не, федералните все още бяха на стотици километри, с палци в задниците си.

И все пак оставаше въпросът — кой беше това?

Не е от ФБР, помисли си Уордел. Федералните, също като ченгетата по света, винаги пътуват по двойки. Също така не се придвижват толкова добре, когато стрелят по тях. Въпреки всичките тренировки не са свикнали да стрелят по тях. А този... този приятел се движеше така, сякаш бе роден наскред кръстосан огън и досега не беше излизал от там. Всичко беше в полза на Уордел — моментът на изненада, начинът на действие, многобройните оръжия и изобилието на муниции — благодарение на Нолан. И все пак другият мъж беше издържал, беше му попречил, доколкото бе можал, и го беше довел до задънена улица. Ако не беше полицай или федерален агент, какъв беше?

Уордел остави мисълта за момент, защото беше наближил края на черния път. Намали и зави надясно, а гумите на кадилака си отдъхнаха на равния асфалт. Пред Уордел изникнаха три възможности.

Първата беше мъжът изобщо да не е замесен в преследването. Вероятно имаше работа с Нолан и просто беше хванат в капан от внезапно появилия се Уордел.

Втората беше, че мъжът е свободен агент. Нещо като ловец на глави, който иска да го залови и да си прибере наградата. Обявена ли беше награда изобщо? Уордел не беше имал време да провери.

Третата възможност беше да не е федерален агент, а просто да работи с тях. И, както се оказа, им вършеше доста работа.

Уордел погледна към километража и видя, че кадилакът всъщност беше доста бърз. Мислеше си, че кара разумно, докато подреждаше мислите си, но стрелката показваше друго — много над разрешените сто километра в час. Вдигна крак от газта и обмисли трите възможности.

Първата беше и най-малко вероятна. Не отхвърляше възможността Еди да е бил посетен от въоръжен мъж — освен себе си, разбира се, — но като цяло баща му не беше кой знае какъв играч, затова се очакваше гостът да е най-много някой мижав гангстер. Мъжът в хижата не беше такъв. Освен това как беше научил къде да намери Нолан? Когато се обади от телефона на паркинга в Кентъки, Уордел нарочно предложи напълно непознато място. Не, това не беше съвпадение.

Втората опция беше да е ловец на глави. Имаше вероятност, но от опит Уордел знаеше, че обикновеният ловец на глави доста прилича на обикновения мижав гангстер — няколко оръжия, проблеми с гнева и малко мозък. Въпреки това имаше такава вероятност.

Предчувствието на Уордел го насочваше към третата възможност. Свободен агент, работещ с ФБР. Достатъчно запознат с разследването, за да успее да проследи Уордел, но

също така и недостатъчно ангажиран с тях, че да отиде с другите в Мисури. Фактът, че беше сам, говореше или за несподеляне на информацията с тези, които му плащаха, или за липса на доверие от тяхна страна. Определено грешката си беше тяхна.

Уордел включи радиото, за да разнообрази тишината. Нагласи на новинарска станция и хвана края на репортаж от Мисури, където всички си мислеха, че се намира убиецът. Той не обръщаше внимание на предполагаемите съобщения от негово име в медиите, но като съдеше по шумотевицата, номерът с червения микробус беше ударил десетката. Замисли се над това, но реши да не му обръща внимание засега. Но щеше да следи дали ще има някакво развитие на нещата.

Пред него се появи знакът за навлизане на магистрала 34, който показваше и разстоянието до крайните ѝ точки. Беруин, Илинойс, на хиляда и двеста километра, или Гранби, Колорадо, на петстотин. Изток или запад.

Уордел почти спря колата, за да помисли над маршрута. Следващото име в списъка му не беше в нито едно от двете места. По-скоро беше на няколкостотин километра на север. Допреди час беше планирал да се насочи направо натам. Досега беше напълно уверен в плановете си. Вярваше, че федералните ще го очакват в Чикаго, където щеше да стреля по произволни мишени. Случката в хижата го бе накарала да се замисли. Мъжът там беше една крачка пред тях, беше разбрал, че Уордел ще убие баща си, и беше успял да открие стареца. Следващото име беше още по-очевидно и ловецът щеше да го предвиди лесно. Щеше да е безразсъдно да продължи. По-добре да забави крачка, да разнообрази дейността си с някоя и друга произволна жертва. Или най-добре да забрави за списъка и да се насочи към големия финал, след като вече има всичко нужно.

И все пак Уордел обичаше предизвикателствата. Ако мъжът в хижата беше предвидил следващата жертва на Уордел, то това щеше да предложи идеална възможност за реванш. Чак сега усети, че колкото по на запад пътуваше, толкова по-голямо разочарование изпитваше. Разочарование от липсата на спънки, предизвикателства. Когато стигна в Алантън, си беше направо унил. Дори когато натисна спуска и прекрати мизерното съществуване на баща... на онзи човек, не почувства онова, което очакваше.

Облакът на безнадеждността се беше разсеял по време на настъпилата стрелба. И не се беше сгъстил дори сега, след като голяма част от адреналина го беше напуснала. Едно чуждо усещане го изненада и го накара да сложи ръка на устата си, за да е сигурен. Усмиваше се. И му се струваше, че го прави, откакто бе напуснал хижата.

12:06 ч.

Пътуването в лъскавия хеликоптер „Бел 407“ премина гладко, напук на очакванията на Банър. След като се чу с Блейк по телефона и осъзна какво я очаква през следващите няколко часа, тя погледна към намръщаното небе и потрепери. Прилошаваше ѝ, когато летеше, и знаеше, че дори лека турбуленция може да сведе шансовете да запази закуската в стомаха си до нула. Но след като пилотът раздвижи перките и ги издигна във въздуха, тя видя, че небето се беше разяснило. Сякаш беше размислило. Банър стисна зъби, като се надяваше, че времето няма да се развали изведнъж. „Дъжд, дъжд, бягай ти от мен. Върни се някой друг ден. Или не идвай въобще.“

Повдигаше ѝ се, но пък беше благодарна за необщителния Касъл, който размени само една-две думи с нея по време на двучасовия полет. Тя отново се задълбочи в досието на Уордел. Разгледа снимките, интервютата и докладите, като се чудеше как Блейк беше успял да предвиди толкова много неща. Не можеше да повярва как, по дяволите, той — или който и да е — може да предвиди каква ще е следващата стъпка на Уордел.

Въздъхна и остави папката настрана, след което отвори докладите за първоначалните деветнайсет жертви.

Всеки път когато някой случай заплашваше да я погълне, тя правеше точно това — връщаше се в началото. Престъплението и жертвата. Също както техният убиец, всяка жертва си имаше предистория. Счетоводителят празнуваше повишение. Алкохоликът току-що бе излязъл от рехабилитационния център. Прекъснати истории без причина. Затрити животи заради една прищявка.

Шестата жертва ѝ направи най-сериозно впечатление. Ема Дърбин, трийсет и две годишна адвокатка, разведена, с малка дъщеричка. Банър спря да чете и се загледа в снимката на усмихнатата жена на плажа, прегърнала с две ръце детето, докато позираха пред камерата.

Господи, Ани!

Тя рязко остави папката и затвори очи. Колко бързо минаваше времето. Цялото детство на дъщеря ѝ се губеше в промеждутъците, когато тя се караше с Марк или не беше вкъщи поради изтощителните задължения в работата. И въпреки това, след като Марк се изнесе, същите тези задължения се увеличиха, сякаш доволни да погълнат малкото свободно време, на което тя толкова се надяваше.

Банър взе телефона, за да се обади на Хелън, но се включи гласова поща. Остави съобщение — попита как са и обясни, че се надява скоро да си е вкъщи. След като затвори, мислено си обеща да промени нещата след залавянето на Уордел. Ще си подреди живота, като започне с най-важното. Но не беше ли точно това проблемът? *Всичко* беше толкова важно!

Хеликоптерът кацна на широката равна поляна, която разделяше ловните хижи от езерото. Бяха от последните пристигащи, като обичайните представители на властта, криминалисти и репортери вече се бяха разположили наоколо. Касъл скочи от кабината веднага щом машината докосна земята. Банър го последва, като инстинктивно се наведе, за да избегне все още въртящата се перка.

В центъра на вниманието беше една от хижите, която в момента изглеждаше, сякаш беше транспортирана от някое бойно поле в Афганистан. Прозорците бяха изпочупени, части

от улука висяха свободно, едрокалибрени дупки придаваха на стените някакъв неземеен декоративен ефект. Как, по дяволите, Блейк беше успял да оживее след всичко това? Тя се запита къде ли се намира в момента. Сигурно през няколко щата, неизпускащ от поглед Уордел.

Онова, което беше останало от Нолан, все още лежеше на пода на хижата, наполовина видимо от отворената врата. Касъл нареди на експерт-криминалистите да правят каквото искат, само да не местят тялото, преди да дойде. „Тяло“ може би беше прекалено силна дума за това, което беше останало от бащата. Три четвърти от главата му я нямаше. Огромни кървави цветя бяха избили по тялото, очевидно в резултат на стрелбата от автомата. Лявата китка липсваше.

— Дотук с „един изстрел, един убит“ — промърмори Банър.

— Най-вероятно го е убил още с първия изстрел — каза Касъл. — Но определено набира темпо.

Банър огледа хижата. Всички мебели бяха натрошени. Знаеше, че от лабораторията вече бяха обработили мястото най-щателно и че няма и следа от присъствието на Уордел.

— Бащата беше единственият човек, който можеше да се нарече „роднина“ — каза Банър. — Питам се накъде се е запътил сега.

Касъл гледаше към тялото като римски жрец, който се опитва да разчете кървавите останки от жертвоприношението.

— Блейк — въздъхна той, сякаш си признаваше, че е победен. — Трябва да говорим с Блейк и да разберем накъде, по дяволите, се е запътил кучият му син.

Зад тях някой се изкашля и те се обърнаха. Косата му беше разрошена, бялата му риза беше изцапана с кал, а под лявото му око се виждаше порезна рана.

— Опасявам се, агент Касъл — заговори Блейк, — че знам точно колкото и вие.

15:28 ч.

Тримата се бяха навели над огромна карта на Средния запад, разпростряна върху малка маса в подвижния команден център. Блейк вече пиеше третата си чаша черно кафе.

— Ще убие след един ден — каза той. — Може би и по-скоро, като се замисля. Да предположим, че ще кара с допустимата скорост, това прави радиус от осемстотин километра.

— Дори по-малко — поправи го Касъл и стисна брадичката си между палеца и показалеца. — Ще зареже колата ти веднага щом се добере до друго превозно средство. Между другото, имаш ли застраховка?

— Разбира се.

Банър се усмихна. Касъл не се извини на Блейк, нито показа, че съжалява, но определено вече не изпитваше такава неприязън към него. Без значение дали му харесваше, трябваше да работи с него, ако искаше да хване Уордел. А той го искаше силно. Всички го искаха.

— Тогава петстотин километра — намеси се Банър. — Какво ни помага това? Отново ще започнем да претърсваме селищата и по-големите градове, след като следващата жертва ще е произволна. Свършиха му жертвите от личния списък.

— Може би — отвърна Блейк.

Той взе химикалка, прокара линия на радиуса от петстотин километра на север от Алантън и после очерта почти идеален кръг на картата. Банър и Касъл се наведоха да видят какво съдържа.

— Небраска, Канзас, Колорадо, Уайоминг, Южна Дакота, — изброи щатите Касъл — или пък обратно в Айова.

— Може би ще иска първо да си почине — предложи Банър. — Най-близкият голям град е Денвър.

— Канзас Сити е на същото разстояние в обратна посока — посочи Касъл.

Блейк поклати глава.

— Днешната случка промени нещата — каза той.

— Имаш предвид факта, че почти го залови? — попита Касъл.

— Не бях толкова близо — отвърна Блейк. — Просто се опитвах да оцелея. Имам предвид, че вече уби първата си избрана жертва. Може би единствената му избрана жертва. Благодарение на татенцето Уордел е наследил цял арсенал. И се готви да премине на следващото ниво.

Банър се опита да преглътне, но гърлото ѝ беше пресъхнало. Не искаше дори да си помисля какво е следващото ниво за човек като Уордел.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя.

— Не съм сигурен — отвърна Блейк.

— Прав си — намеси се Касъл. — Серийните убийци невинаги следват първоначалните си планове. Те се развиват. През цялото време. Кое то ни помага да ги хващаме. Твърде вероятно е следващият му удар да бъде нещо голямо.

— Или *някай* голям — подхвърли Банър.

Вписваше се в нещата, които беше прочела в психологическия му профил. Уордел не го

беше потвърдил, но психиатрите бяха единодушни, че убийствата му всъщност маскират крайната му цел, която ще бъде с нечувани пропорции. Нещо, което ще включва много хора в затворено пространство. Бейзболен мач или рок концерт, но също така не беше изключено да удари болница или търговски център. Уордел не беше нахвърлил плановете си в дневник, затова нямаше как да бъдат сигурни. Това беше и трудоемката част в опазването на големия град — прекалено много места с прекалено много хора.

Блейк кимна в знак на съгласие.

— Да се надяваме, че има време до този момент. Ако продължи с произволните жертви, се връщаме обратно в играта с предположенията. Но ако открием точно определена жертва, която би искал да убие в този кръг — или дори малко извън него, — можем поне да разберем накъде се е запътил.

Касъл повтори имената на щатите, които бяха в кръга, нарисуван от Блейк. Банър се опитваше да се съсредоточи. Нищо не й хрумваше.

— Кои градове са в тези щати? — попита тя, след което започна да ги чете от картата. — Линкълн, Омаха, Уичита, Топека...

— Денвър, Колорадо Спрингс, Болдър... — продължи Касъл, като вървеше на запад.

Блейк се насочи на север.

— Шайен, Рапид Сити, Сиукс Фолс... — зачете той.

— Чакайте — подскочи Банър. Двамата мъже спряха и я погледнаха въпросително. — Рапид Сити, Южна Дакота — каза тя. — Имаше нещо, свързано с Рапид Сити в досието.

Блейк щракна с пръсти.

— Да, разбира се. Хачър.

— Джон Хачър? — попита Касъл. — Шерифът?

Банър кимна. Хачър беше току-що повишен за шериф на окръг Кук, когато Уордел бе убил за пръв път. Като старши представител на властта в района, Хачър бе взел сериозно участие в преследването и не се бе притеснявал да говори пред медиите. Хачър излъчваше странна смесица от харизма и грубоватост, която му беше помогнала по време на честите пресконференции. Раздразнителността и хапливостта му бяха допълнили представата за енергичен човек, с когото не можеш да си играеш, особено в сравнение с по-сдържаните федерални агенти, включително Стив Касъл.

Това беше изцяло грешна представа за нещата. Далече от камерите Хачър не беше допринесъл почти нищо за залавянето. Освен като бе изнервял останалите. Но пък беше единственият, който в края бе получил истинско повишение. Един от местните полицаи бе направил връзката с Уордел, но Хачър бе обрал лаврите за сметка на подчинения си.

— Какво за него? — попита отново Касъл.

— Той се пенсионира — отвърна Банър. — Правилникът не му позволи да напише книга по случая — „Как залових Чикагския снайперист“, нещо от тоя сорт — и затова той напусна.

Блейк кимна.

— Все пак написа книгата. Прегледах я — набързо нахвърляна за един уикенд история от неизвестен сътрудник. Вътре не се споменава нищо ново, а в раздела за автора единствено се казваше, че в момента живее в Рапид Сити, Южна Дакота.

Блейк завърши и притвори очи. Банър знаеше, че в момента пресмята наум възможните сценарии, които се откриваха пред тях. След миг той погледна към нея.

— Добра работа, агент Банър. Намерихте потенциалната жертва в този район, която Уордел може да убие заради лични подбуди.

Банър се подразни от факта, че при похвалата на Блейк се беше изчервила. Тя успя да скрие усмивката си и продължи скептично:

— Това е само вероятност. Не сме сигурни дали знае за Хачър или дали го е набелязал. Както каза, ако убие произволна жертва, се връщаме в началото.

— За което не можем да направим нищо — отвърна Касъл. — Не повече от това, което правим в момента. Сега поне имаме някаква ясна следа, върху която да се съсредоточим. Но нека не залагаме всичко на нея.

Банър се обърна към Блейк, но той отново беше привел глава над картата, сякаш вече виждаше откъде минава Уордел.

— Усещам, че сме на прав път — каза тихо той, сякаш говореше на себе си.

— Не смяташ, че ще бъде прекалено очевидно? — попита Банър. — Ако Уордел знае за Хачър, ще се досети, че и ние знаем.

Блейк помисли за миг, след което каза:

— Точно това ме кара да мисля, че сме на прав път.

— Не съм сигурна, че те разбирам

— Аз пък те разбирам — отвърна Касъл. — Уордел иска да се докаже като най-добрия. Това е целта му още от самото начало. Какъв по-удачен жест от това да убие жертвата, която очакваме?

В този момент телефонът на Банър издаде кратък сигнал за получено съобщение. Тя го погледна и видя, че е от Кели Паксън. Въпреки че не съдържаеше много думи, беше стриктно и ясно: „*Пушката от Мисури не съвпада. Ще се обадя скоро*“.

— Какво има? — попита Касъл, забелязал изненадата на лицето ѝ.

— Пушката в червения микробус в Мисури не е тази на Уордел.

— Не думай — отвърна рязко Касъл, след което измърмори тихо извинение към Банър. — Това не е някой евтин трик. Снайперите „Хеклър и Кох“ не растат по дърветата.

Блейк отново погледна към картата.

— Освен ако Уордел не е наел хеликоптер, няма как да е изоставил микробуса там. Което означава...

— Че има съучастник — довърши вместо него Банър. — Но кой? И по-скоро защо?

Въпросът ѝ не получи отговор. Изглеждаше, че дори Блейк няма отговор за всичко.

— След малко се връщам — каза тя. — Ще изляза да се обадя на Паксън.

— Аз ще се погрижа за Хачър — добави Касъл.

Разговорът между Банър и агент Кели Паксън продължи около пет-шест минути, но в края му тя не разполагаше с кой знае колко повече информация от есемеса. След като затвори телефона, тя седна на съседната веранда и се загледа в залязващото слънце, като се опита да си поеме дъх сред агентите и служителите, които сновяха около нея.

Експертите в Мисури не бяха открили следи от Уордел в изгорелия микробус. Всъщност нямаше следи от когото и да е. Местата, които не бяха успели да изгорят напълно, бяха внимателно почистени от отпечатъци. Пушката беше „Хеклър и Кох“, но не с нея бяха убити Тери Даниълс и отец Лиъри. И сега Еди Нолан.

Беше перфектно изработено отвличане на вниманието, като единственият му недостатък беше несъвпадането на пушките, но пък и това изигра своята роля. Ако следата с червения микробус не беше толкова убедителна, специалният отряд можеше да последва предчувствието на Блейк и тогава Уордел нямаше да се измъкне незабелязано от малкия град.

Някой му помага. Тези думи рикошираха из главата ѝ. Някой внимателен. Професионалист. Но в това нямаше логика — Уордел не беше имал съучастник първия път. Даже беше направил всичко възможно да си остане единак. Не, Банър не си го представяше как приема помощ, дори да му е предложена.

От друга страна, кой би имал полза от Уордел? Не беше за пари, защото Уордел нямаше никакви. Трябваше да има друга причина.

Един от агентите, застанал встрани от шумотевицата, привлече погледа ѝ. Тя осъзна, че не го познава. Определено беше федерален служител заради облеклото. Беше висок и слаб, облечен с тъмен костюм и сако и с очила с кръгли рамки. Не беше от местните ченгета или от криминалистите, значи оставаше да е от ФБР. Как иначе щеше да се озове на местопрестъплението?

Банър помисли да отиде при него, но след това реши, че става параноична. Отново отмести поглед и насочи вниманието си към по-належащи проблеми.

22:08 ч.

Майк Уитфорд се облегна назад във въртящия се кожен стол и се прозя. Едва успяваше да държи очите си отворени в студената чикагска нощ. Това му беше третата поред осемнайсетчасова смяна и беше започнал да се чувства като чорапи, носени непрекъснато цяла седмица. Заслужаваше си обаче. За пръв път от двайсет години насам идваше с желание на работа. Отново беше във вихъра си, не беше изгубил форма. Чувстваше се толкова добре, че днес изцяло беше забравил за честите си посещения в тоалетната с плоското шишенце. По дяволите, нека само тази история да завърши добре, и ще зареже пиенето. Разбира се, нямаше за къде да бърза. Важното беше, че знаеше как да се справи с нещата.

Не само Уитфорд мислеше така. Всичко това можеше да се види и в очите на колегите му. Манди на рецепцията. Пъпчасалият, току излязъл от колежа никаквец, отговарящ за спортния сектор. Дори Улрих. Прошареният дъртак беше заковал очите си в тези на Уитфорд. След като бе прочел последната му публикация, бе смотолевил: „Добра работа“. Краткотрайна размяна на погледи и няколко добри думи. Не беше кой знае какво, ако човек не познаваше нрава на Улрих.

Имаше и скрит антагонизъм сред колегите му, разбира се. Хора, които досега не го смятаха за конкурент, а просто за по-низш. Майк беше достатъчно широко скроен, за да им прости завистта, защото дори той не можеше да отрече, че имаше известна доза късмет в прераждането му. Все пак някой друг можеше да вдигне телефона преди два дена. Той се беше поколебал за миг — понеже отиваше към тоалетната, — но в следващия момент се бе върнал обратно и бе вдигнал слушалката. Обажданията се прехвърляха на този телефон, ако рецепцията беше заета. Двуминутният разговор преобърна кариерата му и го постави в центъра на национален случай. Бягството на Кейлъб Уордел и последвалите убийства. Дори още по-добре — правителствен опит да се прикрие ситуацията. Беше си манна небесна.

Отначало подходи скептично, а колегите му още повече. Но след като сравниха няколко от детайлите, които обажданият им предостави, всичко си дойде на мястото.

Решаващият факт се оказа едно обаждане до „Тера Хоут“ — мястото, което Уордел не бе успял да достигне. От там отвърнаха „без коментар“, но не достатъчно бързо. Половинсекундното мълчание беше достатъчно да ги увери в истинността на обаждането.

Оттук нататък опитът за прикриване на ситуацията се разпадна като пирамида от карти. Агенти от ФБР се свързаха с него час след като бе публикувал историята, и той им оказа пълно съдействие. Не виждаше причина да не го прави. Всеки детайл от двуминутния му разговор с Уордел вече беше по всички новинарски емисии. Агентите изрично показаха, че не са щастливи от действията на Уитфорд и шефа му, но за момента това изглеждаше като единствения недостатък на разследването. Той не беше наивен и със или без Първата поправка знаеше, че по-късно ще има последици. Но по-късно си беше за по-късно.

Телефонът звънна. Личният му телефон. В последните три дни не спираше да звъни. Звънна два пъти и Уитфорд го вдигна по средата на третото позвъняване. Започна разговора с увереността отпреди двайсет години.

Гласът беше тих, сякаш идваше от много далече или просто говорещият не искаше да бъде подслушван.

— С Майк Уитфорд ли говоря?

— Давай бързо, че имам много работа — измърмори утвърдително Уитфорд.

От другата страна се чу тих кикот.

— О, сигурен съм в това. Но не се притеснявай. Няма да те задържам дълго, партньоре.

Аз също имам много работа.

— Кой се обажда?

— Майк — отвърна гласът с лек укор. — Майк, Майк, Майк. Много добре знаеш кой се обажда.

— Обадиха ми се доста хора, представящи се за Кейлъб Уордел тази седмица, приятел. Досега само един от тях е бил истинският, така че...

— Може би дори и той не е бил, Майк.

— Ще затворя.

— Мъжът, когото убих днес, се казва Едуард Нолан. Терминът, който описва връзката му с мен, е „биологичен баща“.

Уитфорд се вцепени. Човекът отсреща можеше да блъфира, но името определено беше на бащата на Уордел и той се съмняваше самозванците да знаят толкова. Името му говореше много, защото той самият — безуспешно обаче — се беше опитал да го намери за интервю вчера. А името на жертвата от Небраска още не беше оповестено, като федералните мълчаха поради някаква причина.

Не затвори телефона. Беше отворил уста, като се чудеше как да продължи.

— Там ли си, партньоре?

— Тук съм, но не съм убеден, че си ти.

— Утре ще бъдеш.

— Какво ще се случи утре?

— Знаеш ли кой е Джон Хачър?

— Естествено, че знам. Ако наистина си този, за когото се представяш, то Хачър е човекът, който те закова последния път.

Отговорът му беше посрещнат с мълчание и Уитфорд се замисли дали не беше прекалил. Непознатият заговори отново със същия равен глас.

— Утре вечер ще пръсна мозъка на Джон Хачър. Да кажем около полунощ.

Невъзмутимата увереност в гласа му прониза Уитфорд до костите. Звучеше, сякаш обажданият се просто изтъкваше неизбежен факт, като изгрева на слънцето.

— Защо ми казваш всичко това?

— Защото имаш голяма уста, Майк, и мога да ти се доверя, че ще уведомиш ФБР и техния помощник. Нали ще запомниш съобщението, партньоре? Да ти дам минутка да си го запишеш?

Помощник! Какво имаше предвид с това?

— Чакай малко... — започна той.

— Стига ти толкова. Сега аз имам въпрос към теб.

— Слушам?

— Кой е любимият ти цвят, Майк?

Тук вече го хвана неподготвен.

— Любимият ми... — Той усети, че отговаря, преди да е помислил. — Син.

Предполагам, че син.

Разговорът прекъсна и Уитфорд осъзна, че наоколо всички бяха спрели работа и бяха вперили погледи в него.

22:14 ч.

Уордел затвори слушалката на автомата и избърса отпечатъците с ръкава си, преди да осъзнае, че вече няма нужда да го прави. Обърна се и погледът му се стрелна през пустата магистрала към гъстите гори, в които съвсем скоро щеше да навлезе.

Хачър беше идеална цел — такава, която щеше да се „хареса“ на властите. Уордел беше леко ядосан от начина, по който шерифът се хвалеше наляво-надясно, че той го е заловил в Чикаго, но също така беше убеден, че хората, които бяха свършили истинската работа, са не по-малко ядосани от този факт. Разбира се, че ще убие Хачър, когато се отвори възможност, но в момента беше по-заинтересован от шанса да привлече вниманието на преследвачите си. И особено на мъжа от хижата.

Обаждането на Уитфорд ще ги накара да се съсредоточат като хората този път, а не като при уловката с червения микробус. Сега вече знаеха къде ще бъде утре в полунощ. Сцената беше готова.

Утре по обед обаче беше съвсем различна история.

10:47 ч.

Другият глас идваше сякаш много отдалече, и не само физически.

— Кой е любимият ти цвят, Майк? — попита той със зловещо натъртване на гласните.

За момент Майк беше изненадан, след това отговори:

— Любимият ми... Син. Предполагам, че син.

И това беше всичко освен няколкото секунди, които бяха нужни на курсора в програмата за възпроизвеждане да стигне края на записа.

Касъл се беше привел зад техника с лаптопа. След като разговорът на Майк свърши, той се изправи и погледна към асистента, слаб, с къдрава рижава коса. Независимо от факта, че Касъл знаеше за записа и съдържанието му още от миналата вечер, това беше първият път, когато го изслуша целия.

— Пълно съответствие, сър — отвърна техникът.

— Той е, няма спор — съгласи се Касъл.

Достатъчно време беше гледал интервюта с Уордел, за да бъде сигурен сега.

Стояха във всекидневната на къщата на Хачър — луксозна вила в рустикален стил на склона над езерото Пактола. Беше на около трийсет километра от Репид Сити и гъстите, тъмни борове, дали името на гората — Елек Хилс, — я обграждаха като вражеска тълпа.

Собственикът на къщата беше в съседната стая и Мъмреше Дейв Едуард относно начина, по който водеха разследването. Джон Хачър, бивш шериф на окръг Кук, притежаваше дълбок и силен глас и склонност да повтаря едно нещо по няколко пъти, което караше Касъл да е благодарен, че не е до него. Той се обърна към другия специален агент в стаята. Ерик Уедърспун беше повече от трийсет години в Бюрото, но определено не преследваше повишение, а по-скоро се радваше да работи на фронтната линия.

— Какво обеща на Уитфорд, за да ти даде записа? — попита Уедърспун.

Беше се облегал със скръстени ръце на висока библиотека, пълна с красиво подвързани томове с изписани със стар шрифт заглавия.

Касъл въздъхна.

— Повече, отколкото исках. Ако зависеше от мен, щях да тикна тоя никаквец на топло и да загубя ключа. Обещал съм му интервю на четири очи утре сутринта. — Изрече всичко това, сякаш се надяваше интервюто да се проведе с изключен микрофон в стая без прозорци.

Уедърспун смени темата.

— Агент Банър ще се присъедини ли към нас?

— След няколко часа — отвърна Касъл. — Малко ще се забави в...

— Да напусна къщата си? Да напусна собствената си скапана къща?

Разговорът приключи, защото Хачър нахлу във всекидневната, като влачеше със себе си както няколко раздразнени агенти, така и Дейв Едуардс. Беше висок, с огромен гръден кош и плешив и беше облечен със спортен панталон и тъмносиня тениска.

— Вие, скапаняци зад бюра, изобщо не знаете какво гласи законът на джунглата.

Касъл обходи с поглед тройните френски прозорци и отражението от японския басейн отвън. Забеляза, че и техникът правеше същото.

Ама че джунгла!

— Кучият му син знае, че първия път го размазах, затова идва в моята къща. Приел го е

лично. И ми казвате да се оттегля, *агент* Уедърспун? — От устата му „агент“ прозвуча по-скоро като расистка обида. Някой можеше да си помисли, че това бе и целта.

Дали му беше вродено, или беше станал такъв с времето, но Уедърспун остана напълно невъзмутим. Касъл нямаше как да не се възхищава на това му качество, особено след като на самия него то му липсваше. Той отвърна на въпроса с типично спокойствие:

— Ако искате да го наречете така, господин Хачър, няма проблем — в гласа му не се усещаше и най-малката нотка на раздражение, беше по-скоро делови. — Просто искахме да ви обясним как ще протече тази операция.

— Тази операция? Нека ти кажа нещо за... — Хачър спря. Забеляза Касъл и се насочи към него. Постави ръце на раменете му, сякаш си беше избрал помощник в спора. — Стив, знаеш за какво говоря. Ти поне имаш малко мозък за разлика от тия драскачи тук. Ти поне си по-истинско ченге от тях.

Касъл стана от бюрото, обърна се и бутна ръката на Хачър от рамото си. Изправи се в цял ръст, с което стана четири-пет сантиметра по-висок от Хачър, и го погледна в очите. „Брой до десет“ — каза си той. Ако Уедърспун може, значи и аз го мога.

— Господин Хачър — започна той, — агент Уедърспун ви е уведомил за ситуацията. Приемаме, че има възможна заплаха за...

— Не ми пробутвай тия лигавщини — отвърна Хачър и лицето му се сгърчи от отвращение.

Касъл продължи, сякаш не го бяха прекъснали:

— Възможна заплаха за живота ви, особено след като Уордел го потвърди сам. Настояваме да напуснете къщата заради вашата собствена безопасност.

— Настоявате — повтори Хачър, — но не можете да ме накарате.

Касъл си представи как връзват Хачър за едно дърво отвън и му рисуват мишена на челото.

Тогава се намеси Дейв Едуардс. Касъл не се изненада — Едуардс не беше човек, който обичаше да накърняват авторитета му.

— Всъщност можем, господин Хачър — заяви той. — Просто се надяваме, че ще ни съдействате, за да не се стига дотам.

Хачър не обърна внимание на Едуардс и не отмести поглед от Касъл няколко секунди. После се раздвижи.

— Добре. Майната ви, задници — каза той през рамо, докато прекосяваше стаята.

Той затвори вратата с трясък. Едуардс почервеня от гняв и за момент се поколеба какво да направи. След това само поклати глава, сякаш всичко се развиваше по план. Обърна се към Касъл.

— Доналдсът иска да му докладваме в един и трийсет. Къде, по дяволите, е Банър?

— Ще му докладваме, а Банър пътува насам.

Едуардс кимна сдържано и излезе от стаята през същата врата, която преди малко беше треснал Хачър. Уедърспун отиде до Касъл и се облегна на махагоновото бюро, където стоеше техниката.

— Е, мина по-добре, отколкото очаквах.

Касъл се обърна и задържа погледа си върху отразяващата се светлина от басейна, като си мислеше за поведението на Хачър.

— Защо ли имам чувството, че Хачър очакваше да го убедим да се скрие?

— Не знам — отвърна Уедърспун и се престори, че се замисля над въпроса. — Може би

защото е страхлив задник и просто си търси оправдание?

За пръв път от цял ден Касъл се усмихна.

— Може и да си прав.

12:00 ч.

Беше дванайсет часа. Но вместо озарено от жарко слънце във връхната си точка небето беше мъгливо, с катраненочерни буреносни облаци, пълзящи откъм надвисналите хълмове на запад. Възрастен човек седеше в самия край на бара. Беше вперил поглед в облациите навън над чашата с горещо кафе. Беше най-малко на осемдесет години. Кожата му беше пожълтяла и покрита с червеникавокафяви петна, носеше карирана риза и очила с дебели черни рамки. Поклати неодобрително глава, сякаш и времето беше едно от нещата, което политиците оплескваха и за което можеше само да стискаш зъби.

— Тези облаци са доказателство за усилената работа на дявола — каза той, обърна се към Уордел и кимна категорично.

Устните на Уордел се извиха в широка усмивка, като разкриха два реда перфектни зъби. Той отвърна на кимването — изцяло подкрепяше проповедта на стареца.

— Определено работи усилено.

Старецът го стрелна с озадачен поглед, след което отново се обърна към прииждащата буря.

На стената над бара беше закачен двацет и осем инчов телевизор с плосък екран. Когато Уордел влизаше в затвора, това се приемаше за разкош, но нещата доста се бяха развили. Въпреки приближаването на междинните избори по новините говореха само за Кейлъб Уордел. Поне това не се беше променило — една добра история за сериен убиец можеше да измести всичко освен може би някой терористичен атентат.

Бяха съобщили името на жертвата в Небраска по време на сутрешните новини и това бе дало свобода на експертите и криминалните психолози да дъвчат темата цяла сутрин. От време на време показваха снимката на Уордел, но той не се притесняваше, че ще го разпознаят. От една страна, изобщо не приличаше на човека на нея, а от друга, беше открил, че хората изобщо не те забелязват, освен ако не започнеш да се държиш подозрително. Трябва да им дадеш причина да те забележат.

Уордел слушаше изявлението на някакъв набеден психиатър за Едиповия му комплекс, докато дояждаше обяда си от стек алангле с две яйца и пържени картофи. Новините преминаха към вчерашното интервю с агента, отговарящ за случая — онзи със сивата коса и постоянно начумерената физиономия. Май се казваше Касъл. И красивата брюнетка до него. Тя се казваше Банър. Очевидно я харесваха, защото камерата доста често я показваше.

Уордел сдъвка последното парче от месото, постави ножа и вилицата си в средата на чинията и кимна към сервитьорката. Тя също беше хубавица — около двацет и нещо, близо сто и шейсет сантиметра висока, към петдесетина килограма, облечена с тесни черни джинси и синя блуза без ръкави. Малък сребърен кръст на тънка верижка се бе наместил в щедрия ѝ бюст. Тя пхна един освободил се от конската ѝ опашка рус кичур зад ухото си и се насочи към Уордел с усмивка. На блузата имаше табелка с името ѝ: *Сузи*. Синьото му напомни, че има цвета, но все още няма бройката.

— Да ви донеса ли нещо?

Уордел погледна в зелените ѝ очи и не отвърна нищо за момент, който продължи съвсем малко по-дълго от обичайното време за размисъл над въпроса. Не че я зяпаше похотливо или пък я оглеждаше от глава до пети. Не искаше да си помислят, че е някой перверзник, без

значение какво казваха по новините.

— Не знам — отвърна накрая той. — Какво предлагате?

После се усмихна. Не по начина, по който се ухили на стареца, а по такъв, какъвто харесваха жените.

Сузи срамежливо отмести поглед и повдигна вежди. Опитваше се да гледа неодобрително, но с лека усмивка, която показваше, че не го мисли наистина. Леко флиртуване, което сервитьорките усвояват още през първата седмица.

— Само това, което е в менюто, приятел — отвърна тя.

— Колко жалко — каза Уордел. Погледна зад нея към екрана. — Серийни убийци — поклати глава той. — Не се ли питаш дали не се случва и нещо друго по света?

Тя погледна към екрана точно когато снимката на Уордел се появи и впери студените си очи в нея. Тя дори не трепна.

— Не знам — отвърна тя. — Нищо друго явно не е толкова интересно в момента. Приятелят ми казва, че точно заради това го правят.

Уордел се обърка за миг.

— Телевизиите ли?

Тя го погледна отново и се ухили. Човекът май се шегуваше.

— Не, убийците. Като този Уордел. Те привличат вниманието. По този начин постигат целите си. Това казва приятелят ми — че ако не им обърнеш внимание, просто ще изчезнат.

Уордел се усмихна отново, като си даде вид, че се е шегувал. Само че този път усмивката беше по-сдържана, малко извън обичайното.

— Така ли мислиш?

— А вие не мислите ли така?

Той повдигна рамене.

— Може би някои от тях. Тези, които искат да станат известни и не могат да се сетят за друг начин да го постигнат.

— Не се ли стремят всички към това?

— Не — отвърна рязко той и нещо в гласа му разстрои момичето, защото доброто настроение изчезна от лицето ѝ.

— Значи само сметката? — попита тя, изведнъж решила да почисти.

Докато поставяше чашата от кафето върху чинията му, той я видя как поглежда плахо към екрана. Снимката му вече не беше там, а вместо нея излъчваша интервю с Еди Нолан.

Понякога, каза си Уордел, можеш, без да искаш, да им дадеш причина да те забележат. Той продължи, сякаш нищо не се беше променило.

— Не всички са такива, Сузи. Някои от тях просто обичат да убиват. Просто са добри в това.

Сузи се опитваше да не го поглежда. Беше забила поглед надолу, докато повдигаше чинията с лявата си ръка, за да може да забърше бара с кърпата в дясната си.

— Ще ви донеса сметката, господине — каза тя и очите ѝ зашариха из ресторанта само за да открият, че е безлюден. След това погледна към стареца, зареял поглед в буреносните облаци, и отново, с огромно нежелание, към Уордел. — Става ли? — добави тя, като гласът ѝ изразяваше надежда, дори молба.

Той продължи да я гледа.

— Чувала ли си тази песен: „Какво, ако Бог беше един от нас“? — попита той с любезен глас.

Сузи преглътна и кимна леко.

— Винаги съм харесвал тази песен — продължи Уордел. — Ами ти?

Сузи отново преглътна.

— Да, разбира се. Харесвам я.

— Точно заради това го правят. Убийците. Не търсещите известност, за които говори приятелят ти. Имам предвид истинските убийци.

Очите ѝ отново се насочиха надолу, сякаш самото взирание в тези на Уордел ѝ причиняваше физическа болка, като че ли държеше нагорещената дръжка на чайник.

Уордел запя тихо припева на песента.

— Моля ви... — започна тя с едва доловим глас.

— Понякога хората казват, че убийците често се мислят за Бог, че са толкова заблудени. Но помисли за миг. Убиецът решава кой ще живее и кой ще умре. Живот или смърт и той прави избора. Мислиш ли, че умирацията може да направи разлика между убицеца си и Бог?

— Моля ви, просто си вървете — гласът ѝ трепереше, сякаш всеки миг щеше да заплаче.

Уордел се дръпна от бара и се усмихна широко. Извади десетдоларова банкнота от портмонето, което принадлежеше на жената със синия форд таурус и я постави на бара, като леко поглади краищата ѝ.

— Бог е един от нас — каза той. — Не го забравяй, Сузи.

След това стана и се запъти към вратата, където спря и се обърна.

— В колко часа затваряте? — попита той.

Сузи го погледна, сякаш беше на ръба да припадне. Успя да прошепне една сричка.

— Шест.

— В шест? — Уордел се замисли. — Шест да е. Шест е добро число.

Бутна стъклената врата и се озова на улицата. Знаеше, че Сузи вече препуска към телефона, за да се обади на ченгетата, но това нямаше значение. Когато дойдат, той ще си е тръгнал. Новата му кола беше паркирана точно зад ъгъла и оръжията бяха в багажника. Ако се заслушаше, щеше да ги чуе как пеят.

12:16 ч.

— Минава обед — каза Банър и погледна часовника на телефона си.

Днес беше избрала различна визия. Косата ѝ беше спусната; изглеждаше по-страхотно от всеки друг път с тъмносиния си костюм с панталон.

— Не бива да храним напразни надежди — отвърнах ѝ аз.

— Знам — съгласи се тя. — Мислиш ли, че наистина ще дойде за Хачър, или просто е поредната уловка?

Замислих се.

— Интересното беше, че се сетихме за жертвата, преди Уордел да се обади. Една част от мен ми казва, че това го прави още по-вероятно.

— А другата част?

— Все още мисли — свих рамене аз.

— Ако не се е прицелил в Хачър, тогава в кого? Няма да си вземе почивен ден, нали така?

Поклатих глава. За лудите няма почивен ден.

Спряхме в Репид Сити на път за дома на Джон Хачър. Касъл беше с първия отряд и нямаше смисъл да му се бъркаме, след като не разполагахме с други следи. Това ни даде време да спрем някъде и да хапнем. И да поговорим за предстоящата нощ. Паркирахме колата на главната улица и останахме в нея. Тълпи от хора се носеха и в двете посоки, някои грабнали покупки, други търсещи спокойно място, където да се насладят на неделния обяд.

И двамата мислехме едно и също — как Уордел се беше обадил на онзи репортер. Малко по-рано Касъл изпрати имейла на Банър със записания разговор и докато карахме, го прослушахме. Той беше, нямаше спор, и отново беше потвърдил това с вътрешна информация относно последното убийство. Но имаше нещо в разговора, което не ми даваше спокойствие, нещо, което не можех да разбера. Сякаш нещо липсваше. Може би липсата на предишен запис, с който да сравним този.

Банър веднага се обади на агента, който беше разпитал Уитфорд. Оказа се, че самият Уитфорд не бил много сигурен в самото начало, че говори с Уордел. Гласът бил малко по-различен от първото му обаждане, затова той си помислил, че е поредният самозванец. „Но пък знаеше всички детайли. И преди беше така, което ме наведе на мисълта, че трябва да е той“ — казал Уитфорд.

Най-новата технология за разпознаване на гласа и моите собствени инстинкти подкрепиха това заключение. Определено беше Уордел. Но това не значеше, че първия път е бил той. Тогава Уитфорд не беше внимавал и не беше видял причина да запише разговора.

Но ако първото обаждане не беше от Уордел, то откъде обажданият се бе знаел толкова много за случая? Имаше само две възможности. Първата беше, че някой работи съвместно с Уордел. Някой, когото все още не бяхме открили. Втората възможност беше по-неприятна — че разговорът е дошъл от човек, който работи във ФБР или в полицията. Но защо? Въпросите описваха кръг като електрически ток в отворена верига. Оставаше ми само една последна връзка и лампичката щеше да светне.

— Ами това с любимия цвят? — попита Банър. — Какво означава? Да не е кодирано съобщение?

— Може би. Или може би се опитва да ни обърка. Знае, че ще търсим скрито значение във всяка негова дума.

— И Касъл мисли така — кимна тя. — Уордел знае, че този път го очакваме. Иска да ни отвлече вниманието.

При споменаването на Касъл се замислих как си беше променил мнението за мен след убийството на Нолан. Беше се съгласил с описания от мен метод на действие — включваш както произволни, така и избрани жертви — по-бързо, отколкото очаквах. Въпреки това все още усеща някакво напрежение в разговорите му с Банър. Затова и не беше изненадан, когато тя предложи аз да я придружа до Рапид Сити.

— Той се чувства застрашен — казах аз.

— От Уордел?

— От теб.

Тя направи гримаса, като се опита да изглежда озадачена, но видях, че усеща накъде бия.

— Ти си поне петнайсет години по-млада. Едно стъпало под него. Много скоро ще му вземеш мястото.

Тя въздъхна и поклати глава.

— Да не би да греша? — попитах аз.

Тя извърна поглед към група пешеходци и рехавото движение по улицата. След минута отново се обърна към мен.

— Блейк, знаеш ли как се казва първата жена директор на ФБР?

Замислих се за момент, след което отвърнах:

— Съмнявам се да е имало жена директор.

Тя кимна.

— А знаеш ли как се казва първата жена помощник-директор?

— Имало ли е такава?

— Не.

— Ясно — казах аз след миг. — Няма да се задоволиш с мястото на Касъл.

Тя се усмихна.

— Имам си план, Блейк. Залавянето на Уордел ще ме изстреля напред с пет години. А да стоя до теб е най-добрият начин да го открия.

— Значи не е само заради външния ми вид и характера? — попитах с усмивка аз.

Банър замига престорено и се нацупи.

— Съжалявам, Блейк. Интересувам се от теб само заради мисленето ти.

— Е, мисълта ми работи по-добре на пълен стомах — казах аз, докато отварях вратата. — Къде искаш да хапнем?

— Няма значение — отвърна тя и погледна към пълзящите черни облаци от запад. — Стига да е някъде на закрито.

Излязохме от колата и тръгнахме по улицата. Минахме покрай ресторант, който беше празен, ако не броим стареца, застанал до прозореца. На вратата имаше табелка, която рекламираше специалитет за Хелюин: тиквен пай. Мястото ми хареса. Може да си помислите, че съм необщителен, но предпочитам тихите и уединени местенца — с бързо обслужване, по-малко шумотевица и спокойствие за размишляване. Също така е и по-лесно да държиш останалите клиенти под око. Магнах с ръка към вратата.

— Искаш ли да влезем?

— Всъщност ми се ядеше нещо италианско — каза Банър. — Какво ще кажеш за онова

място там? — посочи тя към една пицария от другата страна на улицата. — Може да си разделим голяма „Куатро Стаджони“.

Произношението ѝ беше безупречно и се замислих дали няма италианска жилка в себе си — напълно щеше Да пасне на тъмната ѝ, почти черна коса и на леко маслинения цвят на кожата. Може да я поканя някой път на обяд. Насочихме се към пешеходната пътека. Хората хвърляха нервни погледи към притъмняващото небе и ускоряваха ход.

Като прекосихме улицата, ароматът от пицарията ни посрещна и се смеси съблазнително с мириса на озон от прииждащата буря. Осъзнах, че умирам от глад. Не бях хапнал нищо освен един сандвич снощи.

Може би сам ще изям една голяма — казах аз.

Банър ме погледна и се усмихна. Понечи да каже нещо, но в следващия момент чертите на лицето ѝ се изопнаха при пукота на първия изстрел.

12:27 ч.

По-късно, когато си спомних тези първи секунди, осъзнах, че първите две жертви са били мъртви, преди да разберат какво се случва. Дали беше от умората или от глада, или може би от усмивката на красива жена, трябваше да си го призная — реакциите ми ми изневериха. Въпреки целия ми скептицизъм, въпреки предупрежденията, които отправях към другите, че не трябва да приемат нищо за даденост, се оказах толкова неподготвен, колкото и жертвите в този студен ноемврийски час.

Очите ми препусаха по мястото, като създаваха картини, които изглеждаха някак си неясни и нереални, сякаш излезли от някой сън или спомен. Жена с кожено яке и тъмносиня тениска лежеше просната по средата на пътя, а от дупката в главата ѝ извираше кръв като от спукана водопроводна тръба. Петдесет метра по-надолу мъж, облечен с джинсово яке, се хвана за появилата се изневиделица рана в гърдите му и се строполи, като удари главата си в тротоара. Заглушеният шум от счупването на носа му развали магията на момента.

В следващия миг с Банър реагирахме почти едновременно — аз с действия, тя с думи. Докато крещеше: „Оръжие! Всички на земята!“, аз сложих ръката си зад гърба ѝ и я блъснах зад джипа, който беше паркиран до бордюра.

Огледах покривите, терасите, противопожарните изходи и отворените прозорци за възможната позиция на стрелеца. Вдясно от нас руса жена с небесносиньо сако, която допреди малко пищеше и тичаше наляво-надясно, изведнъж спря и се строполи на земята. Задната част на главата ѝ липсваше. Банър извади пистолета си, но не знаеше накъде да го насочи. Отново отправих поглед към покривите. Никаква полза. Копелето си избираше поредната жертва през няколко секунди и дори да успееш да разбера къде е, нямаш особен избор какво да направя.

— Мамка му — изсъска Банър през стиснати зъби, а лицето ѝ изразяваше безсилието и безизходицата, които изпитвах и аз.

На около три метра от нас вратата на пицарията се отвори и старец, облечен с жълто-кафяв панталон и синя карирана риза, понечи да попита каква е цялата тази олелия.

— Лягай на... — изкрещях аз, но не бях достатъчно бърз.

Огромна червена роза цъфна в средата на гърдния му кош. Той направи няколко крачки към нас, олюля се и се строполи по гръб, напреки на тротоара. Без да се замислям, се наведох и затичах към него. Някъде далече зад мен чух Банър да ми крещи нещо. Чух изскърцване на гуми и свирене на клаксоните. Чух пореден изстрел, който без никакво предупреждение приключи нечий живот. Мина ми мисълта, че не знам дали ще чуя изстрела, когато дойде моят ред.

Старецът притискаше ръце към гърдите си, а кръвта се точеше през пръстите му. Чувахе се хриптене, а от устата му се процеждаше кръв. Включих на автопилот. Първа помощ на бойното поле — все пак не беше чак толкова отдавна.

Тичащите наоколо хора събориха боклукчийска кофа, която ни заля с отпадъци. Видях изхвърлена найлонова торбичка от сандвич. Разкъсах я по средата, обърнах стареца на една страна и отместих с усилие ръцете от раната на гърдите му. Покрих дупката с торбичката. Ако куршумът беше минал през белия му дроб, тя щеше да предотврати всмукването на въздух и усложняването на раната. Когато ръката ми напипа изходната рана на гърба му, си

дадох сметка, че си губя времето.

— Ще се оправяш — изкрещях в ухото му, като се опитах да компенсирам със силата на гласа си липсващата увереност.

В гърдите му зееше дупка с размерите на юмрук — нямаше как да оцелее. Той изхриптя още няколко пъти, кафявите му очи затърсиха небето, спряха се за секунда на лицето ми и угаснаха, фокусирани в нещо близо и същевременно толкова далече.

Оставих тялото му да се изплъзне от окървавените ми ръце и се придвижих лазешком към прикритието на джипа. Банър сочеше към покрива на кафява тухлена постройка на около триста метра от нас.

— Там е — каза тихо тя.

Беше прекалено далече, за да мога да различа някаква фигура, но видях как дулото проблесна, а след секунда чух и самия изстрел. Момиче на не повече от тринайсет години, облечено в полупрозрачен син дъждобран, се строполи по гръб от другата страна на улицата под тентата на магазин за обувки.

Банър се прицели и изпрати няколко премерени изстрела към проблесналата цев на пушката. Не беше безразборна стрелба — Стойката ѝ беше безукорна, държеше пистолета като по учебник. Не че имаше значение. От това разстояние шансът да го убие с негативни мисли беше също толкова голям.

Тя клекна обратно и извади от колана нов пълнител. Но не започна да стреля отново. Просто стояхме и чакахме скрити зад джипа. Сърцата ни блъскаха лудо. Измина цяла вечност, преди да се обърна към нея да ѝ кажа нещо. Тя гледаше към улицата и убитото момиче със синия дъждобран. Една сълза се изтърколи по бузата ѝ и изчезна под брадичката.

Пресегнах се към рамото ѝ и нова сълза капна върху дланта ми. И след това още една и още една. Потракваха от тентата над нас и от капациите на колите, след което намокриха косата ми и започнаха да се изливат на талази. Чак тогава разбрах, че сълзите всъщност не бяха сълзи, а дъждовни капки.

23:37 ч.

— Имате ли послание за убиеца, агент Касъл?

Касъл присви очи и се обърна към репортера. Не беше сигурен как да отговори. Сякаш в самия въпрос се криеше някаква уловка. Понечи да каже нещо, но губернатор Рандал се наведе над микрофона. Беше свалил няколко килограма от последното си появяване по телевизията при първия случай. Също така беше спрял да боядисва косата си. Но все още си беше внушителен — сто деветдесет и три сантиметров афроамериканец, с дълбок, властен глас.

— Аз имам послание за него — каза той и впери поглед в камерата, сякаш говореше директно на Уордел. — Скоро ще те заловим, господин Уордел. Никъде не си в безопасност.

— Губернаторе... — се чу глас от събралата се тълпа, но Рандъл махна с ръка.

— Толкова засега — отвърна той и си тръгна.

Касъл кимна.

— Чухте го. Ще ви държим в течение.

Картината отново се премести в студиото и аз изгасих телевизора. Бяха избрали мястото за пресконференции на около километър от къщата на Хачър. Касъл най-вероятно беше тръгнал към колата, която щеше да го отведе при нас. Рандъл тръгна в обратната посока — към дома си, след направеното непланирано, но важно от политическа гледна точка отклонение за предстоящата кампания. Чудех се дали това ще се хареса на гласоподавателите в Чикаго.

Банър клатеше глава, а на лицето ѝ се беше изписала иронична усмивка.

— Благодарим ви, господин губернатор — каза тя, а кафявите ѝ очи все още бяха вперени в тъмния екран. Погледна към мен. — Какво мислиш, Блейк?

Намирахме се в кабинета на Хачър. Познах го по авторовата снимка от гърба на книгата му. По стените бяха наредени етажерки с книги, които сякаш бяха подбрани само заради цвета си. Погледнах отново към Банър, след това зарях поглед към езерото отвъд прозореца. Проекторът на хеликоптера го караше да блести в мрака с падащите в него милиони дъждовни капки. Бурята беше набирала сила през деня и вечерта и не даваше признаци за спиране. Времето затрудняваше работата ни, но ако имахме късмет, щеше да създаде малко главоболия и на Уордел.

— Мисля, че губернаторът е прав — отвърнах аз. — Ще го пипнем. И Уордел знае това по-добре от всеки друг. Когато убиваш толкова явно, няма как да изчезнеш безследно.

— Но... — понечи да каже нещо Банър, усетила накъде бия.

— Но той ще продължи, докато всичко не приключи. Въпросът е колко души ще убие, преди да го хванем.

— Да — съгласи се тя. — Днес беше ужасно, Блейк.

Кимнах, защото не знаех какво друго да направя.

След това казах:

— Добре ли си?

— Да — отвърна тя прекалено рязко.

Банър беше споменала по-рано, че има дъщеричка. Знаех, че погледът ѝ в мрака всъщност се връща към убитото момиче със синия дъждобран. Беше на дванайсет, по-малка,

отколкото бях предположил. Отново се замислих за Мосул и как не бях дръпнал спусъка, как едно малко физическо действие може да ескалира до толкова много смърт. Будистите вярват, че ако спасиш живот, то ти си отговорен за този живот оттук нататък. Това се отнася и до пощадяването на живот — усещах как тежестта от тази отговорност се увеличава с поредната жертва.

Където и да показвах убийствата от Рапид Сити, прилагателното „безмилостен“ вървеше неотлъчно с коментара. И от морална гледна точка те си бяха безмилостни. Крайно безмилостни. С жестокостта си Уордел постигна целта си — показа ни колко сме безпомощни. Показа както на нас, така и на целия свят. Ако искаше да ни изнерви, докато защитавахме Хачър, то определено успяваше. Беше предал съобщението си ясно, като наперен играч на билиард, който се готви да вкара поредната топка.

Синият цвят. Числото шест.

Последният въпрос от разговора му с Уитфорд. Последният въпрос, който беше задал на ужасената сервитьорка в Рапид Сити. Беше се постарал тези детайли да бъдат запомнени, коментирани и анализирани по-късно. И след това просто беше излязъл и спокойно бе застрелял точно шест души, избрани само по един критерий — всички носеха синьо. Това беше и посланието му: „Аз определям правилата на играта“.

И ето ни сега в очакване на следващия му кървав ход. Вече не се притеснявах, че отново ще ни прати за зелен хайвер. Не се интересувах от предимството, което това му осигуряваше. Беше достатъчно арогантен за такива неща. Играта му със сервитьорката го бе доказала — тя се беше обадила на ченгетата веднага след като той беше излязъл от ресторанта. Нямахме как да предотвратим касапницата на улицата, но пък показанията ѝ ни осигуриха детайлно описание на новата външност на Уордел, и всичко това само защото той искаше да се изфука. Но ако бях прав относно арогантността му, тогава какво означаваше червеният микробус?

Вратата се отвори и Касъл влезе с мокра коса. С дясната си ръка разхлабваше вратовръзката.

— Как беше? — попита той.

— Добре — отговорих аз.

Кое то си беше самата истина. От гледна точка на преследването пресконференцията не беше нито добър, нито лош ход. Беше просто нещо, което трябваше да се отметне. Разбирах, че трябваше да държим медиите в течение, но и напълно разбирах отвращението на Касъл.

— Не беше зле, Касъл — съгласи се Банър. — Вече не изглеждаш така, сякаш попадаш в десетия кръг на ада всеки път когато някой насочи камера към теб.

Касъл си позволи кратка, но искрена усмивка и аз усетих как започвам да го харесвам. Не се задържа дълго на лицето му, защото вратата се отвори. Висока жена носеше три бронезилетки.

— Сър? — изрече тя, сякаш предлагаше хапки с хайвер на коктейл.

Касъл свали якето си и взе една от жилетките. Банър и аз направихме същото. Прекарах лентите през катарамите и ги залепих. Усещах как тежестта ѝ полепва по тялото ми.

— В Чикаго — започна Банър, след като агентката беше напуснала стаята — Уордел предпочиташе директен изстрел в главата в осемдесет процента от убийствата.

— Благодарим за статистиката — каза Касъл.

— Някаква следа от него? — попитах аз.

Касъл поклати глава.

— Знаем, че е някъде наоколо, но мястото е доста голямо и скапаните дървета ни пречат. Хеликоптерите биха се затруднили и без проклетия дъжд. Рапид Сити е затворен. Половината щат е затворен.

Вярвах му. След стрелбата в центъра с Банър отидохме до къщата с кола и пътищата, водещи извън града към Блек Хилс, бяха безлюдни. Беше зловещо, сякаш целият град и околностите му са били евакуирани поради неизбежно ядрено бедствие.

Касъл продължи:

— Единственият път е блокиран от магистралата насам. Имаме постове на всеки четиристотин метра до къщата. Не че това ще ни помогне кой знае колко.

— Струва си да се вземат мерки — казах аз.

Също като Касъл и аз не вярвах, че Уордел ще избере пътя, не и след като разполагаше с най-различни подстъпи към къщата. Тя беше издигната по средата на стръмен склон, гледаш към езерото. От другите три страни на около стотина метра от нея имаше гъсти гори. Хачър беше избрал интересно място да построи дома си, след като знаеше от какво са дошли доходите му. Мястото беше идеално за всякакъв вид атака. Чудех се дали психиатрите, работещи за телевизионните програми в момента, са забелязали това и до какви заключения са стигнали.

Единственото ни предимство беше, че имахме много хора. Както и фактът, че за пръв път можехме да съсредоточим силите си върху точно определен район, за който знаехме с абсолютна сигурност, че е верният. Ако очаквахме армия, щяхме да се подготвим по различен начин — да изградим укрепления, да издигнем барикади, да поставим обръч от хора от трите страни на къщата, а в езерото да патрулират въоръжени лодки. Но нищо от това нямаше да ни помогне срещу снайперист, който идва да убие точно определена жертва.

В къщата витаеше странна атмосфера, докато агентите от специалния отряд заемаха местата си — или сега се беше появила, или не я бях усетил в началото. Не беше обичайното напрежение, което преобладава около приготвянията за някое голямо събитие. Беше по-скоро като вибрациите в съблекалнята на световен шампион, който губи на полувремето и не знае защо. Бурята и клаустрофобията от близостта на гората също засилваха това чувство. Може би всичко се дължеше на трупове, които Уордел беше оставил за по-малко от четири дни, но, от друга страна, като че ли всеки от нас по-скоро се опитваше да не забравя факта, че ставаше дума за преследване на един човек, а не за военна обсада.

Специалният отряд направи каквото можа, за да затрудни Уордел максимално, като барикадира прозорците и постави патрули из горите в радиус от осемстотин метра. Няколко хеликоптера кръжаха над езерото и осветяваха с прожектори пенливите води, докато малки моторни лодки сновяха насам-натам. Не можехме да бъдем по-подготвени и очаквахме да видим колко добър всъщност беше Кейлъб Уордел.

В южния край на стаята имаше голям часовник с махало. Банър погледна към него, когато малката стрелка извести, че е дванайсет без петнайсет.

— Дали ще дойде точно в полунощ? — попита тя.

— Очакваме го в полунощ — казах аз, — затова сигурно ще ни остави да чакаме, ще ни измори и ще се появи в два-три часа. Но не бих пренебрегнал дванайсетия час.

Телефонът на Касъл звънна. Той го вдигна моментално. Зададе няколко въпроса и след това нареди да поставят последните дъски на прозорците, гледащи към езерото. Прозорците от останалите три страни вече бяха подсигурени. Минута по-късно агент с бронезилетка и навити ръкави донесе безжична бормашина. Наблюдавахме го, докато завиваше шперплата

на рамките на прозореца.

— Как е Хачър? — попита Банър.

— Защо не отидем да го видим? — отвърна с въпрос Касъл. — Тъкмо ще го попиташ сама.

Докато тримата излизахме от кабинета, погледнах назад навреме и успях да видя как последният квадрат от дъждовната нощ остава навън, закрит от парчето шперплат на прозореца. Звукът наподобяваше затварянето на капака на ковчег.

23:57 ч.

Това вече си беше предизвикателство.

Дъждът, дърветата, преследването — всичко това създаваше обстановка, различна от онази, с която беше свикнал Уордел. Беше действал при такива условия при тренировките във Вирджиния, но никога по време на истински бойни действия. В Ирак дъждът беше много рядко срещано явление. Не беше синоптик, но нямаше да е преувеличено да се каже, че през последните дванайсет часа в Южна Дакота се беше излял повече дъжд, отколкото в онази забравена от Бога пустиня за година.

Борови дървета го обграждаха от всички страни, като закриваха слънцето и изпълваха зрителното му поле с най-различни сенки и движения — пълна противоположност на ослепителната пустинна жегга. Важното беше, че е сам. По време на войната служеше в малък отряд, понякога само с един партньор, който беше против убийството на невинни жертви. Сега Уордел се изправяше пред съвсем различна армия. И нямаше подкрепление.

Не можеше и да си помисли за друго място, където да бъде в момента.

Беше избрал позицията си за наблюдение тази сутрин, няколко часа преди да направи обедната си разходка до града. Мястото беше идеално — малка площадка с надвиснали дървета, останала от отдавнашно свлачище. От земята се бяха подали корените на сто и петдесет метров бор, който се беше килнал под ъгъл от шейсет градуса, напук на гравитацията. Уордел се беше сгушил между тях, като беше прикрил позицията си с клонки и кал. Бе намазал и кожата под очите си с кал. От прикритието си виждаше само южния край на къщата. Не беше идеално за стрелба, но пък беше отлично място за наблюдение и внимателно проучване на федералните, които поставяха капани и напразно се оглеждаха за него.

Трябваше да им се признае, че се стараят. Екипите, които патрулираха наоколо, покриваха зоните си добре и не оставяха пролуки. Ако се опиташе да избегне един патрул, непременно щеше да се натъкне на друг. Беше като в мрежа. Разполагаха и със снайперисти. Беше ги забелязал да клечат в стъкмените си набързо укрития. Едва се съдържаше да не убие един-двама или може би цял патрул, но успя да устои през деня, без да натисне спусъка. Целта му вече не бяха безмозъчни тръгнали на пазар хора и ако убиеше някой от федералните сега, цялата му мисия щеше да се провали.

Самата къща беше доста добре обезопасена. Барикадите по всички прозорци — всички до един — бяха доста умен ход, дори неочакван. Това означаваше, че Уордел трябва да намери начин да изкара Хачър навън, което щеше да му гарантира и някоя друга достойна жертва.

Някоя друга достойна жертва. Той се замисли над това. Първоначалният му списък стремглаво се скъсяваше. Нолан беше на оня свят и ако всичко се развиеше по план, Хачър щеше да се присъедини към него много скоро. След тях му оставаха само две имена, като едното от тях — на покойния детектив Стюарт, вече беше задраскано. Което освобождаваше място за нови попълнения.

Агент Касъл, който даваше интервютата, изглеждаше приличен кандидат, както и жената, която се появяваше от време на време с него. Банър. Уордел беше почти сигурен, че тя беше открила огън по него в Рапид Сити. Беше подходяща мишена, защото също беше

облечена в синьо. Колко жалко, че вече беше застрелял и шестата си жертва. От друга страна, винаги имаше следващ път. Ако застреляше някой от специалния отряд, със сигурност щеше да препъне разследването. А, също така и мъжът от хижата.

Не беше сигурен дали вече не са изкарали Хачър от къщата. Беше започнал да се съмнява дали си заслужава да убие точно него. Той беше шарлатанин, нищо повече от лек сърбеж по кожата. Уордел искаше да убие някой висшестоящ този път, дори това да означаваше да зарече първоначалния си план. Дуайт Айзенхауер веднъж беше казал, че плановете често се оказват безполезни, но планирането остава крайно необходимо. Той не се впечатляваше от генерали, камо ли от президенти, но като мото си го биваше.

Беше обмислил плана си много преди да види къщата. Още на паркинга в Кентъки на сутринта след бягството си, когато бе разгърнал с удоволствие книгата на Хачър.

Подбраните фотографии по средата на книгата му бяха познати — някои показваха последиците от убийствата му, а други включваха ключови фигури в разследването, както и самия Хачър. Последната беше на Хачър, застанал пред къщата си — просторна вила на брега на езерото Пактола. Уордел обаче забеляза малката допълнителна постройка, която се виждаше на снимката. Докато обмисляше и проучваше, се убеди, че точно тази постройка ще му осигури възможността, от която се нуждаеше. Но само ако можеше да се приближи до нея — защото това беше единственото, което не можеше да направи от далечно разстояние.

Проблемът бяха патрулиращите екипи. Защитната мрежа около къщата беше малко позатегната, отколкото очакваше. Кое то си беше изцяло негова грешка. Изрично им беше казал къде да бъдат, като така им бе позволил да съберат достатъчно хора, а не да се пръснат наляво-надясно като предишните пъти. Дали не беше станал прекалено самоуверен? Едва ли. Самоувереността и самозаблудата вървяха ръка за ръка. Само след като свършиш работата, можеш да определиш разликата. Не, щеше да се приготви и отново да победи. Все пак това беше предизвикателството, на която се надяваше през цялото време.

Отново провери екипировката си. Повечето от нещата, които беше взел от стоманения сандък в колибата, бяха останали в лагера му навътре в гората. Бе донесъл само нещата от първа необходимост. Най-важното от тях беше пушката „Ремингтън 700“. Беше най-доброто невоенно оръжие и Уордел трябваше да признае на Нолан, че беше свършил добра работа. Наподобяваше оная М40, с която Уордел беше свикнал в морската пехота. Нолан я беше оборудвал с високотехнологична стойка, добър мерник и превръзка за през рамото. Дали ремингтънът беше по-добър от хеклър-и-коха, си оставаше въпрос на вкус, но Уордел го предпочиташе. Чувстваше го по-добре в ръцете си.

Освен пушката имаше и най-различни помощни оръжия. За близък бой беше заменил калашника с пистолет „Зиг-Зауер Р226“, снабден с деветмилиметрови патрони „Парабелум“, прибран в кобур на крака му. За още по-близък бой в ботуша си беше скрил ловджийска кама с дървена дръжка. Беше облечен в камуфлажна униформа, снабдена с доста джобове, в които беше натъпкал най-различни неща, които можеха да му свършат работа. Сред тях имаше компас и стъваем нож, както и пакет за първа помощ, пригоден специално за третиране на огнестрелни рани. В зелена непромокаема раница се намираха четири самоделни бомби. Веднъж вече беше проверил снаряжението и се беше изненадал от скаутската работа, която беше свършил Нолан.

Уордел проследи с оптичeskия прицел най-близкия патрул, като пресмяташе две възможности. Може и да се промъкнеше покрай тях, но не беше сто процента сигурно. Ако го забележеха, щеше да е като мишка в капан. Но въпреки това тази възможност му харесваше

много повече от другата, която включваше да избие всички агенти от най-близкия петчленен отряд, преди някой да даде тревога. Не се притесняваше за стрелбата — знаеше много добре, че може да убие и петимата за три секунди и половина, но точно в това беше проблемът. Три секунди и половина си бяха адски много време за обучени бойци, очакващи такъв вид нападение. Просто нямаше как да ги убие всичките, преди някой от тях да изкрещи или да открие огън. А веднъж направеше ли го, Уордел щеше да бъде изправен пред нови две възможности — да се оттегли и да изчака нов удобен шанс или да остане на място и да посрещне подкреплението. Рано или късно щяха да го обградят и това щеше да е краят. А Уордел изобщо не беше готов за него.

Погледна часовника и видя, че е почти полунощ. Трябваше да продължи с предпазливото промъкване.

Но тогава се намеси провидението. Водачът на най-близкия патрул постави ръка на дясното си ухо. Някой му даваше заповеди от командния център. Заповедите станаха ясни от онова, което последва. Поради някаква неизвестна причина най-близкият до Уордел патрул — онзи, за който той най-много се притесняваше, се оттегли от позицията си.

Докато се чудеше на късмета си, Уордел наблюдаваше как петимата агенти се придвижват тихо на североизток. Той се пресегна към раницата, легна на земята и запълзя надолу по склона.

00:02 ч.

Минахме през толкова много стаи и коридори, че започнах да се чудя дали не трябваше да хвърлям трохи, за да открия обратния път на връщане. Накрая стигнахме до фоайе с висок таван. Подът беше от полирано дърво, в средата имаше голям ориенталски килим. Няколко враги водеха обратно към вътрешността на къщата, а внушително дървено спираловидно стълбище се виеше надолу, където се откриваха още стаи и коридори. Отвън къщата изглеждаше просто голяма, но отвътре определено беше огромна като пещера.

Двама агенти, очевидно подбрани заради яката си мускулатура, охраняваха вратата към мазето, където Хачър се беше скрил в стаята за игри.

Докато Касъл ни водеше надолу, не можех да не забележа яркия контраст с останалата част от къщата. Въпреки че мазето разполагаше с билиардна маса, огромен телевизор и малък бар, мястото изглеждаше нарочно незавършено. Стените бяха от бетон, а подпорите и гредите, крепящи останалата част, бяха оставени да се виждат. Беше истински бункер с дебели по метър и половина бетонни стени. На всичкото отгоре нямаше и прозорци.

Хачър беше огромен мъж и веднага усетих, че е човек, който е свикнал да постига своето. Играеше билиард съвсем сам, като вкарваше топките в джобовете с нарастваща ожесточеност.

— Бях останал с впечатлението, че ще ме изкарате от къщата — повтори той.

Касъл ми беше казал, че има промяна в плановете.

— Като се вземат предвид атмосферните условия и събитията в Рапид Сити по-рано днес, си помислихме че... — започна Банър.

— Дрън-дрън. — Хачър вдигна ръка да й покаже, че не желае да я слуша повече. — Защо не си...

— Уордел е някъде отвън — намесих се аз, — някъде в тези гори. И е готов да те застреля на място. Което и превозно средство да напусне мястото, той ще знае кой е в него.

Хачър изсумтя и остави щеката на масата.

— И, да сме честни, се съмнявам да стигнеш жив до колата — продължих аз. — Почти сигурно е, че ще ти пръсне мозъка веднага щом си подадеш носа навън.

— Знаете как да успокоите човек.

Не обърнах внимание на надменността му.

— Не искам да си спокоен, Хачър. Спокойните хора приемат всичко за даденост. Не се оглеждат, когато вървят по улицата.

Той се приближи до дивана до стената, след което се разколеба и тръгна в другата посока, като ядосано се чешеше по ухото.

— Трябва да изляза от тук — заяви той, обърна се и се насочи към стълбите.

Касъл сложи ръка на лявото му рамо.

— Никъде няма да ходиш.

Хачър се опита да се изплъзне от ръката му и след като не успя, изблъска Касъл назад.

— Разкарай се от мен!

Завихри се малка схватка, в която Касъл се опитваше да спре Хачър, който размахваше ръце наляво-надясно. Намесих се, след като един от ударите му уцели носа на Касъл, който изкрещя от болка. Не използвах много сила, само няколко спокойни сръчни движения, с

които след секунда заковах Хачър на бетонната стена и извих дясната му ръка зад гърба. Беше поне с двайсет килограма по-тежък от мен, но накрая започна да скимти.

— Прави каквото ти казваме — започнах аз с бавен и отмерен тон — или си мъртъв. — По-скоро прозвуча като заплаха, но знаех, че това няма кой знае какво значение.

Банър се приближи до мен.

— Не ви искаме мъртъв, господин Хачър. Няма да се отрази добре на доклада. — Тя погледна Касъл, който стискаше окървавения си нос. — Добре ли си?

Касъл кимна.

— Надявам се, че в момента го боли.

— Добре, добре, само ме пуснете — каза Хачър.

Задържах го още няколко секунди и го накарах да изскимти още веднъж, преди да го освободя.

Хачър се запрепъва към дивана и се стовари върху него. След което направи най-малко очакваното нещо. Скри лице в ръцете си и заплака. В помещението се настани неудобна тишина, а единствените нарушители бяха приглушените ридания на Хачър.

— Защо точно мен? — попита той и погледна към Касъл, който се занимаваше с носа си. — Защо точно мен?

Касъл извъртя очи към тавана, над който се простираше къщата за милион долара. Никой не отвърна. Навън дъждът се беше засилил и капките сякаш маршируваха, готови за атака. Изведнъж се чу тъп звук, сякаш нещо тежко падна на земята, и всички погледнахме нагоре.

— Какво беше това? — попита Банър.

— Нищо хубаво — отвърнах аз.

След минута вратата в началото на стълбите се отвори широко.

— Трябва да се махаме от тук — изкрещя един от агентите, застанал на най-горното стъпало.

— Какво, по дяволите, става? — настоя Банър.

— Пожар.

Нямаше съмнение. Можеше да усетиш дима нагоре по стълбите.

— Какво се случи? — попитах аз агента, който беше отворил вратата.

— Северното крило на сградата гори. Трябва да се махнем от тук колкото се може по-бързо.

Той задържа вратата, докато излезем от помещението. Коридорът се пълнеше с дим. Погледнах нагоре и видях как част от покрива в далечния край поддаде и огнени отломки заваляха към пода.

Сграбчих агента за ръката.

— Какво, по дяволите, стана?

— Изглежда, огънят е тръгнал от барака, пълна с газови бутилки. Агент Уедърспун е откън. Каза, че се е взривила като фойерверки на четвърти юли. Трябва да напуснем сградата, сър.

— Точно това цели Уордел. Затова е запалил пожара — казах аз.

— Не подсигурихме ли тази барака? — обърна се Банър към Касъл.

— Поставихме двама агенти отпред, като им наредихме да не мърдат от там.

— Мъртви са — каза рязко другият агент.

— Какво?

— Парк и Коул — продължи той. — Уедърспун каза, че и двамата са мъртви.

— Това е невъзможно — отвърна Касъл. — Бяха в защитения периметър. Ако е стигнал до тях, трябваше да знаем. Трябваше един от патрулиращите отряди да го е видял.

— Изглежда, е минал покрай тях — казах аз.

— Сър, трябва да... — понечи да обясни агентът, докато ни насочваше към главния вход. Касъл не му обърна внимание.

— Има нещо гнило. Всичко това е гнило.

Беше прав. Сто и петдесет въоръжени мъже охраняваха сградата и Уордел беше успял да се промъкне незабелязано и да ни изкара от сградата по единствения възможен начин: с огън. Наистина имаше нещо гнило. Но за това щяхме да се притесняваме по-късно.

В момента бяхме изправени пред два проблема — да напуснем сградата, преди да изгори до основи, и да се постареем Хачър да не излезе през главния вход. Понечих да споделя това с другите, но една от вратите в края на коридора се откъсна от пантите и избълва огън като дракон по целия коридор.

Отвъд рамката беше същински ад. Цялото северно крило на сградата беше погълнато от огъня, който се разпространяваше бързо.

Агентът, който ни беше извел от мазето, стоеше до главния вход и ни крещеше да го последваме.

— Хачър — извиках аз. — Има ли друг изход от къщата?

Уордел се беше погрижил за всичко, но въпреки това беше сам. Щеше да се наложи да рискува и да покрие единствено главния вход на къщата. Хачър ме гледаше оцъклено, сякаш огънят му беше причинил сетивна повреда.

Касъл погледна към изхода и разбра какво имам предвид. Сграбчи Хачър за реверите и го блъсна назад, докато тялото му не стигна стената.

— Хачър! Има ли друг изход?

Думите дойдоха бавно.

— Спалнята. Стълби от терасата надолу — каза той и тръгна към огромното спираловидно стълбище.

Точно в този момент една от подпорните греди на покрива се срути над нас с пронизителен трясък. Хванах Банър през кръста и отскочихме точно навреме, преди тя да се разбие в пода. Пламнали отломки заваляха наоколо като конфети. Ръкавът ми пламна и Банър ми помогна да го угасим, но не преди да обгори предмишницата ми.

— Добре ли си? — попита тя.

Кимнах, въпреки че болеше.

— Добре че съм алергичен към полиестер — казах аз и се обърнах към кладата, която се беше издигнала в центъра на широкия коридор. Погледнах надолу и видях, че агентът беше мъртъв, след като гредата беше размазала черепа му.

Касъл и Хачър бяха от другата страна, и двамата невредими. Срутването беше изкарало Хачър от замаяното състояние и сега той се оглеждаше за изхода. Гредата беше рухнала по диагонал на коридора. Двамата с Банър можехме да стигнем до главния вход, но не и до спираловидното стълбище, водещо към мезанина. Касъл и Хачър бяха в огледална ситуация.

Касъл посочи към вратата.

— Вървете. Ще го изведе навън през спалнята.

Сграбчих Банър за ръката и тръгнахме към главния вход. Нямахме друг избор, освен да се върнем в мазето и буквално да се изпечем. Надявах се Уордел да ни сметне за утешителна

награда, защото бяхме идеалните кандидати. Докато отивахме към вратата, погледнах назад и видях как Касъл и Хачър стигнаха до стълбището. Самотен агент изникна от южния коридор и им махна да го последват. Обърнах се към вратата, но в следващия миг отново погледнах към тях. Агентът беше слаб и носеше очила. Дори през дима и горещината усетих, че нещо ми е познато в него. Тогава се сетих. Беше същият мъж, когото видях в тълпата във Форт Додж.

Изкрещях името на Касъл, но викът ми потъна в рева на огъня. Тримата мъже изчезнаха към втория етаж.

— Хайде — подвикна ми Банър, като задърпа ръката ми.

— Ти върви — казах аз, разкопчах бронезилетката си и ѝ я подадох. — Използвай я за щит и се скрий колкото се може по-бързо.

— Какво ще правиш?

Не отговорих. Касъл и Хачър бяха в опасност, а горящата сграда беше най-малкият ни проблем.

00:19 ч.

Забавих се достатъчно, за да видя как Банър изхвърча през предната врата, след това изчаках още няколко секунди. Не се чува изстрели, поне аз не чух такива. Това беше обнадеждаващо и затова се обърнах отново към кладата зад гърба ми. Нямаше как да мина през нея. Пламъците се бяха разпрострели, огромният ориенталски килим и голяма част от дървения под горяха. В дъното имаше старинен шкаф на няколко метра от пламъците, които се простираха почти навсякъде.

Поех си дъх и се затичах към него, като отскочих с десния крак и се приземих с левия. След това се изстрелях нагоре. Мецанинът беше на около три метра над мен, така че едва успях да го стигна. Лявата ми ръка намери полирания дървен под и се хлъзна, но дясната ми сграбчи здраво едно от перилата. Набрах се и след миг бях горе.

Мецанинът беше празен. Димът се просмукуваше от вратите в северната част. Докоснах дръжката на една от вратите и веднага дръпнах ръката си назад — сякаш бях докоснал нажежен тиган. Осъзнах, че цялото място беше бомба със закъснител.

Затичах се към мястото, където Касъл и другите бяха изчезнали, взех първия завой и видях Касъл да ляга по очи на земята.

Обърнах го по гръб и понечих да проверя за пулс, но той ми спести труда, като изохка и отвори очи. Докоси! с ръка задната част на главата си и трепна от болка.

— Блейк. Какво...

Помислих си да го попитам в коя посока са тръгна ли, но се сетих, че имаше само един възможен изход — направо. В дъното на коридора имаше три врати — една отляво, една в средата и една отдясно. Тази вляво водеше на север, което автоматично я превръщаше в обратен път към огнения ад. Тази вдясно беше отворена.

Вдигнах Касъл на крака и се затичахме натам. Зад гърбовете си чухме звук, сякаш една от вратите на мецанина се беше взривила навън. Влязох пръв в стаята и трябваше да прикрия с ръка очите си от ослепяващата светлина, влизаща през прозорците. Някой беше махнал шперплата от огромните прозорци и прожекторът на един от хеликоптерите осветяваше вътрешността на стаята като Лае Вегас. Примигнах и в следващия миг, когато светлината се отдръпна, успях да различа две фигури до прозореца.

— Хачър, залегни! — изкрещях аз, защото не бях сигурен кой от двамата е той.

Тогавата усетих как Касъл ме блъска с рамо и ме събаря на земята. Чух три изстрела от пистолет и вик от болка и ярост. Отново примигнах и след като погледът ми се проясни, видях как Касъл се засилва към стрелеца като във футболен мач и го поваля на земята. Хачър стоеше до прозореца и наблюдаваше как двамата мъже се боричкат на земята. Тогавата осъзнах, че тази стая гледа към предната част на къщата. Нямаше тераса, което означаваше, че не е спалнята. Слабият мъж беше довел Хачър до тук заради причината, поради която аз не исках да го извеждам през главния вход.

— Залег...

Преди да успее да довърша, част от главата на Хачър като че ли изчезна в кълбо от кървава пара, искрящо червена на силната светлина. Краката му се подкосиха и той се строполи на пода.

Изправих се и веднага се наведох, щом чух пореден изстрел, този път идващ от стаята.

Двамата мъже на земята бяха спрели да се боричкат. Изглеждаха като двойка, която току-що беше приключила със сексуалния акт. Издърпах мъжа отгоре, като знаех, че е мъртъв заради кървавото петно на мястото на сърцето му. Касъл все още дишаше, но не изглеждаше, че ще издържи още дълго. Бронежилетката беше спряла един от куршумите, но един беше намерил незащитеното му гърло над нея.

След като ме видя, примигна и изкашля кръв.

— Хачър? — попита той, като думата едва излезе от гърлото му.

Погледнах към тялото на Хачър, след това отново към Касъл и поклатих глава.

— Махай се от тук, Блейк — успя да каже той и затвори очи.

Не му обърнах внимание, защото ровех във вътрешния джоб на якето на слабия мъж. Пръстите ми се спряха на кожено калъфче за документи. Нямах време да го разгледам, затова само го пяхнах в джоба си. Погледнах към прозореца и към чистата единична дупка от куршум. Отвън се чуваха още изстрели, но не от пушка. Стреляха с пистолет, и то не само един. Отново се обърнах към коридора. Сенките на пламъците танцуваха по стените. Средната врата трябваше да води към спалнята, тази, за която говореше Хачър.

— Съжалявам — казах аз.

— Недей. Трябва ли ти кърпичка, задник такъв?

— Не — отвърнах му аз. — Съжалявам, защото това ще боли адски.

Сграбчих Касъл под мишниците и го повлякох, макар да знаех, че по този начин му разширявам раната. Влачех го по ниско по пода, като избягвах прозорците. Той ми крещеше да го оставя, но когато стигнахме до вратата, припадна.

Коридорът беше погълнат от огъня, пламъците вече бяха на няколко крачки от нас. Отвъд него беше същински ад. Пуснах Касъл на пода и пробвах дръжката на вратата. Студена. Отворих, а пламъците зад нас осветиха огромна спалня, която може би беше последната част на къщата, незасегната от огъня. Точно срещу нас имаше барикадирана френска врата, водеща към терасата, която беше споменал Хачър. Вкарах вътре Касъл, чиято униформа беше пламнала. Затворих вратата, с което си осигурих няколко минути предимство пред огъня, и загасих пламъците по Касъл. Отидох до закованата врата и след две-три по-силни дърпания шперплатът поддаде. Беше заключена, разбира се. Вдигнах един стол и го метнах към стъклото. Раздробих се на подпалки, но стъклото не помръдна.

Чувах как огънят подхваща вратата, чието покритие беше започнало да се бели и да образува мехури. Извадих беретата и стрелях шест пъти в широк кръг. В стъклото се появиха шест добре оформени дупки. Изритах центъра на кръга и стъклото най-сетне се пръсна. Студеният нощен въздух нахлу в стаята, като същинско ангелско дихание. Изтичах обратно до Касъл, сграбчих го под мишниците и го измъкнах навън.

00:24 ч.

Огромната къща до езерото умираше.

Банър усещаше горещината дори на двайсет метра от нея. Пламъците превръщаха дъжда в пара, в мъгла, която се стелеше на талози. Един Бог знаеше колко по-бързо щеше да изгори сградата, ако не валеше. Банър си спомни една картина, изобразяваща ада, която беше видяла в Лувъра по време на медения си месец. Докато гледаше танцуващите от всеки прозорец пламъци и периодичните избухвания на стъкло и метал, тя се запита дали ще види Касъл и Блейк отново. И отгоре на всичко отвън също дебнеше опасност.

Банър премести поглед от огъня и огледа околността. Не беше лесно — пламъците караха всичко да изглежда още по-мрачно. Агентите вече бяха навън. Поне тези, които бяха успели да излязат. Не бяха имали много време за реакция — огънят се беше разпрострял с изключителна скорост. Около четирийсет агенти образуваха полукръг пред главния вход на безопасно разстояние от къщата. Банър предположи, че патрулиращите отряди все още са някъде в периметъра. Не че имаше някаква полза, след като той вече беше нарушен. Тя изведнъж осъзна, че мъжете пред къщата представляват още по-удобни мишени и от тълпите по главната улица по-рано през деня.

Тя извади гюла си и стреля три пъти във въздуха. Това привлече вниманието на всички, като им напомни, че съществува и друга доста реална опасност.

— Хора, в момента сме идеални мишени — извика тя. — Прикрийте се в гората.

Агентите се окопитиха и започнаха да се придвижват към по-голямата безопасност на гората. Ако Уордел беше от тази страна на сградата, можеше да си избере всеки един от тях по всяко време.

Къде е той, по дяволите? След като стигна до гората и се подпря на един от боровете, въпросът отново я загложди, докато гледаше към пожара. Уордел беше успял да премине през периметъра им, беше ги изиграл всички. Наистина ли щеше да чака Хачър да се покаже, преди да предприеме каквото и да е? Но къде би могъл да бъде той? Как можеше да е сигурен, че от позицията си ще види Хачър?

Тя огледа агентите наоколо, като се надяваше, че Касъл и Блейк са успели да се измъкнат и в момента са в безопасност. Но тях ги нямаше. Не всички служители бяха стигнали до дърветата. Подвижният команден център все още стоеше на покритата с чакъл алея на около трийсет метра от главния вход на къщата. Банър можеше да различи силуетите на няколко души в микробуса, друг беше приклепнал на покрива и правеше същото като нея: търсеше оцелели.

Нещо в тази гледка стресна Банър. Тя бързо закрачи натам, после премина в по-забързан ход, а накрая вече тичаше с всички сили към командния център. Понечи да изкрещи нещо на мъжа на покрива на микробуса, но в следващия миг видя как цевта проблесна, докато той стреляше към стаята на втория етаж.

— Кучи син! — изохка тя, после изкрепя: — Пусни оръжието!

Тя вдигна пистолета си. Стрелецът не изгуби нито миг, дори не насочи пушката към нея, както Банър очакваше. Вместо това лявата му ръка пусна цевта, наведе се надолу и в следващия миг се появи, хванала пистолет. Беше напълно инстинктивна реакция, като дишането.

Банър видя как цевта проблесна, в същото време и нейният пистолет изтрещя. Усети въздушната струя на куршума, който мина на сантиметри от лицето ѝ. Тя се наведе и продължи да стреля. Чу вик на болка и видя как фигурата легна на покрива на микробуса и се плъзна на земята от другата страна. Банър не свалеше пистолета, като не изпускаше от поглед микробуса. Бяха го приклезили, нямаше как да...

Тогава избухна вторият пожар. Този път беше в кабината на микробуса, където беше видяла агентите. Тя изтича към вратата, без да изпуска пистолета, и се опита да я отвори. Заключена. Двама от екипа се приближиха до нея и изразходваха още някоя и друга ценна секунда, като се опитваха да отворят вратата.

— Заключена е. Уордел е от другата страна. Вървете! — изкрещя тя на единия агент.

Той изглеждаше объркан, но в следващия миг се отдалечи от горящия микробус. Банър виждаше двамата мъже вътре, които се гърчеха, докато пламъците ги поглъщаха. Усещаше миризмата на горяща коса и плът. Другият агент разби стъклото с юмрук. Пламъците близнаха лицето му, което изразяваше чиста паника. Той се пресегна и отвори вратата. Пламнал бензин потече към тях като лава. Банър и агентът отскочиха назад.

Мъжът на шофьорското място се изтърколи навън и се строполи по лице на тревата. В челото му се виждаше тъмна огнестрелна рана. Бе мъртъв отдавна — е, това беше някакво успокоение.

Наоколо се бяха струпали и другите агенти. Един от тях държеше пожарогасител и покриваше с пяна пламъците.

— Какво, по дяволите...

— Какво се случи?

— Как...

— Новини от къщата?

— Добре ли си?

Банър беше бясна и ѝ идеше да закрепчи към другите: „Защо се забавихте толкова?“, въпреки факта, че бяха минали само няколко секунди, откакто бе забелязала мъжа на покрива на микробуса.

Агентът, когото беше пратила да гони Уордел, се показа от другата страна на командния център и поклати глава.

— Откри ли нещо? — попита Банър.

— Да — отвърна той и ѝ махна да го последва. — Ела да видиш това.

Банър мина от другата страна на командния център. Няколко от колегите я последваха.

— Изглежда, си го ранила — каза агентът и посочи кървава диря върху синьо-сивата боя на микробуса.

Нямаше видими локви кръв в тревата, което означаваше, че раната не е толкова сериозна. Жалко, но все пак беше нещо. Банър погледна напред и видя, че до дърветата са само шест метра.

— Вървете — каза тя.

Нямаше нужда. Мъжете, които я бяха последвали, вече тичаха към гората. Някои от тях носеха фенерчета.

— Лекар! Трябва ни лекар!

Банър се обърна, за да обясни на викащия, че двамата мъже в микробуса вече не се нуждаят от лекар. Тогава разбра, че викът беше дошъл от по-далече, близо до къщата. Един от агентите се беше привел над тяло, лежащо на не повече от десет метра от горящата къща. Тя

се затича към тях, като вдигна ръка, за да се предпази от горещината. Стигна до мястото и видя, че мъжът на земята е Касъл, който изглеждаше много зле. Тениската под бронезилетката му беше напоена с кръв и тя не можеше да каже колко пъти е бил прострелян. Банър разлепи каишките и разкъса тениската. Огнестрелна рана, спор нямаше. Тя свали якето си и го притисна към раната.

Касъл трепна и очите му се отвориха.

— Ще те измъкнем от тук — каза му Банър. — Само се дръж, Касъл. Дръж се, инат такъв.

За момент си помисли, че на лицето му се появи усмивка. Това я обнадежди. Тя продължи да говори.

— Къде е Блейк?

С болезнено усилие Касъл повдигна леко лявата си ръка и прибра три пръста и палец. Отне й секунда да разбере, че всъщност сочи нанякъде.

В посоката, в която беше избягал Кейлъб Уордел.

00:36 ч.

Студеният и влажен нощен въздух изпълваше дробовете ми, докато тичах между дърветата. След горящата къща усещането беше невероятно. Дъждът все още валеше обилно, но дърветата предлагаха някакво прикритие от потопа. Уордел беше някъде пред мен. Не го виждах, но го чувах как си проправя път през храсталаците. Ярък лъч светлина прерязва дърветата и тогава разбрах, че Банър или някой друг е изпратил хеликоптерите по петите му. Това беше едновременно добро и лошо — добро, защото означаваше, че и някой друг е видял бягството на Уордел в гората, а лошо, защото не бях много сигурен, че ще успеят да различат кой кой е от двамата въоръжени мъже, тичащи в една посока.

На около десет метра пред мен видях как човешката фигура подскочи и изчезна надолу. Храсталаците бяха гъсти и забавяха придвижването ми. Отне ми повече, отколкото очаквах, да стигна до дебелия ствол на паднало дърво, зад който започваше четирийсет и пет градусовия наклон надолу. Прехвърлих се през ствола и усетих нещо лепкаво сред цялата влага. Кръв. Вдигнах пръсти към лицето си, за да се уверя, и тогава чух спускането на предпазителя на нечий пистолет.

— Хвърли го.

Агентът беше на около два метра от лицето ми, а дулото на глока му — на още по-малко.

— Аз съм с... — опитах се да обясня.

— Казах да го хвърлиш, задник.

Хвърлих беретата на земята, както ми беше наредено. Погледнах към агента. Не го разпознах. Не че това имаше някакво значение. През нощта, с тъмносин дъждобран с надпис „ФБР“ и бейзболна шапка в същия цвят всички агенти изглеждаха еднакви. Но също така означаваше, че мъжът можеше преспокойно да работи със слабия мъж.

— Работя със специалния отряд — казах аз.

— Ръце на тила, задник.

Вдигнах ръце.

— И името ми всъщност не е зад...

— Млъквай.

— Мъжът, когото търсиш, е някъде долу. И в момента се измъква. — Агентът понечи да каже нещо, като бях почти сигурен, че ще е нещо от рода на „млъквай“ или „задник“, а може би и двете, затова го прекъснах: — Обади се. Говори с Банър. Казвам се Блейк и съм съветник по случая. На ваша страна съм.

Агентът присви очи и стегна пръстите си около глока. След това много внимателно свали лявата си ръка от пистолета, извади мобилния си телефон и натисна няколко копчета, като за миг не ме изпускаше от поглед.

— Тук е Райли. Хванах някого. Не, не е Уордел. Дай ми да говоря с агент Касъл.

Това ме накара да обмисля нещата. Докато отидат да потърсят Касъл и разберат, че не може да говори, след което намерят Банър, която да ги убеди, че не съм врагът, Уордел вече ще е в следващия щат.

Много хора вярват, че пистолетът винаги гръмва, ако държачият го трепне. Това изобщо не е така, особено с модерните оръжия. Стандартният федерален „Глок 23“ например, като този, насочен към главата ми, има три отделни защитни механизма, които го предпазват от

случаен изстрел — предпазване на спусъка, на ударника и на падащия лост. Като цяло — доста мерки за безопасност.

Това означава, че за да дръпнеш спусъка, се изисква не само усилие, но и решителност. Много по-лесно е да избиеш пистолета от ръката на човек, особено когато този човек е агент на ФБР, обучен да преценява опасността до последния детайл, преди да дръпне спусъка. Най-важното нещо е да не се издадеш какво възнамеряваш да правиш. Това и направих. Не откъсвах очи от агента и дишах равномерно, след което понечих да кажа нещо.

Но в следващия миг просто се пресегнах и блъснах китката с пистолета. Преди да успее да се окопоти, хванах оръжието с две ръце и го наведох надолу. Усетих как костта на пръстта му, застанал на спусъка, изпука. Преди да успее да изкрещи от болка, издърпах пистолета от ръката му и забих лакътя си в носа му. Мъжът се свлече на земята доста театрално и за радост, бързо. Захвърлих пистолета му навътре в гората, вдигнах беретата си и като прескочих падналото дърво, се спуснах по склона.

Опитвах се да балансирам между скорост и безопасност. Не беше лесно в тъмнината, която борвете образуваха като спуснати щори, и тогава осъзнах защо мястото се нарича Блек Хилс. Черните хълмове. Едва виждах земята под себе си, камо ли какво имаше пред мен. Изведнъж наклонът стана твърде застрашителен и мислите за скорост и баланс се изпариха. Усещах, че се спускам с всичка сила. И тогава се случи неизбежното — препънах се в голям камък, който поддаде и ме запрати надолу по склона с лице напред. Вдигнах ръце, за да предпазя главата си, след което паднах на земята. Опитвах се да се хвана за нещо — корен, храст, треволяк, — за да забавя търкалянето си. Ударих се в нещо голямо и твърдо, вероятно дърво. Изкара ми въздуха, но намали темпото. Пръстите ми намериха листата на някакъв храст и го сграбчиха. Изскубнах цяла шепа от него, но вече се свличах доста по-бавно. Успях да се обърна по гръб и да използвам петите и ръцете си като спирачки. Поех си дъх и погледнах надолу.

На около шест метра под мен дърветата свършваха, както и наклонът. Имаше някаква светлина, в която можах да различа странно скалисто образуване. Избърсах дъждовните капки и потта от очите си и се прегледах за наранявания. Можех да се похваля с доста порязвания и ожулвания, тениската ми беше съдрана на няколко места и въпреки че дясната ми страна ме болеше зверски, всичко беше наред.

Изминах остатъка от пътя надолу и стъпих сред камъните. Осъзнах, че това изобщо не беше скалисто образуване, а гробище. И беше доста старо. Спомних си, че когато преглеждах картата на околността, бях видял нещо като изоставен миньорски град, вече отдавна изчезнал. Е, само градът беше изчезнал, мъртвците му бяха останали.

Присвих очи и се взрях напред в мрака. Гробището беше разположено сред плато в самия склон. Неравни редици от хлътнали и прекатурени надгробни камъни се простираха на няколкостотин метра напред, преди дърветата да ги погълнат отново. В другия край се виждаше черен път, който изчезваше надолу по съседния склон и вероятно водеше към миньорския град. Вдигнах поглед нагоре и осъзнах, че мястото, откъдето бях паднал, се беше изронило и образуваше нещо като урва. Щеше да отнеме доста време на хората на Банър да открият друг път или пък слязат с помощта на въжета.

Това означаваше, че няма смисъл да чакам подкрепление, дори и да бях човек, който разчита на чужда помощ.

Насочих се към черния път. Дъждът продължаваше да се излива, като превръщаше земята под краката ми в кал. Помислих си за стогодишните останки на около два метра от

мен. Сложих ръка на един от камъните, за да не падна, и дъхът ми секна при вида на появилата се фигура иззад огромния паметник в другия край на гробището.

Уордел.

На около пет метра от мен. Достатъчно близо, за да не се налага да повишавам глас, и достатъчно далече да направя каквото и да е относно пушката, насочена към главата ми.

— Добър вечер, партньоре — каза той. Гласът му беше пропит едновременно от умора и болка, но също така и от нещо, което звучеше като приятелско отношение. — Доста си упорит, спор няма.

00:40 ч.

Той беше, мъжът от хижата. Уордел разбра, че е той, когато чу как някой се свлича надолу по хълма. Никой на твърда запламя нямаше да рискува да го последва по самоубийствения слалом. Уордел се радваше, че преследвачът му няма никакви сериозни наранявания. Толкова интересен човек не заслужаваше да умре от счупен врат.

Уордел беше насочил ремингтъна към него, готов да пусне куршум в дясното му око. Но защо не стреляше? Защото първо искаше да разбере кой е той. Беше достатъчно безвредно, нали така? Щеше да го убие, преди да дойдат федералните, затова не пречеше първо да си поговорят малко.

— Идеално време, не мислиш ли? Особено за лов на патици — заяви той.

Другият мъж само сви рамене. Не беше вдигнал ръцете си, нито беше започнал да се моли или да се пазари.

— За времето ли ще си говорим?

Уордел усети, че преживява deja vue — и преди беше чувал този глас. Струваше му се много познат. Или пък ситуацията му беше позната? Съмняваше се — много от жертвите му дори не осъзнаваха, че ги наблюдава, така че тази ситуация беше уникална.

— Радвам се да те срещна отново — каза той. — Казвам се Кейлъб Уордел.

— Знам — усмихна се другият мъж.

— Значи това ме поставя в неравностойно положение, партньоре.

— А аз си мислех, че е обратното.

— Добре казано. — Уордел се подсмихна. — Как се казващ, войнико?

— Картър Блейк.

— Не си един от тях.

— Не съм един от тях — съгласи се Блейк.

— Познавам те, нали така?

— Срещали сме се.

— Припомни ми къде.

Блейк спря погледа си на дулото на пушката.

— Същата ситуация, само че огледална.

На лицето на Уордел се изписа широка усмивка. Разбира се. Сега вече се сети. Мосул — точно след като беше избил всички онези местни. Въпреки че му бе коствал службата, този епизод му носеше само добри спомени. Дузина убити — смесица от далечна стрелба и от упор. Освен това убийството на Разам беше умен ход — справедлива мишена, която превърна цивилните в косвени жертви и му позволи да се разпростре колкото си иска. По-късно в Чикаго изобщо не бе успял да се отпусне чак толкова, преди да го заловят.

— Стига бе! Знаех си, че това изопнато лице ми е познато. Сигурен съм, че би дал всичко нещата да се бяха развили по друг начин тогава.

Блейк не каза нищо.

Уордел кимна и продължи да си спомня. Мислеше си за цивилния мъж, който се беше появил изневиделица и беше прекъснал заниманието му. Който го беше спрял да претърси всяка къща за още жертви.

— Не беше с тях и тогава, доколкото си спомням. Какъв си тогава? Ловец на глави?

Шпионин може би. Да не си с „Християните в действие“?

Блейк поклати глава.

— Унищожител. Обаждат ми се, когато имат проблем с вредителите.

Уордел не му обърна внимание, а погледна нагоре към хълма.

— Колко време имаме според теб?

— Не много.

— Колко жалко. Искаш ли да чуеш нещо забавно, Блейк?

Блейк не отговори.

— Искане ми се да не се налагаше да те убивам. С теб всичко е толкова по-интересно.

— Разбирам те напълно — отвърна Блейк.

— Дали?

— Да. Представям си колко ти е скучно, докато стреляш по беззащитни дванайсетгодишни деца и старци.

Уордел млъкна, след което заговори по-тихо:

— И невъоръжени унищожители на вредители. Не забравяй и тях, партньоре.

— Защо го правиш? — попита Блейк.

Определено печелеше време. *Защо го правиш?* Това беше най-често задаваният му въпрос, когато го заловиха. Досега не беше отговорил на никого. Но сега? Защо не. Нямахше да му отнеме кой знае колко време.

— Чувал ли си името Джуба?

Блейк избърса с пръсти потта, която се стичаше по носа му. Даде си вид, че мисли върху въпроса. След това отвърна кратко:

— Да.

— И?

— Джуба беше същински барон Фон Рихтхофен за бунтовниците. Нещо като снайперист. Казват, че никога не пропускаше. Появявал се навсякъде — Багдад, Фалуджа, Мосул, Басра. Убивал десетки от нашите. Появявал се изневиделица и след това изчезвал в пустинята като призрак. Или демон. Един изстрел, един убит.

— Не е зле, Блейк. Никак не е зле.

— Имаше само един проблем с Джуба.

— Слушам те.

— Всичко беше измислица. Джуба не съществуваше. Нямахше никакъв непогрешим свръхестествен убиец. Всичко беше заради рекламата — всеки път когато лошите убиеха един от нашите, го приписваха на Джуба. По този начин изградиха легендата за този призрак-убиец. Вероятно е вършело работа, що се касае до пример за подражание сред собствените ти хора, поне сред по-лекомислените такива. Качиха няколко негови клипа, както винаги правят. Но човекът, който играеше Джуба, се сменяше по-често от Джеймс Бонд.

Уордел се засмя с глас. Но насочената към мен пушка не трепна.

— Много добре, Блейк. Много добре. Наистина ще ми липсваш. Ама наистина.

— Значи заради това е всичко? Мислиш си, че си Джуба?

— Джуба беше измислица, Блейк. За това си напълно прав. Но в същото време имаше нещо, което не беше. Легендата. Опитните бойци никога не й повярваха, разбира се. Някои от по-новите, обаче... Можеше да го видиш в очите им, докато се присмиваха над историята. Една малка нотка на страх. Съвсем малка, но беше там. Сякаш си разказваха истории за

духове около лагерния огън.

— Истории за духове — повтори Блейк.

Не трябваше да спира да говори. Изглежда, че Уордел нямаше нищо против. Даже му харесваше. Колко жалко, че съвсем скоро всичко щеше да свърши.

— Да — отвърна Уордел, а спомените му се насочиха към студения безплоден мрак на пустинната нощ. — Разбира се, аз от самото начало не вярвах на приказката. Не само защото не бях новобранец. Джуба действаше в моята сфера на действие, така да се каже, затова нямаше как да се вържа, както направиха всички онези новобранци. Или както обикновените бунтовници. Но от самото начало се влюбих в самата идея.

— Идеята за Плашилото.

— Точно. Започнах да си мисля колко хубаво щеше да е, ако всичко това беше истина. Знаеш какво имам предвид, нали?

На лицето на Блейк цъфна огромна усмивка и Уордел си помисли за момент, че го е разбрал, че има някаква връзка между тях.

— Уордел, нямам абсолютно никаква идея за какво говориш.

Уордел разочаровано кимна. Какво пък, не беше напълно изненадан.

— Не. Не, не би имал представа, нали? Както и да е, помислих си следното: ако легендата върши работа сред бунтовниците и плаши някои от нашите хора, какво ще стане, ако това се пренесе на родна земя? Имам предвид, толкова е просто: избираш си град, убиваш няколко души и изведнъж се превръщаш в...

Джуба?

— Бог.

Блейк се ухили и поклати глава.

— Нещо забавно ли казах, партньоре? — попита рязко Уордел.

Изглеждаше, че Блейк изобщо не се страхува от него. Дразнеше го. Уордел започваше да губи търпение.

— Не, просто така го описваш, сякаш е някаква нова идея. Начинът, по който убиваш хората.

— Никой не е правил това, което аз правя, Блейк.

— Наистина ли мислиш така? Недоволен снайперист от морската пехота, който се прибира вкъщи и му хрумва: „Какво толкова, по дяволите? Защо да не застрелям няколко души?“. В момента се сещам, че имахме Мохамед във Вашингтон през две хиляди и втора. Чарлс Уитман в Тексас през шейсет и шеста. И Лий Харви Осуалд, разбира се.

— Това са просто добри стрелци, не снайперисти. Има огромна разлика. Например Осуалд. Изобщо не е в моята категория. Няма да ми трябва три изстрела, за да убия президента.

— Защо не? Трябваша ти два, за да убиеш дебелия бавен доставчик.

Уордел поклати глава и притисна пръст към спусъка.

— Време е за лека нощ, Блейк.

— Чакай малко — прекъсна го Блейк, осъзнал, че този път беше прекрачил границата.

— Нямаш повече време, партньоре.

— Червеният микробус — извика бързо Блейк и видя, че Уордел трепва. — Не ти ли е интересно какво се случи с него?

— Да ти кажа честно, не му обърнах много внимание — излъга Уордел.

Погледна нагоре и чу бръмченето на един от федералните хеликоптери. Приближаваше

се. Време беше да се маха.

— Не ти вярвам. И първото ти обаждане на репортера — онова, което провали медийното затъмнение? Това не беше ти, нали?

— Давай по същество, Блейк — срязва го Уордел. — Играеш си с търпението ми, а аз имам работа.

Хеликоптерът определено се приближаваше все повече. След няколко секунди щеше да е над тях и нямаше да им отнеме дълго време, преди да ги осветят с прожектора.

Дори и да беше забелязал това, Блейк не се издаде, а просто продължи да говори:

— Някой се е постарал доста, за да ни затрудни. За да улесни теб. Някой с много връзки и вътрешна информация.

— И какво? — каза Уордел, уморен от дългия разговор. Беше време да сложи край. — Някой ми помага малко. Може би фен на това, което правя. За мен няма значение.

— Да ти помага малко е едно. Какво ще кажеш да погледнем на нещата от друг ъгъл?

Уордел не каза нищо. Чакаше Блейк да продължи. Всеки инстинкт в тялото му крещеше: „Направи го“. Той стисна приклада.

— Не мисля, че ти помагат, Уордел. Мисля, че те използват.

Хеликоптерът изникна над хълма и прожекторът му блесна директно в очите на Уордел. Той ги затвори бързо и се прикри зад високия паметник, докато лъчът обходи още няколко метра, преди хората в хеликоптера да осъзнаят какво са видели.

Уордел изруга, показа се зад паметника и видя, че Блейк също е потърсил укритие. Възможността му да го убие се беше изпарила. Беше паднал в капана на Блейк. Имаше само още един коз в ръкава. Уордел бръкна в раницата и извади последната самоделна бомба. Срязва фитила близо до капсулата, като му остави поне три секунди, след което го запали и я хвърли към мястото, където последно стоеше Блейк.

Изригна облак от оранжеви и червени пламъци. Гробищна пръст се посипа наоколо като дъжд, което накара хеликоптера да се завърти настрани и да се издигне. Щеше да свърши работа за отвличане на вниманието и да му позволи да избяга от лъча на прожектора. Би трябвало да свърши работа и за Блейк. Би трябвало да разкъса копелето на хиляди кървави парчета и да изтрие самодоволната усмивка от лицето му завинаги. Но Уордел не разчиташе на това. Като цяло не разчиташе на нищо.

1:50 ч.

Банър стоеше под заслона на висок бор и наблюдаваше безспирния потоп, който размиваше сините светлини на пожарните и линейките, придвижващи се към останките от къщата. От другия край на линията гласът на сестра ѝ беше изцяло лишен от обичайната си критичност.

— Слава богу, че си добре, Илейн. Всички останали...?

Хелън не успя да довърши изречението си, но Банър осъзна, че сестра ѝ вече е наясно с отговора, ако е гледала новините. Това беше и причината Банър да ѝ се обади въпреки късния час. Искаше да се погрижи тя — и, не дай си боже, Ани — да знае за случилото се, преди да чуе за него по новините.

— Не. Загубихме доста хора. Добри хора.

— Много съжалявам.

— Знам.

— Чух по новините за Рапид Сити. Казват, че този път е убил младо момиче.

Банър затвори очи и образът на момичето в синия дъждобран изплува в съзнанието ѝ. Цял ден не можеше да се отърве от него. Беше от тези спомени, които щяха да изчезнат с времето, ако изобщо изчезнеха.

— Точно така, Хелън. Беше само няколко години по-голяма от... — Този път Банър не успя да довърши мисълта си.

— Илейн, не знам какво да кажа. Част от мен иска да те помоли да се махнеш от там колкото се може по-бързо. От друга страна, искам да заловиш мръсника.

Банър си позволи да се усмихне.

— Нека се задоволим с втората опция засега. Кажи на Ани, че я обичам и ще ѝ се обадя утре.

Последва тишина.

— Добре. Пази се, Илейн.

Банър измърмори някакво неясно успокоение и затвори. Копнееше да се сгуши в леглото с Ани и да не я пусне от прегръдката си до сутринта. Преследването на Уордел я възпираше да се прибере вкъщи и можеше да я отдалечи още повече от семейството ѝ, но и означаваше, че Уордел е също толкова далече от Чикаго. Далече от Ани. Поне за това беше благодарна.

Тя забърза към микробуса на федералните, който беше паркиран край пътя, и се качи отзад. Лекарката почти беше приключила с Блейк. Банър се усмихна леко, когато той трепна, докато лекарката довършваше последния шев на дълбоката рана на предмишницата му. Тя поклати глава.

— А си мислех, че си корав мъжага.

Блейк я погледна и повдигна въпросително вежди.

— С удоволствие ще влезнеш в престрелка, ще се хвърлиш с главата напред от скала, ще оживееш след граната, но веднъж да опреш до медицински грижи, и започваш да плачеш.

— Не беше граната, а самоделна бомба.

— Както и да е. Трябваше да си мъртъв.

— Можеш да благодариш на Едуард Гарет за това, че не съм.

— На кого?

— Хиляда осемстотин трийсет и седма до хиляда осемстотин седемдесет и девета. За щастие, през хиляда осемстотин седемдесет и девета са изработвали здрави надгробни камъни.

— Които са издържали на взрив.

— Точно. Как е Касъл?

Банър прехапа устни. Бяха използвала един от хеликоптерите да транспортират Касъл до областната болница в Репид Сити. Това беше намалило шансовете им за издирването на Уордел, но беше спасило живота на Касъл. Поне до този момент.

— Състоянието му е критично, но казват, че е стабилизиран.

— Съжалявам — каза Блейк.

— Няма за какво. Единствената причина, поради която все още диша, си ти.

Къщата представляваше горящ куп от отломки, а старият подвижен команден център беше обгоряло местопрестъпление. Уордел се беше изпарил в горите след взрива на гробището. Или имаше превозно средство, което беше спрял някъде, или беше продължил пеша. Каквото и да беше, не беше оставил никакви следи.

Блейк беше гол до кръста. Беше изхвърлил разкъсаната си и пропита с кръв риза. Банър съзря дълъг избелял белег, който вървеше отляво чак до кръста. Блейк я забеляза и тя извърна поглед. Реши да не пита.

Лекарката свърши с шевовете и го бинтова. Блейк размърда пръстите на ръката си. Явно беше доволен.

— Какво, по дяволите, стана там? — попита след минута Банър. — В къщата, имам предвид.

Блейк вече й беше казал какво се беше случило в старото гробище.

— Някой помагаше на Уордел.

— Какво?

Блейк взе синята тениска с надпис „ФБР“, която му бяха приготвили, и я нахлузи през главата си.

— Вие наистина харесвате този цвят, нали?

— Какво имаш предвид, че някой е помагал на Уордел?

Той сви рамене.

— Поне така изглеждаше, независимо дали това е било целта. Но според мен точно това е било.

— Чакай малко, Блейк — започна тя, като поклати глава. — Как, по дяволите, някой ще успее да влезе в проклетата къща? Бяхме запечатали мястото по-здравно от...

— Беше един от вашите хора.

Банър усети, че нещо я жегна в корема. Понечи да отвори уста и да му каже, че е луд или поне, че се е объркал. Нямаше как някой от специалния отряд да помага на Уордел. Но беше ли сигурна? Дали наистина беше сигурна?

Лицето на Блейк изразяваше разбиране, докато я наблюдаваше как се бори с мислите си.

— Или поне доста добре се преструваше на един от вашите. Знаех, че има нещо гнило с него, защото го бях виждал и преди — на местопрестъплението във Форт Додж.

— Това изненадва ли те? Имахме доста агенти там.

— Да, но той беше там веднага след убийството, много преди вашите хора да пристигнат.

Банър съумя да спре наплива от въпроси и реши да се фокусира върху случилото се в

къщата.

— И какво стана вътре?

— Халоса Касъл по главата и заведе Хачър точно на мушката на Уордел.

— Уордел наблюдаваше предната част на къщата както и предположихме — каза Банър. — Наглият му скапаняк се беше покатерил на покрива на мобилния център. Уби още двама от нашите.

Наши хора. Последното й напомни за вътрешния човек.

— Какво би спечелил един от нас, като помага на Уордел? — попита тя. — Кой, по дяволите, беше? Как изглежда?

— В момента ли? Предполагам, че доста препечен. Касъл го застреля, докато се бореха. Оставихме го в стаята отпред, където убиха Хачър.

— Добре. Тогава как *изглеждаше*?

— Като един от вас — отвърна Блейк. — Типичният таен агент. Тъмен костюм, бяла риза, обикновена вратовръзка. Очила. Висок и слаб.

— И единствената ни следа в момента е на прах — каза Банър и отново поклати глава.

— Не точно.

Блейк беше бръкнал в джоба на панталона си. Извади кожено калъфче за документи и й го подхвърли. Тя го хвана с една ръка и го отвори. Предметът вътре й беше познат като входната й врата. В долната лява част — метален щит с орел, като думите „ФБР“ и „Министерство на правосъдието“ бяха от злато. Най-отгоре имаше снимка.

— Познаваш ли го? — попита Блейк и добави: — Съмнявам се да го знаеш по име.

— Джон Ейч Едгар — прочете тя. — Предполагам, че по-скоро ще е Джей Едгар Хувър.

— Фалшиво име? Изглежда ми правдоподобно.

— Трябва да е. Но си прав, не се набива на очи. В специалния отряд са включени агенти от цялата страна, като тази вечер тук имаше повече от сто човека. Няма как да познаваш всеки. Всъщност... — Банър млъкна, без да довърши изречението си, докато гледаше към изпитото сериозно лице на снимката. Мъжът на снимката не носеше очила. — Каза, че е бил с очила?

— Да.

— И аз го видях. В Алантън, след като Уордел уби баща си. — Тя затвори очи и извика в съзнанието си мъжа, когото беше видяла пред хижата на Нолан. Беше същият като този на снимката пред нея, в това беше сигурна. — Блейк, какво, по дяволите, се случва тук?

Преди да успее да отговори, един глас прогърмя зад тях:

— Колко интересно, същото се питах и аз.

Банър и Блейк се обърнаха към отворените задни врати на микробуса. Там стоеше Едуардс. Беше с тъмен дъждобран с вдигната качулка и изглеждаше бесен.

— Едуардс — каза Банър. Тя затвори калъфчето и го сложи в джоба си. — Доналдсън ще идва ли?

Едуардс настръхна, но не отговори. Вместо това се обърна към Блейк.

— Нападнал си един от моите агенти — каза той бавно, сякаш трудно можеше да разбере случилото се.

— Това е абсурд... — започна Банър, но думите се спряха в гърлото й, след като видя изражението на Блейк.

— Всъщност така е. Забравих да го спомена.

— В момента е в болницата със счупен пръст и нос, както и сътресение.

— Съжалявам, но не искаше да ме послуша и стоеше на пътя ми.

— Стоеше на... — Едуардс замига, сякаш някой беше изсипал кофа с вода върху главата му. След което буквално си изпусна нервите. — Ти стоиш на скапания ми път, Блейк. И от този момент официално си отстранен от проклетия случай. Отстранен си от специалния отряд и няма да получиш заплащане. И ако не се махнеш от очите ми в следващите десет секунди, ще те арестувам за убийство на федерален агент.

— Чакайте малко... — започна Банър.

Едуардс не й обърна внимание.

— Изчезвай от тук, Блейк.

Блейк погледна към Банър, след което бавно се изправи.

— Остани на място — каза му Банър, след което бавно се извърна към Едуардс. — Нуждаем се от него, сър. Той спаси Касъл, почти хвана Уордел...

— Изложи операцията на риск. Не успя да спаси човека, когото пазехме, и след това позволи на убиеца да се измъкне. Можем и без такава помощ. И честно казано, агент Банър, можем и без твоята помощ също.

— Не ви разбрах, сър?

За пръв път на лицето на Едуардс се появи усмивка.

— Касъл вече не ръководи операцията. Командването на специалния отряд е сменено. От пет минути насам вече аз отговарям за разследването. И мисля, че трябва да отстъпиш.

— С цялото ми уважение, сър, нуждаете се от мен. И от Блейк.

— Почини си три дни, агент Банър. Не ме карай да те отстраня официално. Няма да изглежда добре в досието ти, нали?

Банър беше готова да възрази, след което просто прехапа език. Погледна Блейк, който впи очи в нея и съвсем леко кимна. Едуардс гледаше към нея, сякаш очакваше да продължи с възраженията. Такива нямаше.

— Не се притеснявай. Може да се включиш в почистването, след като хванем Уордел. Лека нощ, Банър. — Едуардс се обърна и се отдалечи. — Не искам да те виждам повече, Блейк — подхвърли той, без да поглежда назад.

2:00 ч.

Едуардс беше прав за едно нещо, помисли си Банър, имаше нужда да отстъпи малко. Дори без наложената ѝ отпусака пак се нуждаеше от време да обмисли нещата и да си подреди приоритетите. Нямаше смисъл да пита Блейк дали все още е в играта — очите му ѝ показваха, че преследването продължава, независимо че няма да му платят. Помисли и върху това. Какво го задържаше? Също така се запита дали и с другите си цели е толкова неумолим, или при Уордел имаше нещо специално, нещо, което не ѝ беше казал.

Намериха си стаи в един мотел в покрайнините на Репид Сити. Половината път прекараха в мълчание. Отново караше Банър. Дъждът най-сетне беше спрял, а на негово място се беше настанил остър зимен студ.

— И така, къде отиваме утре? — попита Блейк.

Банър отмести за миг поглед от тъмната магистрала и се обърна към него с престорено учудване.

— Искаш да кажеш, че не знаеш къде отиваме?

— Не знам, но имам няколко идеи — отвърна Блейк.

— Мислех, че ти ще знаеш.

— Уордел е ранен благодарение на теб — продължи той. — Това може да ни спечели малко време.

— Първо Нолан, сега Хачър — заговори Банър. — Беше прав, че ще се спре на враговете си. Ако следваме този списък, кой е следващият? Очаквах да тръгне след Стюарт, полицаия, който го залови, но...

— Определено няма да е той, след като вече е мъртъв.

— Изглежда, си си подготвил домашното. Кой е следващият тогава? *Къде ще удари?*

Блейк извърна глава и се загледа в мрачния пейзаж навън.

— Кой? Този път мисля, че ще опита да убие някой известен. Но ще го направи на място, където ще може да убие и достатъчно други хора.

— Защо си толкова сигурен?

— Заради нещо, което му казах. Или по-скоро заради реакцията му на това, което казах.

— Какво си му казал?

Блейк ѝ беше разказал набързо какво се беше случило в гробището — всичко, свързано с Джуба, но без детайли.

— Като цяло се опитвах да го предразположа да говори, защото, докато го правеше, нямаше да получа куршум в главата. В един момент сипах сол в раната, като му напомних, че са му били нужни два изстрела за доставчика. В този момент усетих, че съм прекалил.

— И тогава?

— И тогава казах първото нещо, което ми дойде на ума, за да го накарам да се поколебае и да не ме убие на място. Попитах го за червения микробус. За факта, че някой му помага. За мършавия агент.

— И той какво каза?

— Изпусна се, че не знае повече от нас. Преди не бях напълно сигурен, че отвличането на вниманието няма нищо общо с него, но тогава разбрах. Той заяви, че не го интересува дали някой иска да му помогне. Това не било от никакво значение за него. И тогава го казах.

— Какво каза?

— Не ми беше хрумвало дотогава. Не смятам, че наистина го мислех, просто се опитвах да го объркам. Да го разсея.

Банър намали скоростта, зави надясно и спря колата отстрани на пътя. Продължаваше да гледа към Блейк, като го подканваше с поглед да продължи. Не знаеше дали го прави нарочно, или просто е свикнал така. Каква ирония — по-рано тази вечер Блейк беше изкарал Кейлъб Уордел от релси по същия начин.

— Казах му, че не му помагат, а го използват.

— И той?

— И тогава вече съвсем го ядосах. Той е толкова арогантен, че вариантът може би никога не му е хрумвал. В онзи момент изглеждаше бесен.

— И какво ни казва всичко това?

— Според мен пак ще убие някоя избрана предварително жертва. Обект с висока стойност. Да ни докаже, че никой не му дърпа конците. Да докаже, че прави това, което обича да прави.

— До голяма степен го доказа тази вечер — мрачно изтъкна Банър, като си спомни касапницата в къщата до езерото.

— Но успя да се добере до Хачър само защото „агент Едгар“ му помогна. Касъл иначе щеше да го изкара от къщата през другия изход. Няма да го забрави, повярвай ми. Ще си избере важна жертва. Вече става лично. — Блейк спря и погледна през прозореца. Червена неонена светлина мъждукаше в далечината. — По-рано ме попита „кой“ и „къде“. Не мога да ти кажа кой точно, но мога да ти кажа къде ще удари.

— Някога изобщо говориш ли без увъртане?

Блейк вдигна ръце да се извини.

— Извинявай, обичам да говоря по този начин, когато мисля. Чикаго. Мисля, че се е насочил обратно към Чикаго.

2:11 ч.

Банър се беше вторачила в Блейк. Тъкмо си мислеше, че е започнала да го разбира, и изведнъж той беше преобърнал всичко. Значи в момента се съгласяваше с профайлърите във ФБР?

— Какво те кара да мислиш така? — попита го тя. — Защо си промени мнението?

Блейк поклати глава.

— Не съм го променил. Винаги съм мислил, че последната му спирка ще бъде там. Ще иска да се докаже на родна земя. Особено ако наистина ни води към големия финал. А и фактът, че е ранен и че някой си присвоява заслугите му, ще го накара само да пришпори нещата.

Банър извърна поглед и изруга. Първата ѝ реакция беше майчинска — чудовището отиваше към дома ѝ. По време на първите убийства тревогата ѝ беше като на всички останали. Но сега беше различно — Ани вече не беше бебе, в безопасност в кошчето си.

С усилие тя успя да си възвърне професионалното хладнокръвие и да подреди нещата в главата си.

— Няма как да стигне до Чикаго до сутринта. Ще му отнеме повече от един ден.

— След два дни е вторник. А във вторник са...

— Изборите — допълни Банър.

— Това определено ще му осигури някои интересни мишени, не мислиш ли?

Банър запали колата и се качи отново на магистралата. Мислеше трескаво какво би направил Касъл в тази ситуация и как би постъпил Едуардс.

— Както казах вече — продължи Блейк, — просто си говорех, опитвах се да му вляза под кожата. Но...

— Какво?

— Опасявам се, че може би бях прав. Мисля, че някой го използва. Това е единственото обяснение.

— За какво?

— Защо някой ще помага на Уордел, без самият той да знае.

— Но в това няма никакъв смисъл.

Блейк повдигна вежди, сякаш искаше да каже: „Ето че има“.

Банър сви пред мотела и паркира колата.

— Наела съм отделни стаи — каза тя, но в ума ѝ прищрака нещо. Защо, по дяволите, го каза? Усети как се изчервява.

Блейк се усмихна леко.

— Така е най-добре. И двамата се нуждаем от почивка. Утре рано тръгваме.

Банър беше готова да отговори и да му обясни, че няма предвид това. Или да се опита да се пошегува, като го попита какво иска да каже с „така е най-добре“.

Вместо това тя само попита:

— Утре ли? Къде отиваме утре?

— В Ню Йорк.

Едва се съдържа да не му удари шамар. Преброи до пет и издиша бавно. Нямахше как да прикрие раздражението си.

— Нали каза, че Уордел е тръгнал към Чикаго?

— Мисля, че да, но преди това трябва да поговоря с някого в Ню Йорк.

— Блейк...

— Съжалявам, но засега е по-добре да не обяснявам. Човекът, при когото отиваме, спокойно може да се нарече „обект с висока стойност“.

3:11 ч.

Уордел беше ранен.

Изстрелът на кучката от ФБР го беше одраскал по левия крак. Извади късмет, че не го бе уцелил директно, а само бе разпрал шестсантиметрова ивица по вътрешната част на бедрото му. Беше загубил доста кръв, но не прекалено. Въпреки че бързаше, квадратната превръзка с марлята от първата помощ беше помогнала. Е, поне вече бе записал още две имена в списъка — Илейн Банър и Картър Блейк.

Раницата и останалата част от екипировката му си бяха там, където ги беше оставил предишния ден — под камуфлажния брезент, на около пет километра от къщата на Хачър. В тъмното и с ранен крак това разстояние му се струваше огромно, но нямаше как, освен ако не искаше преследвачите да открият екипировката му.

Беше престанал да чува гласовете им на около километър от къщата, въпреки че от време на време някой и друг хеликоптер преминаваше над него и обхождаше върховете на дърветата с яркия си прожектор. Нямаше от какво да се притеснява. Около три часа сутринта стигна до лагера си, позволи си четирийсетминутна почивка, след което смени превръзката, съблече подгизналата си камуфлажна униформа и облече джинси и карирана риза. Беше ги купил от евтин магазин в Репид Сити, преди да навести ресторанта.

Той натисна превръзката върху крака си и потрепери от болка. После разгъна брезента и подреди оръжията и мунициите си в перфектни редици. Имаше АК-47, „Зиг-Зауер“ и пушката „Ремингтън“, както и „Глок 23“, взет от един от федералните, когото беше убил в командния център. Постави всяко оръжие на отделен ред, като отляво разположи пълнителите. Пушките бяха най-отгоре, след това зиг-зауерът и накрая глокът. Подреждането им го успокои, а също така и намали досадната болка в крака му.

Докато редеше оръжията, той си мислеше за отминалата нощ. Не можеше да се нарече неуспех. Беше убил Хачър, но ако това, което Блейк каза, беше истина, може би наистина му помагаша отвътре.

Използват те.

Но за какво? Уордел преследваше свой собствен план, като убиваше тези, които сам избираше, когато сам решеше. Как може някой да го използва да убива хора, ако той самият си избира жертвите? Непознато и неприятно чувство се загнезди в него. Беше същото, когато пропусна да убие доставчика с първия си изстрел. Възможно ли беше някой да предугажда ходовете му? Някой, който знае как ще реагира, преди самият той да е направил каквото и да е. Възможно ли беше да е чак толкова предсказуем?

Той поклати глава и усети ново чувство в себе си — съмнение в собствените си способности. Отговорът определено беше отрицателен — не беше възможно. Едуард Нолан? Със сигурност това можеше да бъде предсказано. Случилото се с Джон Хачър също можеше да се предположи. Уордел го беше избрал поради общата им история и близостта му. Беше разбрал, че ще се досетят, дори беше звъннал на репортера, за да се подсигури, че няма да тръгнат за зелен хайвер и този път. Защото търсеше предизвикателство, също така и реванш с Блейк.

Но кой би спечелил от смъртта на Хачър и Нолан? Те нямаха никакви допирни точки освен оскъдните си връзки с Уордел. Нямаха никаква власт или влияние. А останалите —

произволните жертви в Кайро и Репид Сити? Кой би извлякъл полза от тяхната смърт? Отговорът беше „никой“.

Но някой им беше подхвърлил червения микробус като примамка. Някой с вътрешна информация беше казал на медиите, че Уордел е избягал.

Използват те.

Уордел сграбчи раницата си и започна да прибира резервните пълнители и останалите боеприпаси вътре, като се опитваше да разсее съмнението си с действия. Точно това искаха — да се съмнява, да се разсее от мисията си. Е, ставащото не беше чак толкова лошо. Който и да му помагаше или използваше, може да продължи да се опитва. Уордел ще си гледа собствената работа. Той прибра зиг-зауера в кобура си, пхна глока в колана си, а пушките прибра в голямата чанта. Беше готов за поход.

6:00 ч.

Звукът от алармата на телефона ме събуди. Надигнах се от леглото с немалко усилия. Чувствах тялото си, сякаш някой го беше взел през нощта и го беше пуснал в центрофуга на максимални обороти. Влязох да се изкъпя и завъртях крана на горещата вода докрай.

Пет минути по-късно излязох от банята и се заех да прегледам новите си дрехи. Въпреки че беше официално отстранена от длъжност, Банър все още имаше доверени хора в Бюрото, които продължаваха да ѝ помагат, без началниците да разбират. Облякох дрехите, които един от тях беше намерил за мен — черни джинси, черна тениска и поло — тъмносиньо, разбира се. Поне нямаше надпис „ФБР“ по тях и всичко ми ставаше. Почуках на вратата на Банър в 6:25 и тя отвори моментално.

Изглеждаше нагласена и свежа, сякаш току-що беше излязла от козметичния салон.

Добро утро — поздравих я аз.

Кое му е доброто? — отвърна ми тя с рязък глас, който ми подсказа, че изобщо не харесва сутрините. — Самолетът излита след два часа. Да вървим.

8:22 ч.

Този път карах аз. Нещата щяха да са много по-лесни, ако все още имахме достъп до средствата на Бюрото, но отстраняването на Банър означаваше, че ще трябва да правим компромиси с удобствата. Например пътнически полети вместо служебния самолет, което означаваше смяна и прекачване. Също така и минаване през охраната на летището както всички останали.

Стигнахме до летището за нула време. Последва кратък полет до Минеаполис. Значката на Банър ни позволи да вземем оръжията си с нас, въпреки че трябваше да ги дадем на багаж. След това се наложи да изчакаме трийсет минути и накрая полетът до Ню Йорк ни отне малко под три часа. През повечето време Банър говореше по телефона с хората, на които все още можеше да разчита, за да получи информация относно развитието на случая, както и как се справя Едуардс с ръководенето на специалния отряд. На няколко пъти говори с агент на име Паксън.

Аз използвах времето, за да свърша част от моята работа — да помисля върху случая, да оставя нещата да се избистрят в главата ми. Потвърждението, че някой помага, на лудия снайперист, създаваше още повече проблеми. Изясни много от случилото се през последните четири дни — например, когато се опитаха да ме ограбят в Кайро. Имах някакво предчувствие тогава, но досега ми се бе струвало погрешно.

По средата на полета ни донесоха закуска, която не се различаваше от всяка друга на борда — сякаш беше престояла един месец в куфар, след което беше претоплена заедно с куфара. Поне кафето беше добро. Набързо изпих три чаши, за да мога да съм буден часове напред.

Когато Банър даде почивка на телефона си, за да изпие кафето, въпреки че беше пренебрегнала закуската, аз ѝ казах при кого отиваме и защо трябва да отидем лично. Не беше много доволна от това, камо ли убедена, че не си губим времето.

— Ами ако Уордел убие някого, докато ние се бавим в Ню Йорк?

— Има такава възможност — съгласих се аз. — Но това е проблем, срещу който се изправяхме няколко пъти. Ако не сме сигурни къде ще удари, тогава какво можем да направим? По дяволите, не успяхме да го спрем дори когато знаехме къде ще бъде.

Известно време тя обмисляше казаното, след което кимна.

— За жалост, си прав. Единственото, което можем да направим, е да определим потенциално опасните зони и да се опитаме да ги обезопасим колкото се може по-добре.

— Изобщо не звучиш като човек, който току-що е бил отстранен от случая.

Тя се усмихна.

— Доста добри специалисти работят по него. С малко късмет Едуардс изобщо няма да им се пречка.

— Какво се случва, между другото?

— Да не повярва човек, всички са съгласни с теб, че Уордел се връща в Чикаго. Пращат агенти в градовете по пътя и покриват колкото се може повече пространство. Вече не крият нищо и казват на хората по тези места да бъдат изключително внимателни и ако ще пътуват, да е само при неотложна нужда.

Тя млъкна и се загледа през прозореца. Изражението ѝ беше такова, сякаш всеки миг

щеше да повърне.

— Добре ли си?

Тя ме погледна с болезнено изражение.

— Просто ми прилоша. Ще се оправя. Боже, на хората не им трябва да им казват да са внимателни. Те вече са уплашени, Блейк. И всеки път когато ги предупреждаваме, звучи, сякаш се признаваме за победени, сякаш Уордел ни побеждава.

Не отвърнах нищо.

— Защо отиваме при този човек сега? — попита тя, като насочи разговора към срещата, която ни предстоеше в Ню Йорк. — Защо не го направихме по-рано?

— Не мислех, че преди има да ни каже нещо важно.

— Защо не?

— Може би „важно“ не е точната дума — преосмислих казаното аз. — Имам предвид, не бях сигурен, че ще науча нещо кой знае колко важно. Важно за разследването. Нещо, което ще ни помогне да заловим Уордел. Ако в сградата има пожар, единствената ти цел е да го загасиш. После се притесняваш за това кой го е запалил.

— Доста уместна аналогия, Блейк.

— Извинявай.

— Добре, но какво те накара да промениш решението си? Защо изведнъж стана толкова важно?

— Защото имам предчувствие, че човекът, който запали пожара, е много по-важен, отколкото си мислехме. И ако извадим късмет, това може да ни доведе до самия Уордел.

14:07 ч.

Кацнахме в Нюарк в ранния следобед. Естествено не ни очакваше кола на ФБР, но във всички случаи трябваше да се погрижим да не оставяме много следи. Взехме такси до града. Шофьорът ни остави на ъгъла на „Уърт“ и Уест Бродуей. Ако погледнеш на юг, няма как да не забележиш сградата на новопостроения Световен търговски център, която се извисява над съседите си. Отново се сетих за песента на Спрингстийн, в частност един стих от нея. Как всичко мъртво се завръща отново към живот.

Взехме такси на север до „СоХо“, слязохме на Брум Стрийт и повървахме пеша няколко пресечки до висока офис сграда на ъгъла на „Лафайет“.

Банър погледна нагоре към стъклената фасада, която отразяваше оловносивото ноемврийско небе.

— Това ли е мястото? — попита несигурно тя.

— Това е — потвърдих аз.

Направих крачка напред и сензорът задвижи въртящата се врата. Поканих с ръка Банър — „след теб“ — и тя влезе първа. Озовахме се в просторно фоайе, широко колкото самата сграда, но дълго само около десет метра. Сивият килим на пода не отстъпваше по нищо на небето отвън. Дългото и високо бюро на рецепцията заемаше цялото място от другата страна, наподобяващо гише за чекиране по летищата. Две саксии с папрат се опитваха да смекчат неприветливостта наоколо. На бюрото стояха две рецепционистки, едната млада, с кестенява коса, другата — на средна възраст. По-възрастната говореше по телефона. Щом влязохме, младото момиче ни се усмихна учтиво.

Видях как Банър несъзнателно посяга към значката си, затова докоснах рамото ѝ да я спра. Не я обвинявах за това. Вероятно се бе превърнало в рефлекс, също както когато слагаш ръка на дръжката, за да отвориш вратата.

— Добър ден — поздравих аз. — Търсим „Кейн Холдингс“.

Брюнетката отвърна на поздрава и погледна нещо на бюрото си, което оставаше невидимо за посетителите благодарение на високия плот отпред.

Тя повтори името.

— Не съм сигурна... А, ето го. Те са на четиринайсетия етаж. Току-що се нанесоха. Мога ли да ви помоля да се регистрирате?

Благодарих ѝ и се записахме като Джон и Джейн Смит. Рецепционистката ни насочи към асансьорите. Натиснах копчето за четиринайсетия етаж. Когато вратите се затвориха, Банър проговори за пръв път.

— Никога не си ми казал как, по дяволите...

Хвърлих ѝ кос поглед.

— Добър в намирането на хора — каза тя вяло и поклати глава.

— Остави ме аз да говоря.

Червеният брояч на асансьора стигна до четиринайсет. Вратите се отвориха. Озовахме се пред друг сив килим и дълъг коридор с врати на всеки десет метра. Някои от вратите нямаха табелки, на други си личаха имената, които бяха свалени. Нямаше врата с името „Кейн Холдингс“. Чухме как една от тях се отваря и в края на коридора се появи мъж с телосложението на борец тежка категория.

Той не каза нищо, само стоеше сред коридора като носорог между стелажите в някой магазин. Кожата му изглеждаше сива и груба, което още повече засилваше приликата. Приближихме се до него. Когато бяхме на около десетина крачки, той проговори. Обърна се към мен и дори не погледна Банър.

— Господин Блейк.

Беше по-скоро потвърждение, отколкото въпрос. Говореше с руски акцент, като четирите срички бяха внимателно отделени една от друга.

— Да.

— Господин Кораковски ще ви отдели петнайсет минути.

15:04 ч.

Националният парк „Блек Хилс“ се простираше на стотина километра на запад от Хачървия паметник на суетата. След като бе установил това, Уордел бе осъзнал, че целта е идеална — тук разполагаше с безброй начини за бягство. Освен ако не си облечен в светлоотразителна жилетка и не ръкомахаш към небето, няма как да те открият, особено веднъж навлезеш ли на няколкостотин метра в гората. Там имаше няколко малки черни пътища, които бяха достатъчно близо до лагера на Уордел, както и няколко отъпкани пътеки. Уордел обаче предпочете трийсеткилометровото ходене пеша през гората, което щеше да го изведе на магистрала 85.

Денят беше студен и Уордел съжали, че не си беше взел ръкавици. Но поне не валеше. Придвижваше се добре и след малко повече от три часа стигна до магистралата. Естакадата пресичаше гората и Уордел трябваше да изкачи близо десет метра кален насип, преди да се доближи до мантинелата. Крадешком и по корем достигна ръба на пътя и погледна плахо под металната преграда. Нямаше коли на полицията или на федералните, нито патрулиращи екипи. Като цяло нямаше никакво движение.

Очакваше нещата да се развият така и затова беше избрал точно този изход от гората. Охраняването на целия път би се равнявало на охраняването на малка държава. Уордел изчака още трийсет секунди. Тъпата болка в бедрото му продължаваше. От север се появи кола, която се движеше със сто, сто и двайсет километра в час. Комби, натоварено с багаж и деца, тръгна на разходка из страната. Прелетя покрай него и продължи по пътя си към Колорадо, Тексас или закъдето и да се беше насочило.

Уордел се изправи, сложи раницата на гърба си и остави тази с пушките до мантинелата. Докато чакаше, потриваше с ръка наболата си брада, като леко съжеляваше за това, че вече знаят как изглежда. Сервитьорката в Рапид Сити със сигурност им бе дала подробно описание, което щеше да бъде потвърдено от Блейк. Това правеше качването на стоп доста рисковано.

Той вдигна поглед към студеносивото небе и огледа хълмовете за хеликоптери. Можеха да нямат ресурсите да охраняват целия път, но пък сигурно щяха да пратят някой и друг хеликоптер да покръжи из околността. Най-добре беше да не се задържа много на открито.

Времето минаваше. Още няколко коли го подминаха, но нито една от тях не беше от неговата страна на магистралата. Стараеше се да не обръща внимание на болката в бедрото и не сваляше поглед от небето. Помисли си за убийството на Хачър и за новите две имена в списъка.

Уордел винаги се бе чудил защо хора като него никога не нападаха онези, които ги преследваха. Защо никога не го правеха, си беше пълна мистерия. Като се замислиш, беше толкова просто. Толкова... симетрично? Не, по-скоро практично.

Точно това беше. Убийство, което се различава от останалите убийства.

Практично като онова, което щеше да се наложи да извърши сега. Червеният седан идваше от юг. Не можеше да рискува да го разпознаят, не и в този момент. Ако Уордел протегнеше ръка и шофьорът просто профучеше покрай него, без дори да се обърне — това щеше да означава, че и двамата щяха да живеят. Ами ако спреше? Чудесно. Щеше да мисли след това. Но ако шофьорът го огледаше хубаво и след това не спреше, щеше да си подпише

смъртната присъда.

Без да изпуска червения седан от очи, Уордел се наведе към раницата с пушките и дръпна ципа. Ремингтънът беше най-отгоре, като само трябваше да се пресегне и да го сграбчи.

Колата беше на около осемстотин метра. Движеше се с около сто и десет километра в час. Щеше да е до него след двайсет и шест, може би двайсет и седем секунди. Уордел изготви план за действие: веднага щом колата го подмине, той ще грабне ремингтъна. Не повече от секунда. Половин секунда по-късно пушката ще е на рамото му и той ще се прицели. На втората секунда ще застопори целта и ще натисне спусъка. Две секунди след като подмине Уордел, шофьорът — ако не промени скоростта си или не забави да го огледа — ще е изминал около шейсет метра. Никакъв проблем за Уордел. Ще спуска една от задните гуми, ще дотича до колата, която ще излезе на банкета, и с втория куршум ще пръсне главата на шофьора. След това ще трябва само да сложи резервната гума и да се отърве от тялото, като го захвърли край пътя. Лесно. Практично.

Колата беше на около осемнайсет секунди от него, седемнайсет. Уордел наклони тялото си настрана, приведе глава и изпъна ръката си с палеца нагоре. Но щом извърна тялото си, нещо в периферията му привлече погледа му. Идваше от изток и кръжеше над гората на около шестнайсет километра от тук. Черен хеликоптер.

Мамка му!

Нямаше да има време да смени гумата. От тази височина щяха да разберат, че нещо се случва на пътя, и щяха да дойдат да проверят. Но ето че шофьорът на червения седан намали скоростта. Уордел го видя как гледа към него. Колата го подмина, но стоповете ѝ светнаха в монотонната следобедна светлина. Уордел беше извадил късмет — дори и да се наложеше да убие този добър самарянин, нямаше да трябва да сменя гума.

15:45 ч.

Офисът беше празен. Слаба светлина се процеждаше между сивите вертикални щори.

Първата мисъл на Банър беше, че се намира в огромна чакалня. Два меки стола с дървени рамки бяха поставени пред широка ниска маса за кафе, като и двата бяха леко обърнати настрани, така че седящите в тях да гледат към третия. След като помисли още малко, си промени мнението. Изобщо не беше чакалня. Беше стая, пригодена за срещи. За тази среща. Банър беше почти сигурна, че тя ще е и единствената, на която стаята ще стане свидетел при тези си наематели.

Една от вратите се отвори и вътре влезе мъж с черен костюм и тъмносива риза. Отне ѝ няколко секунди да се сети, че познава лицето от снимките в управлението. Не беше много сигурна, че щеше да го разпознае, ако не знаеше кого да очаква.

Кораковски беше вече над петдесет години и около него се носеше аура на европейски държавник. Беше около метър и осемдесет, строен, с прошарена черна коса и много лек тен. Беше пълната противоположност на охранителя си, който приличаше на типичен гангстер. По свой собствен начин Кораковски беше труден за дефиниране също като Блейк. Банър осъзна, че това разследване ѝ беше позволило да се потопи в странния подземен свят на безличните убийци, на тихите, опасни мъже, които дебнеха от всеки ъгъл.

Кораковски прекоси стаята и кимна на Блейк и Банър, без да се усмихва. Здрависа се първо с Банър, след това с Блейк. Ръкостискането му с Банър беше леко и нежно, но тя видя как пръстите му се свиха около дланта на Блейк.

— Господин Блейк — започна той с едва доловим акцент. — Много съм слушал за теб.

Банър го стрелна с поглед и бързо си припомни молбата му да го остави той да говори.

Блейк се усмихна леко и небрежно отвърна:

— Юри е прекалено любезен.

— Мисля, че както той, така и дъщеря му ще те опровергават, но ми харесва скромността ти.

Кораковски се обърна към Банър и тя осъзна, че той я позна. От специалния отряд главно Касъл се показваше по телевизията, но и тя самата се появяваше в достатъчно кадри през последните дни. Също така и интервюто за „Ню Йорк Таймс“ от миналата година. Само преди десет минути Банър не би оприличила бруталния бос на руската мафия като почитател на „Таймс“, но в момента не беше толкова сигурна.

— Много се радвам да се запозная с вашата приятелка. Агент...?

— Илейн. Просто Илейн — отвърна Банър.

Вече не мислеше за съвета на Блейк. Повече се притесняваше Доналдсън да не разбере, ако присъствието ѝ на тази среща, конференция или каквото и да е излезе наяве.

Кораковски не сваляше поглед от нея и дори не мигаше, сякаш се опитваше да изпита смелостта ѝ. Тя също го гледаше, без да мигне. Накрая той каза:

— Добре, много добре.

След това щракна с пръсти и носорогоподобният охранител отиде до задната врата и я отвори. Красива чернокоса жена на около двацет години внесе поднос с кана с кафе, три чаши от китайски порцелан, захарница и малка чашка със сметана или мляко. Не погледна никого в очите. Постави подноса на масата и тримата седнаха — Банър и Блейк от едната

страна, Кораковски от другата. Без да ги попита, Кораковски се пресегна и наля кафе в трите чаши. Първо в тази на Банър, след това на Блейк и накрая в своята. Без да чака разрешение от Кораковски, младата жена се обърна и излезе от стаята, като тихо затвори вратата след себе си. Носорогът отново застана зад Банър и Блейк.

Блейк се взря настойчиво в Кораковски.

— Бихме искали да ни разясните някои неща.

— Разбирам. И тези неща се отнасят за...

Блейк не каза нищо, а само се усмихна.

— За нападението от засада на бронирания затворнически микробус, осъществено от вашите хора. Целта е била да убият един от бившите ви подчинени.

Кораковски дори не мигна. Банър се почуди дали изобщо мига. Не си спомняше да го беше правил, откакто влязоха в стаята. Той отпи от кафето си.

— Опасявам се, че не знам за какво говориш. Може би, както казвате вие, американците, сте объркали човека.

— Може би.

Последва половинминутно мълчание, в което двамата мъже не сваляха очи един от друг.

— Наясно сте със ситуацията около Кейлъб Уордел — каза накрая Блейк, като се пресегна към кафето си за пръв път.

— Няма как да я пропусна. В тази страна има ненаситен апетит за новини, свързани с всякакви убийци.

— И все пак винаги има място за още. Като тримата ваши хора, които Уордел уби.

Кораковски се облегна назад и разпери ръце. Развеселен, но в никакъв случай засегнат.

— Отново ти казвам, не знам за какво говориш.

— Разбира се, че не знаете. Но Кларънс Мичъл работеше за вас, нали така?

Кораковски въздъхна.

— За жалост, да. Непростим факт за бизнеса. Когато човек несъзнателно наеме престъпник и след това го уволни, трябва да очаква същият този престъпник да почне да говори лъжи относно напълно законните дейности на бившия си работодател.

— Значи се радвате, че вече е извън играта?

— Прав си, нещата са много по-добре така.

Блейк не каза нищо, само го наблюдаваше. После заяви:

— Искам да знам дали засадата е била планирана. Тази информация ми е нужна, за да заловя Уордел. Не ни интересува нищо друго в момента.

Кораковски премести погледа си върху Банър. Тя му отвърна. Той сякаш се готвеше да ѝ зададе въпрос, но явно промени решението си, защото отново се обърна към Блейк.

— Ако бих могъл да ви помогна, да ви предложа чисто хипотетичен съвет... може би и вие бихте могли да ми направите услуга.

Банър си пое бавно въздух, като не изпускаше Блейк от очи. Това беше моментът, когато Дяволът ти предлага скъпата писалка, с която трябва да подпишеш договора. Тя се чудеше как ще се справи.

Блейк леко поклати глава. По-скоро развеселено, отколкото ядосано. Също като Кораковски.

— Услугата вече е направена. Дългът ви към Юри Леонов е изчистен с днешна дата.

За пръв път от началото на разговора Кораковски се усмихна широко.

— Радвам се да го чуя — каза той. — Както се казва, добра възвръщаемост от скромна

инвестиция — в този случай информация, която не ми струва нищо. И, разбира се, винаги се радвам да помогна на властите.

— Всички се радваме — отвърна Блейк.

Кораковски отново погледна към Банър. Усети, че нейното време беше дошло, и повтори думите на Блейк.

— Не се интересуваме от нищо друго в момента. Всъщност ние дори не сме тук сега.

Кораковски кимна, очевидно приел офертата.

— Мъжът, когото споменахте — Мичъл, — беше, както се казва, трън в очите ми. Опитвахме се да... се доберем до него от известно време. Да го убедим, че е направил сериозна грешка. Първоначално нещата не изглеждаха изобщо лесни. Беше ни казано, че това е почти невъзможно.

Банър беше доволна — значи все пак системата за защита на свидетели вършеше някаква работа. Но една дума ѝ се стори странна- „първоначално“.

— И как успяхте да промените ситуацията? — попита Блейк.

— Не успяхме ние. При нас дойде един човек, който се оказа много полезен.

— Пол Съмърс? — предположи Блейк.

Координаторът на затворническите превози — този, който се беше самоубил. Или пък не беше? Банър вече започваше да се съмнява във всичко.

Кораковски поклати глава.

— Не. По-късно се свързахме с господин Съмърс, но първият мъж беше друг.

— Каза ли името си? Или за кого работи?

Кораковски раздалечи дланите си една от друга.

— Не ме интересуват как се казват и за кого работят. Единственото нещо, което ме интересува, е, когато някой може да направи нещо за мен. Този мъж обеща, че ще ми даде нещо много ценно.

— Главата на Кларънс Мичъл на сребърен поднос.

Кораковски кимна.

— Беше ни дадена цялата информация, от която се нуждаехме. Също така ни беше казано, че няма да срещнем пречки по пътя си. И тогава ни свързаха с господин Съмърс.

— А вие му платихте сто хиляди долара. Защо го направихте толкова очевидно? Имам предвид, директен превод в обикновена банкова сметка. Сигурен съм, че по принцип не действате по този начин.

За пръв път Кораковски си даде вид на леко изнервен. Можеше да поставиш под съмнение характера му, но не и професионализма му.

— Не действаме по този начин. Не сме платили сто хиляди на Съмърс. Всъщност не му платихме нищо.

Блейк ококори очи.

— Какво?

— Съмърс беше готов да ни съдейства без заплащане. Не трябваше да го купуваме. Предположихме, че другият мъж вече му е платил или го е убедил.

— И това не ви се стори странно?

— Хайде сега, Блейк. Нали не си забравил откъде идвам?

Банър помисли върху това, като се опита да прецени Кораковски. Ако в момента приближаваше шейсет и беше пристигнал в Америка преди най-малко двайсет години, то значи беше достигнал зрялост много преди падането на Съветския съюз.

Блейк кимна с интерес.

— Продължавайте.

— Хората в моята страна и преди, и дори сега не смеят да поставят под съмнение действията на държавата. Понякога Кремъл и КГБ позволяваха развиването на някои дейности, ако това щеше да донесе дългосрочни облаги. Не се интересувах от мотивите им тогава, не се интересувам и сега.

Банър не можа да се сдържи.

— Държавата? Със сигурност нямате предвид...

— Нямам предвид нищо, Илейн. Говоря образно. Говоря за власт. Държавата. Кремъл. Американското правителство. Полицията. Медиите. Така наречената мафия. Всички, които имат власт — нито повече, нито по-малко. Рано или късно целите им се пресичат.

— Само че този път не стана така — намеси се Блейк. — Поне не точно. Който и да ви е помогнал, не се е интересувал от Мичъл. Той е бил просто стръвта, докато вие сте изпълнявали нападението.

Кораковски погледна към Блейк. Не потвърди нищо, но като че ли и не чуваше нищо ново.

— Не обичате да ви използват.

— Нека бъдем реалисти, Блейк. По-силните ни използват от време на време. — Той направи пауза и насочи пръст към гърдите на Блейк. — Дори теб.

Блейк не каза нищо.

Кораковски продължи:

— Сключих бизнес сделка и спечелих каквото трябваше. Въпреки това другата страна не беше изцяло честна с мен и това се видя след смъртта на трима ценни членове на организацията ми. Ако трябва да съм откровен, не бих се притеснил, ако се създадат някакви проблеми и за другата страна. — Той отново се облегна на стола и погледна към двамата. — Надявам се, че тази среща ви е била от полза.

— Беше. Но имам един последен въпрос — каза Блейк.

— Слушам те.

— Първият мъж, който е дошъл при вас. Срещнахте ли се с него?

— Два пъти.

Блейк извади снимката от служебната карта, която беше взел от тялото на агента в къщата на Хачър. Показа я на Кораковски, като прикри частта, където пишеше „ФБР“. Руснакът погледна за миг снимката и кимна.

Блейк прибра снимката в джоба си и се изправи Банър го последва. Кораковски не стана.

Бяха тръгнали към вратата, когато той извика Блейк по име.

— Да? — попита Блейк.

— Независимо от уговорката ти с Леонов ще се радвам да продължим да работим заедно.

Блейк поклати глава и любезно отказа.

— Съжалявам, Кораковски. Нямаме сделка. Не работя за лошите.

Кораковски си даде вид, че обмисля казаното, и сви рамене. Не се беше засегнал. Носорогът се намръщи и отвори вратата.

— Извинявам се, тогава. Явно съм разбрал погрешно — каза Кораковски, преди да излязат. — Може би и аз съм сбъркал човека.

16:17 ч.

Паркингите за камиони са единственото място, на което може да си сигурен, че ще намериш телефонен автомат. Уордел не смяташе, че ще представлява проблем да си вземе мобилен, но не си струваше само заради един разговор.

За разлика от апарата, който беше използвал, за да се обади на Нолан, този нямаше достъп до интернет, но щеше да свърши работа. Уордел набра запаметения наизуст номер. На второто позвъняване вдигнаха.

— Бел ами.

— Майк Уитфорд там ли е?

— Кой се обажда?

— Пралеля му Петуния. Дай ми Уитфорд.

Уордел чу едно приглушено „задник“, после слушалката беше предадена на съседното бюро.

— Уитфорд на телефона.

Гласът звучеше тревожно и напрегнато. Сякаш знаеше кой се обажда и точно заради това се беше опитал да го избегне.

— Какво ще кажеш за Репид Сити, партньоре?

Мълчание.

— Доколкото си спомням, каза, че ще убиеш само Хачър.

— Само Хачър? Кога съм казал такова нещо? Стига, партньоре. Никой не се отказва от малко развлечение, нали така? Между другото, благодаря за цвета. Добър избор. Не знам какво щях да правя, ако беше казал лилав.

Уордел усети как Уитфорд разтреперано си поема въздух. Сякаш нещо му тежеше на съвестта.

— Никога не съм искал да убиваш тези хора.

Уордел се престори на изненадан, дори на възмутен.

— О, съжалявам тогава. Мислех, че точно това продава вестниците ти. Може би съм грешал.

Уитфорд се беше оказал по-голям женчо, отколкото Уордел очакваше, и сега той се зачуди дали не подслушваха и телефона на съседа му, за да бъдат сигурни. Не че имаше кой знае какво значение. Ако преценката на Уордел за Уитфорд беше точна, то никой нямаше да преслуша записа на този разговор.

— Какво искаш?

Уордел нямаше как да не се ухили. Уитфорд се опитваше да изглежда отвратен от Уордел и сякаш едва се сдържаше да не му затвори телефона, но не му се получаваше. Отчаянието от нуждата да получи отговор на въпроса си прозираше като порно списание, покрито с паус.

— Какво искам ли? Искам да предадеш още едно съобщение.

— Да? — Гласът му издаваше жалко нетърпение.

— Спокойно, не бързай толкова. Това се превръща в еднопосочна улица, не мислиш ли, партньоре?

— Какво имаш предвид?

— Знаеш какво имам предвид. Говориш с мен, аз ти давам информация и ти пишеш историята си.

— А ти получаваш вниманието, което искаш, нали така?

— Е, и двамата сме пристрастени към работата си, нали? — След като не последва отговор, Уордел продължи: — И аз така си мислех. Искам да направя нещо за мен, Майк. Ако го направя като хората, ще ти се обадя отново. Ще ти се обадя с голямата.

— Голямата? — повтори Уитфорд, но после изведнъж си спомни първата част на разговора и гласът му зазвуча недоверчиво. — Какво искаш да направя?

Уордел преброи наум до пет, като остави Уитфорд да се поизпоти малко.

— Може би не си заинтересован достатъчно. Сигурен съм, че Гейбриъл Уд от „Сън Таймс“ ще е...

— Не! — извика Уитфорд и изведнъж възвърна спокойствието си. — Заинтересован съм.

— Добре. Това е добре, Майк. Имаш ли химикалка?

— Разбира се, че имам. Все пак съм репортер.

— Внимателно, Майк.

Уордел чу как Уитфорд преглътна мъчително, сякаш си беше спомнил, че има и по-лоши неща от това да затвориш на Уордел.

— Извинявай.

— Няма нищо, Майк. Разбирам те. Всички сме малко изнервени. Запиши си следното.

Той продиктува имейл адреса, който беше създал от паркинга в Кентъки. Повтори го, за да е сигурен, че Майк го е записал правилно.

— Искаш да ти пратя нещо на имейла ли?

— Много бързаш тези дни, Майк. Искам да намериш всичко, което можеш за двама души, които ми пречат напоследък. Специален агент Илейн Банър и другият, който помага на федералните. Подвизава се под името Блейк.

— Чакай малко. Не мога...

— Това не е молба, Майк.

— Не разбираш...

— Не, ти не разбираш, Уитфорд. Ще направя каквото ти казвам. Ако не го направя, не само ще спра да ти звъня, но и ще те намеря и ще ти прережа скапаното гърло. Вярваш ли ми, че ще го направя?

Поредното зададено преглъщане.

— А-аз...

— Вярваш-ли-ми?

— Да.

Уордел затвори, без да каже нито дума повече.

16:29 ч.

— Не очаквах точно това — каза Банър, след като излязохме обратно на улицата и тръгнахме на изток.

— Какво очакваше? — попитах я аз. — Водка бар над стриптийз клуб в „Малката Одеса“?

За момент помисли над думите ми и на устните ѝ се появи лека усмивка.

— Да, предполагам, че точно това очаквах.

Докато бяхме вътре в сградата, навън беше притъмняло и движението по улиците се беше засилило. На отсрещната страна по диагонал имаше бижутерски магазин с огромен богато украсен часовник отвън. Четири и половина. И двамата спряхме да погледнем часа след което се обърнахме един към друг.

— Трябва да се връщаме в Чикаго — каза Банър и извади мобилния си телефон.

Решихме този път да не сменяме таксита до летището. Продължителното пътуване щеше да ни позволи да обсъдим информацията от Кораковски и как това промени цялата ситуация.

— И така, какво знаем сега? — попита Банър, след като таксито се включи в движението.

Опитваше се да говори по-тихо от радиото, което шофьорът на таксито слушаше. Повтаряха думите на губернатора от вчерашната пресконференция: „Никъде не сте в безопасност“.

— Знаем това, което знаем — отвърнах аз.

Банър ме погледна.

— Бягството на Уордел не е било нещастен случай. Определено някой е искал той да избяга.

Кимнах.

— Но кой?

Банър помисли за миг, след което се извърна към притъмняващите улици, по които пълзеше таксито.

— Някой с много средства. И доста връзки.

— „С връзки“ е меко казано — казах аз. — Успели са да изиграят Кораковски. Добрали са се до Съмърс. Успели са да влязат в специалния ви отряд.

Банър видимо потрепери при споменаването на последното.

— Обадиха ми се по случая с господин Едгар. Не са успели да го идентифицират по зъбния статус или лицевото разпознаване от снимката му. Но определено не е бил един от нас.

— Сигурна ли си в това?

— След аутопсията и снимката вече имаме списък с действащи агенти, които отговарят на изискванията за ръст, тегло, възраст. Има няколко десетки имена — всяко от тях е взето под внимание. Имаме също така и зъбните им снимки по наредбите на Бюрото.

— Успя да мине за един от вас — казах аз. — Това показва, че има средства и връзки. Дали е бил платен агент или не, не е от кой знае какво значение.

— За мен има значение.

— Знам.

— Мислиш ли, че е работил сам?

Поклатих глава.

— В никакъв случай. Прекалено много е за сам човек.

— Но това няма никакъв смисъл — отвърна Банър. — Говориш за някаква огромна конспирация, целяща да позволи на Уордел да избяга.

— Според теб няма конспирация, така ли?

Тя го изгледа ядосана, но знаеше, че няма как да отрече този факт.

— И да има, каква е целта? Кой ще извлече полза от нея?

— Точно това е проблемът — признах си аз. — От два дни насам съм сигурен, че бягството на Уордел не е просто късмет, особено след номера с червения микробус. Но най-доброто обяснение, което мога да дам, не се връзва изобщо.

— Все пак нека го чуем — каза Банър. — По-добре е от нищо.

— Точно това е. Едно голямо нищо. — Спрях да говоря и се опитах да подредя мислите си в последователен ред. — Добре. Нека започнем оттам защо някой би искал да пусне на свобода убиец психар с цел да започне да избива отново?

— Точно. Защо някой ще го прави?

Поклатих глава.

— Все още търсиш мотив, Банър. Мисли образно.

Тя се спря, сбърчи вежди и сви рамене.

— Да убива.

— Точно така. И точно това става. Уордел е на свобода от по-малко от пет дни и досега е убил — колко, осемнайсет души?

Банър ме подкани да продължа.

— Добре, да се върнем на човека, който е поръчал всичко това.

— Има много средства и доста връзки.

— Точно такъв е, да. Но какво е единственото нещо, което знаем за тези хора? Какво обичат да правят?

Тя отново сбърчи вежди, но не й отне дълго да се сети.

— Използват хората. Като Кораковски. Като Съмърс. Може би и „господин Едгар“ също.

— И... — започна Банър, но се спря, преди да довърши. — И самия Уордел. Както му каза в гробището.

— Бинго — отвърнах аз. — Следователно какво е заключението?

— Използват Уордел. Използват го да прави единственото, което знаят, че със сигурност ще направи. И то е да убива.

— Трябва да е това — отвърнах аз. — Затова и направиха всичко възможно, за да успее да избяга. Дадоха грешна информация на медиите и на специалния отряд, което му позволи да се измъкне.

— Чакай малко — каза тя, като вдигна ръка да ме спре. — Защо точно той? Има много други убийци.

— Не и от калибъра на Уордел — отвърнах аз, — но имаш право.

— Това си е доста трудоемка работа, след като имаш на разположение по-лесен начин.

— Съгласен съм — казах аз. — Поради някаква причина е трябвало да бъде точно Уордел. Не знам каква е, но това не е най-важният ни проблем сега.

Банър не каза нищо. Отказа да се поддаде и да ми зададе очаквания въпрос. Усещах как обмисля проблема в главата си.

— Кой ще е следващият? — запита тя след известно време.

Тонът ѝ показваше, че напълно разбира всички нюанси на въпроса си.

— Точно.

— Който и да е помогнал на Уордел да избяга, е искал той да убие някого. Знаели са, че ще изглежда като съвпадение, като последица от засадата на руснаците. Като се замислиш, идеята е невероятна. Какъв е най-добрият начин да се отървеш от някого? Като стане жертва на маниакален сериен убиец. Никой няма да търси мотиви.

— Изпробвано и работи — добавих аз.

— Напълно — съгласи се тя. — Хората го правят от време на време. Искат да се отърват от половинката си и правят така, че да изглежда като произволно убийство. Специалистите по поведенчески науки го наричат „убийство от типа „листо в гората“. Най-доброто място да скриеш листо е в гората.

— Но това ще бъде още по-добре. Не само да изглежда като убийство на сериен убиец, но... буквално да е такова.

— Има само един недостатък в теорията ти, Блейк.

Аз вдигнах ръце.

— Убиецът е непредсказуем — казах аз. — Знаеш, че ще убие, но не знаеш кого.

— И отново се връщаме на проблема — някой спасява Уордел от смъртна присъда, за да постигне дадена цел. Целта е той да убие някого. Но това още не е станало.

— Най-общо казано, така е — съгласих се аз.

— Значи трябва да забравим за мотивите и да погледнем на нещата от друг ъгъл. Кой може да е следващият?

— И както вече казахме, има доста кандидати, като се има предвид какъв ден е утре.

— Добри кандидати — кимна Банър. — С пари, власт и влияние. И един от тях вчера предизвика Уордел на открит дуел.

На свой ред аз също кимнах.

— Какво ще кажеш за среща с губернатора в деня на изборите?

21:07 ч.

Банър и Блейк кацнаха на летище, О'Хеър“ малко след девет часа вечерта. Вече бяха уточнили плана за утрешния ден. Блейк беше свалил седалката си, за да дремне малко, а Банър бе провела още няколко разговора с агенти, на които все още вярваше и които я бяха информирали за предполагаемата посока, в която се беше насочил Уордел.

Тя не се изненада, че след гробището той бе изчезнал. Предполагаше се, че се е качил на автобус или е откраднал нова кола. Второто беше по-вероятно, след като имаха представа за новия му външен вид и бяха разпространили снимката му навсякъде по новините. Проследяваха се всички сведения за откраднати автомобили в радиус от шестстотин километра от Рапид Сити. Досега нямаше следа, за която да се захванат, въпреки че открадната кола от паркинг за камиони извън Сиукс Фолс звучеше обещаващо.

Срещата с губернатора бе отнела най-много време. Не беше лесно, но Банър успя да уговори десет минути преди конференциите. Спести му факта, че официално вече не работи по случая.

Кацнаха на една от страничните писти, далече от терминала, и се качиха в чакащия ги седан. Караше Кели Паксън, която не беше на работа през нощта. Банър ги представи един на друг, като използва само фамилните им имена. Паксън се усмихна леко и не каза нищо повече.

— Имаш ли къде да се настаниш? — попита Банър, след като колата тръгна и се насочи към бариерата.

Блейк тъкмо закопчаваше предпазния си колан, но изведнъж се спря, сякаш това не го беше предвидил.

— Мисля, че ще намеря някое денонощно място, където сервират кафе. Ще почета малко за Рандъл и другия мъж. Също така и кандидатите за Конгреса — ще видя дали нещо не ги свързва с Уордел. Ти си отиди вкъщи и поспи.

Банър се усмихна и поклати глава.

— В офиса ли отиваш? — попитах аз.

Тя отново поклати глава.

— Забрави ли, че ме освободиха? Отиваме у нас. — След кратка пауза, тя добави: — Не се притеснявай, имам удобен диван.

22:31 ч.

Докато Банър отключваше входната врата на апартамента си, тя благодари наум, че чистачката беше идвала в петък и че оттогава не си е била вкъщи. Това ѝ спестяваше притеснението от празните кутии от пица в кухнята и купа дрехи за гладене.

Тя събу обувките си и запали всички лампи — навик, който ѝ беше останал от времето, когато живееше с Марк.

— Хубаво местенце — каза Блейк, докато стоеше в коридора.

— Благодаря. Чувствам се като гост тук, дори в почивните дни. Седни — каза тя и посочи към всекидневната.

Тя отиде в спалнята и се преоблече с клин и сива тениска с надпис *Университет „Нортуестърн“*. Когато се върна във всекидневната, Блейк седеше на дивана до прозореца. Като погледна към него, си даде сметка, че диванът е за двама души, което не го правеше неудобен за спане, но щеше да е по-добре, ако си метър и петдесет или по-нисък. Блейк разглеждаше снимка в рамка на масичката. На нея беше тя — усмихната, със спусната коса — и Марк — висок и сериозен, с тъмен костюм, — поставили ръце на раменете на дъщеря им.

— Това е Ани — каза тя.

— Красива е — отвърна той и погледна към нея.

Банър преглътна. Изведнъж ѝ се прииска да зареже всичко, да забрави за случая и да бъде с дъщеря си. Да забрави безопасността на града и да се фокусира върху безопасността на Ани.

Блейк забеляза погледа ѝ.

— Добре ли си?

— Добре съм. Просто чувствам, че не ѝ отделям достатъчно време.

— В момента с баща си ли е?

Банър поклати глава.

— Не, със сестра ми. Тя е наистина невероятна. О, по дяволите!

— Какво?

— Ще изпусна представлението ѝ утре. „Джейн Белята“. Ани играе Аделаид Адамс.

Казах ѝ, че ще направя всичко възможно да съм там.

Погледът на Блейк беше изпълнен със съчувствие, но той наистина не знаеше какво да каже. Като човек, който никога не беше имал семейство. Банър се опита да си пробва късмета и да види дали ще се отвори пред нея поне малко.

— Ами ти, Блейк? Имаш ли деца? Някоя специална жена?

Банър си спомни неволната му усмивка преди четири дни, когато го беше попитала дали има нещо, което да не знае. Много ясно, че имаше специална жена. Останала в миналото, предположи Банър. Но ако наистина беше само спомен, то поне беше хубав.

Той не отговори нищо, замисли се, след което поклати глава и извърна поглед.

— Няма специална жена. Свободен агент съм, не помниш ли?

— Предполагам, че това ти помага в работата.

— Предполагам.

Блейк остави снимката до стъкленото преспание, което Ани беше донесла от Научния

музей, където бяха ходили от училище. След това насочи поглед към прозореца. Не продължи с разпитите за личния живот.

— А къде живееш, Блейк? — не се отказа Банър, защото усещаше, че той се нуждае от съвсем малко насърчение. — Имаш ли апартамент? Може би къща? Или пък каравана?

— Не се застоявам на едно място.

Банър изчака, като се надяваше той да продължи. След като не го направи, тя поклати глава.

— Невъзможен си.

Той се обърна към нея, а погледът му беше наистина объркан.

— Защо?

— Добре, нека си говорим за случая.

Банър се пресегна за дистанционното и включи на Си Ен Ен, като намали звука до край. Снимката на Уордел беше на екрана, сякаш ги преследваше.

Блейк присви очи, след което извърна глава от телевизора.

— Уордел се е насочил към Чикаго и ще пристигне утре сутрин.

— Ако си прав.

— Прав съм. Утре са изборите и той иска да го забележат. Точно затова губернатор Рандъл е най-вероятната му цел.

Банър седна до него.

— И ние имаме среща с него в шест часа следобед. Ами ако не е той? Ами ако е опонентът му Робърт Уейър? Или някой от кандидатите за Конгреса?

— Има вероятност, но да не забравяме предишните убийства на Уордел. Рандъл се появяваше доста често по телевизията при първия случай. Щеше да присъства и на екзекуцията. Той е нещо като една стъпка след Джон Хачър.

— И как това се вписва в теорията ти? Имам предвид относно човека, използваш Уордел.

Тя за пръв път заговори на тази тема, откакто бяха слезли от самолета. И за двамата беше по-лесно да се фокусират върху Рандъл като евентуална жертва, отколкото да си блъскат главите в стената, чудейки се какви са мотивите зад бягството на Уордел.

— Рандъл се вписва идеално като мишена за следващото убийство. Не е като другите хора, които Уордел убиваше досега. Вече говорим за човек от особена важност. Ако убиеш губернатора, някой определено ще извлече полза.

Банър поклати глава.

— Нещо не ми се връзва.

— Не ти се връзва?

— Съгласна съм, че е вероятно да бъде следващата жертва, ако предположим, че Уордел ще бъде в Чикаго в този ден. Но не се връзва с най-големия проблем в теорията ни — непредсказуемостта на Уордел.

Блейк въздъхна.

— Сякаш сме готови с краищата на пъзел, но повечето парчета в центъра липсват.

Известно време никой не проговори. Новините продължиха с интервю с ръководещия разследването, направено по-рано през деня. Доналдсън изглеждаше спокоен, но Банър можеше да разчете по движенията му, че е доста притеснен. Тя извърна поглед от екрана и се взря през прозореца. Някаква лодка пълзеше по езерото Мичиган. Тя се обърна към Блейк и осъзна, че зелените му очи се бяха спрели на шията ѝ. Той бързо измести поглед.

— Ей — каза тя.

Блейк понечи да отвърне нещо, но телефонът на Банър го прекъсна. Тя стана, отиде до масата, където го беше оставила, и погледна дисплея. Беше Доналдсън. Определено не се обаждаше с добри новини. Тя натисна бутона и каза името си.

— Банър, Доналдсън се обажда. — Последва неудобно мълчание и Банър усети, че нещо в гласа му не й харесва. — Знам, че Едуардс те е посъветвал да си вземеш няколко дни отпуска...

— Какво има? Свързано с Касъл ли е?

Последва пореден миг на мълчание и тя вече знаеше какво ще чуе.

— Касъл получи инфаркт преди четирийсет минути. Почина на операционната маса.

— Господи...

— Банър, това не променя нищо. Не искам да...

Тя преглътна и отвърна:

— Няма проблем. Няма да правя глупости. Благодаря, че ми каза.

Поредното мълчание, което означаваше, че Доналдсън се чуди дали да продължи. Накрая той каза:

— Пълна бъркотия, Банър. Грижи се за себе си. Скоро ще поговорим пак.

Банър затвори. Блейк се беше вторачил в нея.

— Съжалявам, беше добър човек.

За миг тя не каза нищо, после се обърна и погледна през прозореца към светлините на града и тъмната повърхност на езерото Мичиган. Изрече името толкова тихо, че Блейк я накара да го повтори.

— Ерик Марков — повтори тя. — Знаеш ли кой е?

Блейк се замисли за миг.

— Мъжът, който отвлече Ашли Грийнуд.

— Мъжът, който уби Ашли Грийнуд — поправи го Банър.

Беше водеща новина миналата година, най-големият удар в Чикаго след Кейлъб Уордел. Беше отвлечена красива наследница и беше поискан подкуп от два милиона долара. Бащата плати, но Грийнуд не беше освободена. ФБР ги откри, но Марков вече й беше прерязал гърлото. Пръсна си мозъка, когато осъзна, че е обкръжен.

— Ти работеше по случая — каза Блейк. — Спомням си, когато Доналдсън го спомена.

— Попита ме защо Касъл не ме... харесва. Причината е Марков.

Блейк я остави да продължи. Гърлото й пресъхна, когато си спомни за онази дъждовна нощ. За пръв път говореше с някого за случилото се.

— Той ръководеше специалния отряд по отвлечането. Имам предвид, Касъл. Ние наблюдавахме как бащата остави подкупа. Марков го беше измислил много добре. Разкара ни из целия град. Работата ми беше да следя бащата, но да не ме забележат.

— Какво се случи?

Тя сви рамене.

— Не знам. Грийнуд накрая получи инструкции да се качи в последния вагон на влака на станцията на Деветдесет и пета улица, да остави чантата и да слезе веднага преди да се затворят вратите. След това щеше да научи местонахождението на дъщеря си. Но нищо подобно не се случи. Касъл си мислеше, че Марков ме е видял. А изрично беше казал „никакви ченгета“.

— Какво според теб е станало?

Тя поклати глава.

— Няма как да ме е видял. Следствието го доказа по-късно, но това не беше достатъчно за Касъл. Или Марков си беше променил мнението и искаше повече пари, или нещо се беше объркало. Заловихме го няколко седмици по-късно. Повишиха ме. Но за Ашли Грийнуд беше прекалено късно. — Тя преглътна и в очите ѝ блеснаха сълзи. — Прекалено късно — повтори тя.

Вече мислеше за настоящето.

— Ще го хванем, Банър — успокои я Блейк.

— Изглеждаш толкова уверен.

— Защото съм уверен. Ще направим каквото трябва и ще заловим Уордел.

— Имаш предвид, че ти ще направиш каквото трябва.

— Да, аз.

Банър хвърли телефона на масата и седна до него на дивана.

— Защо все още си тук? Няма да ти платят. Можеш просто да си тръгнеш. Защо си излагаш живота на опасност, след като няма да получиш нищо?

— Поради същата причина, поради която и той не може да се откаже.

Блейк избягваше да я гледа в очите. Какво ли премълчаваше?

— Предпочиташ да действаш така, нали? Без правила, без процедури. Не разбираш какво е за...

— Идеално разбирам правилата. Разбирам защо ги има. И защо понякога трябва да се нарушават.

Последва дълго мълчание. Сякаш привлечени като от магнит, главите им се приближиха една към друга. Устните им почти се допряха.

— Блейк...

Той се отдръпна в последния момент.

— Не е добра идея.

— Защо?

— Не съм тук, за да остана. Виждал съм го и преди — сближаваме се, случва се нещо между нас, след което залавяме лошия и преди всичко да утихне, мен вече ме няма.

Банър не каза нищо, след което се усмихна.

— Обещава ли?

Блейк примигна.

— Не си търся дългосрочно обвързване, Блейк. Не търся нов баща за дъщеря си, а и дори да търсех — не искам да те обидя, но...

— Не си ме обидила.

— Трябва да държа личния си живот настрана от работата. Трябва да държа Ани настрана от... всичко това. — Тя въздъхна и затвори очи. — Искам просто...

— Какво? — прошепна Блейк.

— Да наруша правилата.

Устните им се срещнаха и Банър усети как през тялото ѝ преминава ток. Блейк я притисна към себе си. Продължиха да се целуват, а ръцете им танцуваха нагоре-надолу. След минута Банър се отдръпна и отвори очи. Дръпна тениската на Блейк, който вдигна ръце, за да може тя да я изхлузи през главата му. Дългият бял белег отново привлече погледа ѝ. Постави пръст върху него и го проследи от гърдите до мястото, където изчезваше, под колана му. Очите им се срещнаха. Той не каза нищо. Ако беше очаквала някакво обяснение, то вече

трябваше да знае, че няма да го получи. Тя свали собствената си тениска и Блейк сложи ръце на ханша ѝ, повдигна я леко и нежно и я сложи да легне на дивана.

23:57 ч.

Стрелката на километража се задържаше на допустимите сто. Дигиталният часовник на таблото отброи още една минута по-близо до полунощ. Уордел гледаше напред и следеше как белите прекъснати линии, разделящи пътните ленти, изчезват под предния капак на колата. Чудеше се колко такива остават до Чикаго. Десетки хиляди. Може би стотици хиляди.

Ако не спираше, щеше да е в Чикаго сутринта. А той нямаше намерение да спира. Стига толкова сън. Никога повече. Трябваше да се чувства уморен, но вместо това беше изпълнен с енергия, напълно жив.

Беше решил какво ще прави, след като беше говорил с Уитфорд. Полицай Стюарт беше починал, което оставяше само едно име в списъка. Ако всичко беше постарому, щеше да се насочи направо към него. Но беше разбрал, че това име вече няма място в грандиозния му план. Искаше да се занимае с Банър и Блейк, да ги пречупи, преди да ги убие. И за да го направи, се нуждаеше от ново име, което да замени старото.

Отпусна дясната си ръка и тя докосна корицата на евгината тетрадка, която лежеше на седалката до него. Съдържаше цялата информация, от която се нуждаеше за следващите двайсет и четири часа.

6:07 ч.

Майк Уитфорд отвори очи. Бавно осъзна, че беше заспал на дивана във всекидневната, стиснал чашата с логото на „Бостън Селтикс“. Цяла нощ беше работил върху последната история, свързана с Уордел, и, изглежда, ирландското уиски в кафето му беше успяло да победи кофеина. Въпреки че беше сутрин, навън все още цареше пълен мрак. Всичко беше готово за печат, имаше съвсем малки детайли за дооправяне. Не беше зле, като се имаше предвид, че Уордел все още не се беше свързал с него, за да му даде информацията относно следващия си удар.

Обикновените хора сигурно биха били изненадани от факта, че можеш да напишеш материал, отнасящ се до бъдещо събитие, без да имаш кой знае каква информация. Но всъщност ставаше точно по този начин — история като тази, включваща директна връзка с известен убиец, се занимаваше най-вече с подготовката на сцената. Уитфорд можеше да съчини каквото и да е. Трябваше само да цитира детайлите веднага щом се докопа до тях. Независимо кога станеше това.

Изненада се, че Уордел все още не се беше свързал с него. Посегна към лаптопа и отвори Хъшмейл акаунта, който беше създал и от който беше изпратил нужната на Уордел информация. Избра Хъшмейл заради силното криптиране на данни, което предлагаше, като се регистрира с измислено име — jim23456@hushmail.com — и изпрати документите. Ако случайно разкриеха анонимния имейл на Уордел, нямаше да има нищо, което да ги насочи към него. И за да се презастрахова, когато имаше възможност, щеше да изхвърли лаптопа. Натисна на „инбокс“ и за стотен път не видя нищо по-различно от празен екран, незамърсен дори от спам съобщения.

Може би Уордел го беше забравил. Или може би имейлът не беше получен. За петнайсети път влезе да провери изпратените съобщения. Тук си беше, както и предишните четиринайсет път — самотен, със скромно количество прикачени файлове, изпратен до адреса, който Уордел му беше продиктувал. Телефонът в офиса препращаше съобщенията до мобилния му телефон. Майк си беше купил и втори апарат след разговора с Уордел, чийто номер беше написал в същия този имейл. Разбира се, щеше да изхвърли и него.

Част от него се радваше на скритите мерки, които беше принуден да предприеме, след като веднъж беше пресякъл границата и бе нарушил журналистическата етика.

Нямаше спор, че беше пресякъл границата. Тя беше останала много назад, в някоя далечна страна. Самото изпращане на имейла беше възпрепятстване на правосъдието, може би дори беше станал съучастник в планирано убийство, в зависимост от настроението на адвоката. И това не означаваше само край на кариерата. Означаваше затвор в най-добрия случай.

Ледена пот изби по челото му. Рязко затвори очи, сякаш това му действие можеше да накара потта и чувството на вина да изчезнат. Взе бутилката със скоч и си наля голяма чаша. Това подеждва и намали донякъде тревогата му.

Всъщност нямаше от какво да се притеснява. Уордел нямаше да започне да обикаля наоколо и да разправя на всички с кого е поддържал връзка. Уитфорд усещаше, че Уордел няма да направи кой знае какво в следващите два часа и четири часа. Тази вечер бяха изборите и Уордел най-вероятно щеше да се насочи към някоя важна клечка. Може би някой

от кандидатите за Конгреса или тези за губернатор. И ако Уитфорд мислеше така, то ченгетата и федералните мислеха същото. Уитфорд не можеше да се отърси от усещането, че — може би заради целия професионализъм, с който беше следил нещата, или заради сериозността в гласа на Уордел последния път — довечера щеше да бъде големият финал. Нали точно затова се бе свързал с Уитфорд. Да си направи реклама преди финала. Когато стигнеше до там, Уордел не можеше да се оправи без него.

И все пак — къде, по дяволите, беше имейлът? Защо Уордел не се обаждаше?

Уитфорд отново натисна бутона „презареди“ в брауъра. Провери и телефона си. Провери и другия телефон. И двата бяха празни като чашата му от кафе. Пъхна новия телефон в джоба на анцуга и се изправи на крака, които сякаш бяха направени от гума. Взе чашата от дивана и се насочи към кухнята. Щеше да си направи още едно кафе. И докато се върне, Уордел щеше да звънне. Или да отговори на имейла. Беше сигурен в това.

Посегна да включи лампата, но пръстите му замръзнаха на половината път, след като една двусрична дума сръза тъмнината.

— Недей.

Уитфорд не изпусна чашата. За малка част от секундата изпита безсмислено удовлетворение, че не го беше направил. В кухнята му имаше човек. И не кой да е. Знаеше кой е дори без да включва лампата. Изведнъж Уитфорд почувства, че гърлото му е по-сухо от електрическа скара.

— Господин Уордел?

— Еха, колко сме официални.

— Мислех си...

— Знам, партньоре. Но реших, че като те посетя у дома, ще е много по... лично?

Уитфорд се закашля и преглътна. Слюнката му имаше вкус на метал.

— Направих каквото ме помоли — отвърна той. Когато Уордел не отговори, Уитфорд изпита нужда да продължи, за да запълни ужасяващата тишина. — Както казах в имейла, не беше лесна работа. Достатъчно трудно е да събереш данни за федерален агент, а относно другия — този... Блейк, за него...

— Нямах абсолютно нищо.

Уитфорд се прокашля отново.

— Точно така и съжалявам. Името му се споменава във връзка с някаква руска афера преди година, но останалата информация е премахната. Дори не знам дали е същият Блейк. Открих шофьорска книжка, но адресът е на несъществуващ офис в Ню Йорк. Освен това никъде другаде не се споменава — няма социалноосигурителен номер, няма досие, нищо. Този човек е като призрак.

Уордел продължи да го гледа, без дори да мигне. Уитфорд си помисли, че трябва да продължи, но се отказа. Най-накрая Уордел проговори:

— Разочарован съм, Майк.

Уитфорд понечи да се извини за пореден път, но не успя да изрече нищо. Устните му се мърдаха, сякаш някой беше натиснал бутона за спиране на звука. Уордел се усмихна.

— Разочарован съм — повтори той, — но не и изненадан. Не се притеснявай. Ще се погрижа довечера той да е там.

Вълна на облекчение премина през Уитфорд. Преди пет секунди беше напълно сигурен, че ще умре. Беше такъв непоправим оптимист, че премина от страха към надеждата, без да се спре на междинното състояние.

Какво имаше предвид Уордел с това, че ще се погрижи Блейк да е там довечера?

Уитфорд успя да изфабрикува някаква тревожна усмивка.

— Значи все пак информацията ти свърши работа. А относно Банър? И за нея нямаше много информация, но каквото може да се намери, съм го пратил, в това може да си сигурен.

Уордел се замисли за миг и бавно кимна.

— Беше достатъчно. Статията в „Таймс“ беше доста интересна.

— Страхотно, страхотно — изрече набързо Уитфорд, като не спомена, че това беше най-лесната част за намиране. Истински трудните неща включваха адреса и телефонния й номер. — И така... Ще ми помогнеш ли?

Уордел направи крачка напред.

— Да ти помогна? О, да.

— Страхотно. Тук ли... тъъ... искаш да направим интервюто? Ако предпочиташ, може да седнем във всекидневната.

Уордел беше направил още три бавни крачки към него, докато Уитфорд говореше. Изведнъж стоеше пред него.

— Тук е добре — каза той и сложи ръка на кухненския плот досами Уитфорд.

— Добре ли е?

— Идеално е.

На Уитфорд не му хареса как прозвуча последното. Но вече беше прекалено, прекалено късно. Ръката на Уордел се стрелна към крака му и извади от там огромен ловджийски нож. Докато Уитфорд обмисляше дали да побегне, Уордел заби ножа до дръжката в гърдния му кош. Последното нещо, което Майк чу, беше, сякаш някой разрязва диня, и в следващия миг всичко потъна в мрак.

6:14 ч.

Уордел пусна дръжката на ножа и тялото на Уитфорд се строполи на земята като торба с картофи. При падането се килна малко странно на една страна. От раната се процеждаше кръв, но не много. Уордел беше убил Майк с директен удар в сърцето, което беше спряло по възможно най-бързия начин, като не бе позволило на кръвта да шурне навън.

— Тихо и кротко — каза бавно Уордел, докато гледаше безжизнените очи на трупа.

На пода до тялото лежеше евтин телефон. Уордел предположи, че това е вторият апарат — този, който Уитфорд щеше да изхвърли след разговора им. Той го вдигна, извади батерията и сложи двете части в джоба си. Не знаеш кога ще ти потрябва телефон. След това внимателно извади ножа от тялото и го отнесе до мивката да го измие.

Убийството не беше кой знае колко наложително, но отмяташе един проблем. Уордел не се нуждаеше повече от Уитфорд. А и освен това малко практика отблизо нямаше да му навреди.

Усещаше, че нещата с Блейк щяха да се развият по същия начин.

6:16 ч.

Мрак. И гласът на Каръл. Леко закачлив.

Нещо, което да не знаеш, Блейк?

Нямаше как това да е Каръл. Тя си беше отишла.

Отворих очи и светлината ме заслепи. Нещо не беше наред. Нещо изобщо не беше наред.

Следобедното слънце блестеше ожесточено от чистото синьо небе, но усещах, че треперя, сякаш бяхме по средата на зимата. Никога през живота си не бях чувствал такъв студ. И тогава осъзнах по жестоката логика на сънищата, че умирах от студ, защото някой закриваше слънцето. Силуетът се наведе над мен и въпреки че почти не можех да видя очертанията му, камо ли дрехите, знаех кой е — Мърфи. И знаех какво точно ще каже.

— Съжалявам, братле. Нищо лично.

След това нещо се промени и като чух животинския смях, разбрах, че съм сгрешил. Изобщо не беше Мърфи. Беше Уордел. Смяхът го издаде.

— Еха, кого заблуждаваме, партньоре? Винаги е лично.

И точно тогава избухна експлозията. Но вместо ослепяваща светлина всичко се движеше бавно. Каdifени огнени пипала се протегнаха да ме посрещнат, като галеха кожата ми и ме изгаряха бавно...

Отворих рязко очи и адската гледка беше заменена от лунната светлина и загриженото лице на Банър.

— Господи, добре ли си?

Сънят и реалността се смесиха. Уордел, Чикаго, апартаментът на Банър. Леглото й. Лежеше до мен, поставила ръка на гърдите си.

— Какво е „Уинтърлонг“ — попита тя, след като ми беше дала малко време да се окопитея.

Погледнах въпросително към нея.

— Говореше насън — обясни тя. — Точно преди да навлезеш в това си състояние, което предполагам, си беше кошмар.

Въздъгнах и изтрих с ръка студената пот от челото си.

— Нищо — отвърнах аз. — Дори не съществува. Никога не е съществувало.

Тя не отмести поглед от очите ми.

— Познаваш го, нали? Уордел.

Загледах се в нея за миг и си помислих да излъжа, но след това отстъпих.

— Не го познавам. Веднъж се сблъскахме. В Ирак. Тогава можеше да го спра.

— Вината не е твоя. Нямамо е как да знаеш.

— Но аз знаех. Не за случващото се сега, но просто знаех. Знаех, че ако някой човек трябваше да умре, то това беше той.

Тя не каза нищо. След което попита:

— Наистина ли мислиш, че следващата му жертва ще е губернаторът?

Аз свих рамене.

— Това е най-доброто ни предположение. Но знам със сигурност нещо друго.

— И то е?

— Уордел ще иска да присъстваме. Хората, които бяха най-близо до това да го заловят.

Хората, които го раниха.

— За да ни покаже, че е повече от нас, така ли?

— До известна степен, да.

— А като цяло?

Леко поклатих глава.

— Ще иска да присъстваме, за да ни покаже, че ни е победил. И след това ще поиска да ни убие. И двамата.

17:49 ч.

Пътищата бяха затворени с километри напред. Някои от полицията, други просто заради натоварения трафик рано сутрин. Излязохме от таксито и тръгнахме пеша. Ходенето ми предостави възможността да се полюбувам на целта, към която се бяхме насочили.

Огромната сграда „Джеймс Р. Томпсън Сентър“ се намираше в сърцето на търговския център на Чикаго. ДРТС, както беше по-известна, заемаше огромна площ, като граничеше с Рандолф Стрийт, Лейк Стрийт, Кларк Стрийт и ЛаСал Стрийт. Стъклената наклонена фасада с височина седемнайсет етажа я караше да прилича на заоблена в краищата пирамида. Беше невероятно внушителна и доминираше над всичко наоколо с властното си излъчване. Разбрах защо много от губернаторите през последните двайсет и пет години бяха разполагали офисите си тук вместо в столицата Спрингфийлд.

Раздразнен служител от кампанията, облечен в тениска с къс ръкав, ни преведе по мраморния под на внушителния атриум, който вече беше почти пълен в очакване на изборите довечера. Атриумът беше основното място в сградата, а всичките седемнайсет етажа с държавни офиси се бяха разположили около него под невероятния стъклен покрив. Въпреки утехата, че изборите щяха да се проведат на закрито и теоретично бяха придружени от много повече охрана и сигурност, най-много ме притесняваха откритите балкони на всеки етаж. Седемнайсет етажа, стотици метри свободно пространство. Изведнъж се почувствах по-уязвим от всякога.

Качихме се с остъклен асансьор до петнайсетия етаж. Служителят ни заведе до офиса на губернатора, почука леко на вратата, отвори я и ни въведе вътре, без самият той да влезе. Първата ми мисъл беше, че от губернатор Ед Рандъл не е останало нищо. По новините онзи ден забелязах, че е свалил доста килограми, но на живо разликата беше още по-драматична.

Премишните убийства на Уордел бяха по време на първия мандат на Рандъл и той се появяваше от време на време по репортажите. Ед Рандъл имаше внушително излъчване. Говореше с плътен баритон, обличаше се в скъпи костюми „Армани“ и боядисваше косата си, като последното се издаваше от противоречието между убедително черната му коса и шейсетте му години.

За разлика от Джон Хачър по време на пресконференциите през онези горещи четири седмици Рандъл си беше спестил откровените заплахи към убиеца. Вместо това се бе опитал да постигне баланс между предпазливост и увереност, като се бе изправил пред ситуацията по-скоро с тиха решителност, отколкото с наперено блъскане в гърдите.

Беше ми трудно да намеря знак за равенство между тези спомени и слабия прошарен мъж, който седеше на бюрото пред нас. За момент си помислих, че сигурно сме объркали офиса, но след като той ни поздрави с мекия си мелодичен глас, всичко си дойде на мястото.

— Добър вечер, агент Банър. Господин Блейк. Чух, че срещата ни е от особена важност.

Банър пое ръката му и я разтърси. аз направих същото. Кожата му беше суха, а костите под нея — крехки.

— Всъщност на живот и смърт — потвърди Банър и двамата седнахме от другата страна на бюрото.

Рандъл се усмихна.

— Толкова важна, че излъга половината държава, за да си уредиш срещата.

Погледнах към Банър. Тя понечи да каже нещо, след което премисли и кратко отвърна:

— Да.

Рандъл кимна.

— Обадох се на шефа ти Уолт Доналдсън. Попитах го какво може да ми каже за този негов агент, който толкова отчаяно иска да се срещне с мен. Той обясни, че няма никаква представа.

Банър преглътна.

— Тогава защо се съгласихте на срещата?

— Реших, че след като ми престои да прекарам осемнайсет часа в ръкуване с този и онзи, малко разнообразие ще ми дойде добре.

— Наистина ли?

Рандъл се облегна в стола си и въздъхна.

— Наслушах се за Кейлъб Уордел тази седмица. Много хора твърдят, че аз съм следващият в списъка му. Ти си първият човек, с когото разговарям, който май знае какво казва.

Наведох се напред.

— Уордел се връща в Чикаго. Може би вече е пристигнал. Според мен се е приготвил за един последен удар.

— И след като изборите са днес, това ви кара да си мислите, че жертвата ще съм аз.

— Бяхте замесен в предишния случай и това ви прави най-вероятната важна мишена, сър — заявих аз. — Има вероятност да е изтълкувал коментарите ви на пресконференцията като предизвикателство.

Рандъл повдигна вежди и се облегна назад. Имаше вид на уморен и победен. Надявах се, че когато се показва по телевизията, не изглежда по същия начин.

— Може пък точно това да ме изключва от списъка. Замисляли ли сте се над подобна възможност? Свикнал е да удря напосоки. Особено напоследък.

— Точно така — отвърнах аз. — Напосоки. Понякога убива произволна жертва, след това убива човека, когото очакваме да убие. И по този начин разиграва специалния отряд.

— Но не и теб, нали така? — попита Рандъл и погледът му се насочи към Банър.

Осъзнах, че през цялото време, докато е провеждала разговорите си, тя ме е подкрепяла и изтъквала правотата ми.

— Блейк винаги беше няколко крачки пред нас — каза тя. — Ако го бяхме послушали от самото начало, вярвам, че вече щяхме да сме заловили Уордел.

— Така ли е? — попита Рандъл и отново насочи тъмнокафявите си очи към мен.

— Горедолу.

Рандъл въздъхна, подпря лакти на бюрото и склочи пръсти.

— И така, какво искате от мен?

— Бихме искали да намалите малко показността на тазвечерното събитие — отговори Банър.

Лицето на Рандъл не издаде никаква промяна, но в очите му се прокрадна нотка на развеселеност.

— Моля ви се, агент Банър, това не е просто събитие. Това е парти в случай на победа.

— Разбираме ви — отвърнах аз. — Но не можете ли да празнувате в по-тесен кръг? Само с роднини и близки приятели.

— Изключено.

— Ще бъдете на прекалено видно място — продължих аз.

— Поставили сме охрана на всеки етаж. Дори допълнителни екипи.

— Има стотици метри свободно пространство от балконите над фоайето. Стотици хора в тълпата. А вие ще сте само един, и то застанал в центъра на добре осветена сцена. При тези условия няма как да гарантират безопасността ви, без значение какво казва охраната ви.

Рандъл помисли над това, после заяви несигурно:

— Охраната повдигна въпроса за бронирано стъкло пред подиума.

— Ще свърши работа — отвърна аз. — Освен ако Уордел не разполага с бронебойни куршуми.

Рандъл се размърда нервно.

— Защо направо не ме затворите в гигантско бронирано колело за хамстери и не ме избутате до сцената?

— Защо просто не намалите показността?

Рандъл не каза нищо, погледът му потърси Банър за подкрепа, но не я откри. Продължих:

— Ако Уордел иска да ви убие и го улесните дотолкова — опасявам се, че няма да има какво да направим.

Рандъл отвори уста, после млъкна. Когато най-накрая заговори, хвана и двама ни неподготвени.

— Някой от вас бил ли е болен от рак?

Двамата с Банър си разменихме объркани погледи. Изглеждаше напълно нелогично, но в следващия миг разбрах защо външният му вид е толкова различен от преди.

— Не. Не ми отговаряйте. Знам, че не сте били. И двамата сте прекалено млади и по-важното е, че изглеждате добре. Въпреки това трябва да ви кажа, че не ви го препоръчвам. Поставиха ми диагнозата ден след като заловихме онова копеле Уордел. Рак. Осемнайсет месеца ходих на химиотерапия, преди да ми кажат, че съм оздравял. Преминах през четири тежки операции. Премагнаха голяма част от дебелилото ми черво. Когато ми го откриха, докторите казваха, че шансовете ми са петдесет на петдесет. Не обръщах внимание на симптомите известно време и позволих на тумора да набъбне до размерите на тенис топка. Дори го кръстих. Знаете ли как го кръстих?

— Уордел — отвърнах.

— Много добре, Блейк. Нарекох тумора си Кейлъб Уордел. Беше подходящо име след цялата тази работа. Защото той е точно това. Рак. Малка и грозна буца от злостни тъкани, която си намира напълно здраво място и започва да се разпростира. Изминаха години, откакто беше на свобода, и всеки път когато засека по новините репортаж за този психопат, винаги се заглеждам. Не мога да се спра. Защото всички се фокусират само върху едно — деветнайсет жертви с деветнайсет изстрела. Кое не може да се сравни с истинските щети, които нанесе. Убийствата и страхът заразиха целия град. Хората вече се боят да излязат навън, да пускат децата си да играят. А ние само стоим и ги подкрепяме, че са прави да се страхуват. Че са прави да се страхуват да излязат навън. Че са прави, че не можем да направим нищо, за да ги защитим. — Той натърти всяко „прави“, като удряше с ръка по бюрото. — И този път е дори по-зле, защото не е само в един град. А из цяла Америка. Навсякъде хората се страхуват и страхът се разпростира от щат на щат всеки път когато Уордел убие някого. Той е като рак. Може и да успяхме да го вкараме в ремисия последния път, но сега се е завърнал още по-силен от всякога. Осемнайсет месеца химиотерапия.

Четири операции. Може би тогава не го разбирах, но това е начинът да се справиш с рака. Не го победих, защото избягах от него. Но този път няма да избягам от някакъв си жалък, малък психопат.

Мълчанието в стаята можеше да се реже с нож. Задържах погледа си върху Рандъл.

— Съжалявам — отвърнах аз. — Кога разбрахте, че се е върнал?

Рандъл се облегна назад и издиша бавно.

— Може би просто никога не си е тръгвал. През септември отидох за прегледа, който правех на шест месеца. Казаха ми, че се е върнал и че този път е прекалено голям, за да могат да го изрежат. — Засмя се тихо и зловещо, след което добави: — Може би трябваше да разбере, че това е някаква... зла поличба.

Банър преглътна.

— Много съжалявам, сър. Колко време ви остава?

— Не много. Шест месеца, най-много година. Достатъчно дълго, за да ме преизберат, а и достатъчно дълго, за да направя малко добро, надявам се.

— С цялото ми уважение — каза Банър, — затова е още по-важно да ви предпазим довечера.

— Тогава го направете, агент Банър. Хванете убиеца. Но няма да отменя събирането. Не се страхувам от смъртта и определено не се страхувам от Кейлъб Уордел. — Той ни погледна предизвикателно, сякаш очакваше някакво възражение. — Ясен ли съм?

Банър не отговори.

— Да — отвърнах аз.

— Идеално. А сега, ако нямате нищо против, имам да печеля избори.

18:17 ч.

Гледах как червените неоновци цифри спадат с по една надолу и усещах, че Банър беше ядосана. От петнайсетия до осмия етаж успях да издържа, но след това отстъпих.

— Какво?

— Защо му позволи?

— Не е като да имахме кой знае какъв избор, освен да го ударим по главата и да го заключим в багажника на колата ти.

— Уордел ще го убие.

— Не и ако успея да му помогна.

— И как точно ще го направиш?

— Не съм много сигурен, че той е целта му.

Банър изненадано премигна.

— Не си ли?

— Не съм.

— Каквото и да е, аз съм още по-убедена сега — каза тя.

— Какво те кара да мислиш така?

— Работим върху предположението, че някой използва Уордел с цел да се убие известен човек. Както вече сам каза, Рандъл е начело в списъка, при условие че изборите са днес. Но след като говорихме с него, това предположение стана още по-сигурно. Сам го чу. Няма какво да губи. Подобни политици са страшилища за определени кръгове.

— Но болестта му не е обществено достояние. Никой не знае за нея.

— Докторите му знаят. И може и би други хора, на които е казал. Стига, Блейк. Не можеш да го отречеш. След като се срещна с него, не мислиш ли, че Ед Рандъл е най-достойната цел?

— Банър, това е едновременно най-странният и най-искреният комплимент, който съм чувал по адрес на някой политик.

— Е, не съм ли права?

— Права си — съгласих се аз. — Но мисля, че грешим относно плановете на самия Уордел. А Рандъл каза нещо, което ме накара да се замисля. Уордел не се интересува от политика, а само от едно нещо: страха.

Банър вдигна поглед към тавана.

— Може би Рандъл все още се вписва в картинката. Звучеше така, сякаш е обявил война на страха.

И точно тогава механизмът щракна и нещата се напаснаха в главата ми. Асансьорът звънна и вратите се отвориха. Банър понечи да излезе, но се спря, след като видя, че не съм помръднал от мястото си.

— Какво има сега?

— Повтори какво каза.

— Че е обявил война на страха?

— Това е — отвърнах аз. — Като „обявявам война на тероризма“ или „война на престъпността“.

Банър се опитваше да разбере нещо повече от лицето ми и челото й се сбърчи от

усилието. Мислено направих още няколко връзки и вече знаех каква е следващата ни стъпка.

— Банър, трябва да ми намериш нещо. Списък с починалите федерални агенти от последните пет, не, десет години.

— По-спокойно, Блейк. Какво... — започна тя, но изведнъж телефонът ми изпиука от полученото съобщение.

Натиснах пощенския плик на екрана и прочетох съобщението.

Някой се е ровил. Ще се обадя скоро.

— От кого е? — попита Банър.

— От приятел.

Тя погледна съобщението и отново го прочете на глас.

— Какво означава това?

— Не знам още.

18:20 ч.

Уордел седеше с гръб до стената със затворени очи и се опитваше да се фокусира върху гласовете на хората под него. Въпреки че нямаше прозорци, Уордел усещаше, че навън се е спуснал мрак. В малкото пространство той беше абсолютен, както когато Уордел бе влязъл в него преди девет часа.

Лесно се бе добрал до избраната позиция, но не беше и очаквал друго. На тавана имаше отдушник, през който можеше да чуе шума на трафика навън. Бе се запитал колко ли от пътуващите към работа навън си мислят за него в момента. Колко ли от тях седят приведени в колите си, вперили погледите си в стрелката на горивото, и се надяват да стигнат до целта си, без да се налага да спират и да напускат въображаемото убежище което автомобилите им предлагаша.

Докато бе слушал радио в колата тази сутрин, Уордел леко се бе изненадал, че вечерта го очакваха да се появи в Чикаго. Майк Уитфорд не бе успял да публикува историята си този път, но медиите и хората някак си бяха успели да предугадят последното действие от драмата. Може би някои елементи от нея бяха неизбежни — като финалната конфронтация с Блейк.

Обстоятелствата се бяха наредили идеално и Уордел знаеше как да ги накара да бъдат на точното място — едновременно Блейк и кучката от ФБР. Първо щеше убие Блейк, а след него и Банър. А и мястото беше идеално за един последен танц.

Уордел разви капачката на бутилката вода и отпи. Ремингтънът беше на стойката си, насочен към сцената. Уордел огледа мястото си на действие още веднъж през оптичския мерник.

Двама техници се движеха по сцената, прибираха кабели и проверяваха дали всичко е наред. Уордел затвори очи и се наслади на мига. Скоро.

Наблюдаваше как тълпата се увеличава. Очакваше един точно определен човек да се качи на сцената.

Скоро.

18:42 ч.

Определено щеше да е скоро. По един или друг начин, помисли си Банър, всичко ще свърши довечера. Извърна очи от събралите се в атриума хора и погледна към небето. Или по-скоро към остъкления таван. Светлините в сградата караха небето да изглежда по-черно от катран, а облаците и звездите изобщо не се виждаха. Усети, че в последните няколко дни прави точно това — гледа само нагоре.

Откакто се бе появил Кейлъб Уордел, смъртта се спускаше отгоре без предупреждение. Тя разбираше практичността на стрелбата от висока позиция, но също така се и чудеше дали това не се дължи на мегаломанията му. По-рано днес тя най-накрая се бе добрала до показанията на сервитьорката от Рапид Сити. Разказът на момичето за срещата му с Уордел я беше смразил, особено след случилото се дващсетина минути след като беше напуснал ресторанта.

С немалко усилие Банър свали поглед и огледа атриума. Бяха се събрали стотици важни клечки. Скъпите им костюми ги отличаваха от федералните служители и охраната, които не им отстъпваха по брой. Въпреки че беше отстранена от случая, нито един от агентите не беше реагирал на появата ѝ. Ако знаеха, че не трябва да е тук, нямаше да я пуснат да влезе. Паксън беше с нея и ѝ беше казала, че Едуардс е в централата с Доналдсън, откъдето ръководеха операцията. Банър се надяваше той да си остане там.

За пръв път изглеждаше, че специалният отряд разполага с достатъчно агенти. Поне теоретично погледнато. Почти цял Чикаго беше затворен. ДРТС беше един от най-важните приоритети, но имаше и други. Федералните бяха разположили снайперисти по покривите, следящи другите шест важни места из целия град. Полицията на Чикаго беше мобилизирала всичките си хора, като няколко далечни полицейски управления също бяха изпратили подкрепления. Извършваха се проверки на колите и дванайсет километра от Центъра на Чикаго бяха затворени.

Всичко това заради един човек.

Е, не беше точно така. Затварянето на пътищата и допълнителните полицейски екипи, както и най-съвременните методи за борба с безредиците не бяха само и единствено заради Уордел. Банър беше говорила с много хора, но никой не посмя да каже на глас, че властите се опасяват и от друго. Точно каквото каза Рандъл — хората бяха уплашени, напрегнати, но очакваха ситуацията да се нормализира. И никъде нямаше повече очаквания, отколкото в Чикаго. Градът беше тенджерата под налягане, а Банър и колегите ѝ се стараеха да натискат капака с груба сила.

Фактът, че Уордел не беше ударил след убийството на Хачър, еднозначно говореше, че се връща към Чикаго. Медиите го знаеха, хората го знаеха, федералните и полицията го знаеха. За пръв път предчувствието на Блейк съвпадна с всеобщото мнение. Въпреки че никой не излезе с официално становище, всички се съгласиха, че трябва да намалят действията си в другите щати и да съсредоточат силите си върху Чикаго. Миналата вечер Доналдсън даде интервю по телевизията, в което изтъкна, че Уордел е просто поредният симптом, че е нужно да се намалят съкращенията в бюджета на местните правоохранителни структури. И ако се съдеше по броя федерални агенти тази вечер, Банър си помисли, че молбите му са били чути.

В северната част на атриума беше издигната огромна сцена. В полунощ губернатор Рандъл щеше да изнесе реч — независимо от това дали е победил, или загубил. Докато гледаше как хората се събират, Банър се запита дали някой от тях би предположил, че човекът, за когото са гласували, може да умре в рамките на шест месеца или шест часа.

Местна група, която наскоро се бе прочула с нелош хит по радиото, изпълняваше някаква песен на сцената. След тях се очакваха изявления както от няколко не толкова известни личности, така и от важните фигури в партията. Организаторите вече бяха отменили няколко събития и Банър се замисли колко ли още ще станат жертва на непредвидени обстоятелства. И без вътрешна информация тя знаеше, че всяко събиране е потенциална мишена и че не всички споделят желанието на Рандъл да застане буквално под прожекторите тази вечер.

Присви очи към мястото, накъдето се беше запътил Блейк преди няколко минути. Беше получил още едно съобщение и излезе да се обади. Не беше имал време да й обясни защо толкова се интересуваше от починалите федерални агенти. Да не би да смяташе, че събитията от последната седмица са някакъв вид отмъщение? И ако беше така, как това се вписваше в действията на Уордел?

— Банър.

Тя се обърна и видя Дейв Едуардс, който си проправяше път през тълпата към нея. *Мамка му!* Висок мъж с късо подстригана коса, облечен в раиран костюм, се обърна обиден от блъскането и понечи да каже нещо, но в следващия миг замръзна, след като жената, с която беше, го хвана за ръката и го изгледа строго. Едуардс продължи по пътя си, като не забеляза случващото се. Банър примигна, сякаш се надяваше да се е объркала, но не — шефът идваше към нея с усмивка.

— Мислех си, че си си взела няколко дена почивка — каза той.

Тя посочи към сцената.

— Дойдох заради групата.

— Със сигурност — отвърна той. — Как е?

— Става — отговори тя предпазливо, като очакваше неизбежното. Дали беше говорил с Доналдсън? — А при вас?

— Добре, много добре — отвърна той.

Банър усети, че очевидно няма да й се развика да се разкара от тук. Може би се радваше, че Блейк вече не е наоколо. Не, имаше нещо друго. Изглеждаше... развеселен.

— Гледа ли интервюто на Доналдсън снощи? — попита той.

— Само в края — отговори тя.

— Беше страхотно, не мислиш ли?

И точно тогава обстановката в тълпата се промени. Обикновените гости не забелязаха нищо, но Банър и Едуардс много добре видяха как ръцете на агентите и охранителите се вдигнаха към слушалките и радиостанциите. Едуардс извади телефона си, който вече звънеше.

Той вдигна и каза името си. След малко отвърна „Разбрано“ и затвори.

— Какво става? — попита Банър.

— Обаждане до деветстотин и единайсет. Въоръжен бял мъж — метър и осемдесет, към деветдесет килограма — в Института по изкуства в Грант Парк.

— Това е на четири пресечки от тук — отвърна Банър.

Наблизо пропука нечия радиостанция.

— Стрелба в Грант Парк. Повтарям: стрелба в Грант Парк.

Стомахът на Банър се сви. *По дяволите!* Какво беше този път? Поредното отвличане на внимание? Или поредните случайни жертви?

— Изглежда, истинската веселба е там — отвърна Едуардс. — Да вървим, Банър.

Банър последва Едуардс и двамата се насочиха към най-близката полицейска кола. Докато тичаха, тя отново обходи тълпата с поглед, като търсеше Блейк. От него нямаше и следа. Щеше да се наложи да му се обади на път към парка. Надяваше се Едуардс да не разбере с кого разговаря.

18:53 ч.

Някой се е ровил.

Някой наистина се беше ровил и вече се досещах кой и защо. Гласът от другата страна на линията принадлежеше на мой познат в ЦРУ. От тези познати, които специализират в откриването на подозрителни мотиви и необичайни молби. От тези познати, които са ми длъжници.

— От време на време администраторите вземат по някой и друг подкуп, за да влязат в базите данни за служителите — обясни той. — По принцип е трудно да се забележи, понеже на ден се обработват хиляди досиета. Но някои имена са със специален статус, защото искаме да разберем първи, когато някой се опита да потърси даденото име. Картър Блейк е едно от тях.

— Благодарен съм за отношението — отвърнах аз.

— Не бъди. Невинаги е комплимент. Извикахме администратора. Гледаше като заек, заслепен от фаровете на кола, и си призна всичко дори преди да го поканим да седне. Изглежда, е било обичайното ровене за някаква информация за теб. Няма нужда да ти казвам, че не е излязло нищо.

— И кой се беше ровил?

— Името му е Майк Уитфорд. Работи в „Чикаго Трибюн“.

— Уитфорд — повторих аз. — Той е човекът, с когото се свърза Уордел.

— Може да е просто съвпадение.

— Не — отвърнах аз. — Не и по това време. Точно след като си поговорих с Уордел. — За момент се замислих над чутото. — Уитфорд помолил ли е вашия човек да се разрови и за някой друг освен за мен?

Мълчание.

— Откъде знаеш?

— Не ми казвай. Специален агент Илейн Банър.

— Точно така. Както ти обясних, просто е търсил информация, защото и ние нямаме кой знае колко за нея освен обичайните неща.

Значи Уитфорд е можел да се добере до информацията за Банър от всякъде, помислих си аз. Може би е щял да успее да я вземе и от ФБР. Дори и от по-очевиден източник. Попитах моя познат дали в момента е пред компютъра.

— Винаги съм пред скапания компютър.

— Добре. Искам да потърсиш информация за Банър.

— Казах ти, нямаме...

— Не във вашите база данни. Говоря за Гугъл.

Последва кратко мълчание, прекъсвано само от тракането по клавиатурата.

— Няма много. Сайтът на Бюрото, разбира се, няколко споменавания в местните новини. Чакай малко...

Изчаках, като не смеех да си поема дъх.

— Миналата година е дала интервю за „Ню Йорк Таймс“. За неделната притурка. Нещо за успешите жени в сектори, доминирани главно от мъже. Нейното е за правоохранителните агенции.

— По дяволите — казах аз.

— Проблем ли има?

— Как изглежда статията? — попитах аз. — Относно интересите ѝ и как протича денят ѝ? Балансът между работата и семейството, такива неща ли?

Поредното мълчание, докато мъжът от другата страна преглеждаше статията.

— Точно така — потвърди той.

— Благодаря ти. Имаш едно питие от мен следващия път, когато дойда във Вашингтон — отвърнах аз и затворих, без да го изчакам да ми отговори.

Затичах се към мястото, където бях оставил Банър, като се запровирах през тълпата. Нямах я. Телефонът все още беше в ръката ми. Звъннах ѝ. Включи се гласова поща. *Мамка му!*

Чух пукот и инстинктивно се наведох. Стотици хора направиха същото. Неудобното мълчание прерасна в смутен смях, след като водопад от конфети вляво от сцената издаде източника на пукота — някой беше активирал ефектите за празненството по-рано. След като разговорите се възобновиха, забравените конфети затанцуваха сред светлините от прожекторите, преди да паднат на земята. Пред очите ми частите от пъзела се нареждаха по местата си.

Уордел все пак щеше да направи изявление и щеше да се погрижи да присъстваме. Поне за последиците, ако не за самото действие. Но първата жертва тази вечер нямаше да е Ед Рандъл, нито пък щеше да е някоя произволно избрана. Уордел беше приел нещата лично. Винаги е било лично.

Знаех много добре кого ще убие.

18:57 ч.

Отвън ги чакаше полицейска кола, за да тръгнат веднага. Банър и Едуардс се качиха в нея заедно със сержант от чикагската полиция. Той включи светлините и подкара по разчистения маршрут, който беше ограден с кордон и позволяваше безпрепятствено преминаване. Банър се опита да звънне на Блейк няколко пъти, но телефонът му даваше заето. Помисли си дали да не остави съобщение, след което се отказа. Нямахме да е трудно да се досети къде е отишла. Все пак беше експерт в откриването на хора.

Леки капки дъжд се разбиваха в предното стъкло докато караха на юг по „ЛаСал“ и след това на изток по „Джаксън“, преди да стигнат до Института по изкуства. Имаше поне шест полицейски коли, спрели напреки на улицата. Наоколо имаше както полицейски автомобили и лъскави федерални седани, така и няколко линейки. Полицаи тичаха към сградата. Банър отвори вратата си и слезе, преди да спрат напълно. Погледът ѝ проследи вълната от униформени и видя накъде се бяха насочили.

Вече бяха издигнали барикади на около стотина метра от двата бронзови лъва, разположени от двете страни на главния вход. Хората бяха отведени надолу чак до Адамс Стрийт. Никоой не се нуждаеше от повторно подканване. Една от линейките тръгна с включени сирени и светлини. Близко до покрива кръжеше хеликоптер, чийто прожектор осветяваше втория етаж на сградата. Лъчът се беше фокусирал главно върху една от галериите над входните врати — широкото пространство, оградено от каменни парапети, бе разграничено с три огромни свода, разделени с коринтски колони.

Всички се бяха съсредоточили върху галерията. Стотина метра не бяха безопасно разстояние, помисли си Банър, дори изобщо. Явно разчитаха на предимството в огневата мощ — стотина пистолета срещу снайпера на Уордел. Кое то означаваше сигурна смърт, ако откриеше огън. Не беше истинско чувство на сигурност — ако изобщо Уордел беше там, то значи нямаше какво да губи. Едуардс се приведе, като се стараеше да не се показва много иззад полицейската кола, с която бяха дошли. Банър приклепна и се приближи до най-близкия полицаи, като не изпускаше от поглед трите арки, към които беше насочен лъчът. Тя го потупа по рамото и му показа значката си, което не беше от особено значение.

— Специален агент Банър — представи се тя. — Работя със специалния отряд по случая „Уордел“.

Полицаят кимна. Беше млад латиноамериканец, на около двацет и пет години.

— Дошли сте на точното място — каза той.

— Евакуирахте ли сградата?

— Тъхъ. Спецчастите току-що влязоха през задния вход. Мислим, че се е скрил там — обясни той и посочи към галерията на втория етаж.

Банър си позволи да надзърне през рамо към линейката, която беше тръгнала преди малко.

— Коя е жертвата?

Полицаят сви рамене, като не погледна към нея. Гласът му беше напрегнат и разсеян.

— Бяла жена. Тийнейджърка или около двацетте, струва ми се.

Банър сбърчи чело. Прозвуча като поредната произволна жертва.

— Мъртва ли е?

Полицаят поклати глава.

— Какво?

Той се обърна и я погледна за пръв път.

— Не беше мъртва. Поне не все...

Непогрешимото изплющяване на куршум, преминаващ звуковата бариера, прекъсна изречението му по средата. Последваха редица действия, които сякаш се случваха едновременно, но не беше точно така. Първоначално се чу пукотът на пушката, после блесна дулото ѝ в мрака зад парапетите под лявата арка и най-накрая се извисиха ужасените викове от тълпата долу.

Банър се запита кой ли е бил целта, запита се и дали самата тя не беше улучена, но в следващия миг чу как витлата на хеликоптера изпищяха. Той се наклони рязко и се заиздига нагоре и надалече от фасадата на сградата. Отстъпваше подобно на куче, приближило се прекалено близо до разпален огън. След като се изтегли на достатъчно разстояние, Банър видя огромната пукнатина във формата на паяжина, появила се от едната страна на кабината.

Бяха изминали едва две секунди от изстрела, но на Банър ѝ се сториха цяла вечност, преди полицаите да отвърнат на огъня. Куршуми се посипаха по фасадата на сградата от дузина различни ъгли, също и толкова различни калибъра. Камъкът се разтроши, прозорците се пръснаха, а светлините вътре изгаснаха. Атаката продължи около петнайсетина секунди, преди да дойдат заповедите за спиране на огъня. Спусна се странна тишина, нарушавана само от свистенето на перките на оттеглящия се хеликоптер и далечния вой на сирените.

Банър се огледа за Едуардс и го видя на около трийсетина метра, застанал до няколко души с бронирани жилетки и каски, които се бяха скрили зад микробус с надпис „Спецчасти“. Тя се приближи и Едуардс ѝ кимна. Стоеше до висок атлетичен агент с посивяваща коса. Банър предположи, че е командирът на спецчастите. С още двама души се бяха вторачили в таблет, който явно предаваше картина на живо от екипа в сградата.

— Мислиш ли, че го хванахме? — попита Едуардс.

Преди Банър да успее да отговори, високият мъж им направи жест да замълчат. Лявата му ръка притисна слушалката по-силно, за да може да чуе какво му казват.

— Вторият етаж е чист, сега влизат в галерията.

Банър се стегна, останалите си поеха дълбоко дъх.

Последва безконечна тишина, въпреки че бяха минали само няколко секунди.

Най-накрая високият мъж затвори очи и кимна.

— Заподозреният е убит. Потвърждавам, заподозреният е убит. Добра работа, момчета.

Банър клатеше глава, въпреки че на лицата на хората около нея се бяха появили усмивки.

— Не е той.

— Какво искаш да кажеш? — попита Едуардс.

— Жертвата не е мъртва. Ако никой не е мъртъв, то това там не е Уордел.

— Банър, не видя ли...

— Права е.

И двамата се обърнаха към командира на спецчастите, който вече притискаше слушалката си. След това отново заговори в микрофона.

— Милър, можеш ли да ни покажеш лицето на заподозрения?

Тогава той обърна таблета, за да им покаже видеото от екипа в галерията. Образът не беше ясен — очевидно камерата беше на някоя от каските на агентите, но заключението

беше едно: мъртвият или изпаднал в безсъзнание мъж, проснал се на земята до захвърлената пушка, определено не беше Уордел. Стрелецът беше слабо момче на не повече от двайсет години, може би дори още беше в колеж. Дългата до раменете му коса се беше събрала около главата като мрачен ореол.

— Боже господи — възкликна Едуардс. — Имитатор?

Страхотно, помисли си Банър. С цялото това отразяване на събитията и натрупалото се напрежение тя трябваше да се досети, че убийствата на Уордел в даден момент ще подтикнат някого към нещо подобно. Или това момче се беше вдъхновило да получи своята част от славата, или ситуацията беше по-премерена — опит да убие някой неприятел или бившето си гадже, като набеди за това Уордел. Всъщност нямаше значение. Единственото важно нещо беше, че Уордел все още бе някъде там.

Започна да вали силно. Командирът на спецчастите се оттегли и Едуардс го последва с едва забележимо кимване към Банър. Беше сигурен, че случилото се ще се появи в новините. Банър се огледа за полицаия, който ги беше докарал от ДРТС, но не успя да го открие сред десетките униформени. Щяха да се забавят на местопрестъплението известно време, което означаваше, че ще е по-добре да тръгне пеша. Тя пое към Адамс Стрийт и докато вървеше, погледна телефона си. Едно пропуснато обаждане и едно ново съобщение. Набра номера на гласовата поща и чу гласа на Блейк.

— Банър, Блейк е. Знам къде е и искам да знаеш, че вече съм на път.

Съобщението беше дванайсет секунди. Докато слушаше останалата част от него, Банър усети как земята под краката ѝ се отваря.

19:01 ч.

Моментът беше почти дошъл.

Като цяло първото убийство щеше да е единственото необходимо. Щеше да доведе Блейк и Банър на секундата. Уордел се усмихна, защото знаеше, че този път няма смисъл да се въздържа, понеже след тази вечер нямаше да има повече убийства.

Ето я — най-накрая целта се беше качила на сцената. Уордел доближи окото до оптичeskия мерник и я проследи, докато тя се придвижваше по сцената. Фокусира мерника и го спря на къдриците тъмна коса на челото ѝ. И тогава осъзна, че това ще бъде най-младата му жертва. Не изпитваше безпокойство или разкаяние, интересът му беше по-скоро като на социолог, отбелязващ незначителна статистическа тенденция.

Ани Банър беше облечена с лилава рокля и шапка в същия цвят. Представляваше умален модел на натруфените дрехи, с които се кипреха богатите дами от Стария запад.

Уордел леко отпусна ръцете си и остави мерника да танцува с момиченцето на сцената, като не изпускаше главата ѝ от поглед. Освободи съзнанието си, като вдиша и издиша. Вдиша и издиша. Момиченцето се спря в дясната част на сцената и вдигна ръце в преувеличен знак на засегнато честолюбие. Уордел си пое въздух, сложи пръст на спусъка и го задържа там.

Задържа го там.

19:01 ч.

Дъждът барабанеше по прозореца, а чистачките го отвеждаха наляво и надясно, като образуваха идентични водопадчета от двете страни. Стичащата се вода проблясваше в червено и синьо в унисон със сирената. След като вече бях ударил федерален агент, се съмнявах, че кражбата на полицейска кола ще направи нещата кой знае колко по-зле.

Преминах през поредния червен светофар, като едва избегнах решетката на закъснъл с реакцията си автобус, пресичащ Норт Франклин Стрийт. Свалих крак от педала за газта и стрелката падна до седемдесет километра, след което скочи отново, когато преминах през кръстовището над Чикаго Ривър и поех на запад. Изкачих се до магистрала 90 със сто и десет километра в час, след което настъпих педала до долу и се понесох в най-външната лента.

Малко рисковано погледнах към джипиеса на телефона си и видях червената точица, отбелязваща целта ми, да пълзи в горната част на екрана.

Проклех се, че ми отне толкова време, за да установя следващата жертва на Уордел. Проклех се, че ми отне толкова време дори да формулирам идеята. Уордел не се интересуваше от убийството на някой политик. Интересуваше се от въздействието, но също така беше приел нещата лично. Винаги е било лично убийството на седемгодишната дъщеря на федерален агент би осигурило желания ефект, но също така би му гарантирало, че Банър и аз ще дойдем на мига. Кое то пък автоматично ще ни осигури челно място в редицата.

Видях знака за изход от магистралата, намалих до не толкова ненормална скорост и отново се понесох по градските улици, докато открия пътя, който търсех. Минута по-късно сградата от червени тухли се изпречи на пътя ми от лявата страна. Видях табела, на която пишеше *Начално училище „Бъркли“*.

Молах се за две неща — първо, да не съм закъснъл прекалено и, второ — човекът, с когото бях говорил, да е приел предупреждението ми сериозно и да е реагирал както му бях казал. Разбрах, че втората ми молба беше удовлетворена, след като стигнах пред главния вход и спрях колата по средата на улицата. Старомоден звънец биеше настойчиво, а объркани групички от родители и деца се изсипваха на тротоара. Позволих си искра на надежда — объркани звучеше добре. Поне не бяха ужасени.

Отворих вратата, излязох от колата и извадих баретата си. После се вгурнах в сградата.

19:03 ч.

Две неща се случиха.

Първо, малката главичка на Ани Банър изчезна от мерника. След това оглушително дрънчене проряза тишината наред представлението като включила се аларма в три часа през нощта. Уордел се сепна, а пръстът му автоматично се вдигна от спусъка.

Той отвори и другото си око и отстъпи назад. Тогава осъзна, че проблемът не е с оптиката. Целият салон долу беше в пълен мрак. Светлините на сцената бяха изгаснали, черните пердета не пропускаха никаква светлина от външния свят.

Дрънченето продължаваше, а пулсациите му се бяха пренесли в главата на Уордел. Проклетият звънец най-вероятно беше закачен от външната страна на кабинката, в която се намираше. Можеше да усети какво се случва долу. Над двеста души се опитваха да намерят пътя в мрака. Местене на столове, тътрене на крака, плачещи деца. Масова суматоха — точно това, от което Уордел се нуждаеше.

Не, той не го искаше, защото не беше част от неговия план. Суматоката обхвана и него и той не успя да се защити. Включи уреда за нощно виждане, но сцената се беше променила до неузнаваемост. Беше празна. Хората се блъскаха и бутаха към изходите. По-възрастните се опитваха да напътстват децата в мрака. Повечето вече бяха открили пътя за навън, движеха се бързо, но без паника. Веднъж щом вратите се отвореха, салонът щеше да се изпразни за нула време.

Можеше просто да започне да стреля. Това беше най-лесното. Но той искаше дъщерята на Банър.

Плановете много често се оказват безполезни, но планирането остава крайно необходимо. Уордел бързо реши как да действа. Ситуацията се беше променила, но все още можеше да се поправи. Трябваша му само няколко зложници и дъщерята на Банър да е сред тях. Това означаваше, че ще трябва да слезе до салона. Остави ремингтъна на земята и взе глока от брезентовия чувал. Наведе се към пода и отвори сервизния капак.

Залата под него все още тънеше в мрак, но постепенно очите му свикваха. Под себе си виждаше фигури, които се лутаха насам-натам в тъмнината. Уордел излезе през отвора и слезе по стълбата. Някаква жена се блъсна в него и измърмори бързо извинение. Други се движеха наоколо, като все още не разбираха какво се случва. Имаше доста хора, доста потенциални жертви.

Само една незначителна спънка. Все още имаше време да я поправи.

19:11 ч.

Тълпата пред училището набъбваше. Мнозина поглеждаха назад към сградата, от която бяха излезли, като явно очакваха да видят пушек, пламъци или някаква друга причина, прекъснала вечерта им. Няколко деца плачеха, но като цяло всички бяха объркани и до някаква степен ядосани. Висока млада жена с очила и медноруса коса, облечена в червена рокля, стоеше на входа, придържаше вратите отворени и с най-сериозното си изражение подканваше хората да излизат. Проправих си път през тълпите от ядосани родители и развълнувани деца и я потупах по рамото.

— Знаете ли дали госпожица Бас е вече навън?

Жената спря да крещи нареждания и ме огледа от глава до пети.

— В момента разговаряте с нея.

— Аз съм Блейк — казах ѝ. — Преди малко се чухме по телефона.

Тя продължи да ме гледа.

— Спомням си — допълни безизразно тя.

— Благодаря ви — отвърнах ѝ искрено аз.

— Няма нищо, но искам да ви кажа, че дори и да си имам проблеми после, пак се надявам, че грешите за всичко.

Посочих към вратите. Потокът от излизащи сякаш беше намалял.

— Още много ли има?

— Трудно е да се каже. След като ми казахте какво ще се случи, няхаме време да направим преброяване.

— Изключихте ли светлините на сцената?

— Да. Както и всички светлини в целия салон. Включихме противопожарната аларма в същия момент. Имаше ключ точно до таблото с бушоните. — Тя млъкна и ме погледна над рамките на очилата си. — Какво?

— Нищо. Просто рядко срещам хора, които са толкова... изпълнителни.

— Господине, преподавам драма в началното училище. Тези малки бандитчета жив ще те изядат, ако не им покажеш кой командва парада. Простете за езика ми.

Сложих ръка на рамото ѝ и докато минавах покрай нея, ѝ казах:

— Госпожице Бас, всичко ви е простено.

Минах през вратите и се озовах в широко фоайе с диаметър около триста метра. Беше с нисък таван и старомодни стиропорени плочки. В другия край на протрития линолеум имаше стъклена витрина, в която бяха подредени най-различни евтини трофеи от футболни състезания, декорации на торти или за каквото и да се състезаваха децата тези дни. Нямахме жива душа. Което означаваше, че потокът от напускащи хора или се беше изчерпал, или беше намалял драстично. От фоайето в двете посоки започваха два коридора. На един знак от дясната ми страна можех да видя няколко сини стрелки, обозначаващи класните стаи, горните етажи, бюфета и няколко други съоръжения. От лявата ми страна имаше само две стрелки — малък и голям физкультурен салон.

Бавно тръгнах по коридора. Настоятелното дрънчене на противопожарната аларма продължаваше. Познатата миризма на моливи и белина изглеждаше абсурдна в тази ситуация. Стигнах до стената в края на коридора и се облегнах на нея. Подадох глава иззад

бъгла тъкмо навреме, за да видя как двойните врати от дърво и стъкло се отвориха с трясък и се удариха с всичка сила във варосаните бетонни стени.

Няколко деца тичаха насреща ми. Не можех да определя на колко години са. Разликата между най-малкото и най-голямото беше около трийсет сантиметра, като всички все още носеха костюмите си от представлението. И всички бяха ужасени. Първите две прелетяха покрай мен, като дори не ме забелязаха. Сграбчих ръката на най-високото от тях, докато минаваше покрай мен. Инерцията му беше нарушена и краката му се отлепиха от земята. То се обърна рязко и се опита да се освободи.

— Спокойно, аз съм от полицията — казах му аз. Не беше самата истина, но уплашените деца невинаги се нуждаят от истината. — Какво става? — попитах аз и посочих към посоката, от която бяха дошли.

Момчето беше на десет-единайсет години, облечено с джинси, риза на квадратчета и черна жилетка. Предположих, че си беше загубил широкополата шапка някъде назад по коридора. След като разбра, че няма смисъл да се съпротивлява, то спря и обърна обляното си в сълзи лице към мен.

— Моля ви се, господине, пуснете ме.

— Разбира се. Кажи ми само какво става.

— М-м-м... — запелтечи той или от страх, или от невъзможността да произнесе думата покрай хленчовете си.

— Мъж? С пистолет?

Момчето преглътна и закима енергично.

— Има ли някой друг там?

Детето отново започна да се дърпа и завъртя глава наляво-надясно. Не даваше отговор на въпроса ми, по-скоро отказваше да приеме случващото се. Отново погледнах към коридора. Двойните врати вече не се помръдваха. През двата армирани прозореца на вратите не се виждаше нищо от коридора зад тях.

Стиснах го по-силно, дръпнах го към себе си и определено не харесах тона, с който заговорих.

— Слушай ме, момче — изръмжах аз. — Това е много важно. Има ли някой друг там?

То сподави сълзите си и се окопити, сякаш думите ми му бяха подействали като студен душ.

— Да, сър. Ани Банър и господин Бенс. М-м... — запелтечи отново и премигна със сълзливите си очи. — Той каза, че всички трябва да останем, но ние избягахме. Моля ви.

Отпуснах хватката си. След като усетих как пръстите ми се изплъзват от детската ръчичка, осъзнах, че най-вероятно съм допринесъл със сериозна синка към и без това травмиращата вечер.

— Добре се справи. Благодаря ти. Сега искам да изтичаш навън и да повториш на госпожица Бас всичко, което ми каза. И се постарайте да не пускате никого вътре.

Момчето закима с благодарност.

— Къде отивате?

Погледнах към коридора.

— При Ани и господин Бенс.

Тръгнах по варосания коридор към двете противопожарни врати. Чух зад мен как входната врата се отвори и затвори с трясък. Един тих и изпълнен със съмнения глас прошепна в главата ми четири думи измежду дрънченето на алармата.

Последният, който ще излезе.

Отвърнах му да върви на майната си.

Вратите се разтвориха пред мен, сякаш влизах в бар в някой уестърн. Отвъд тях стените продължаваха още около десет метра, след което потъваха в мрак към мястото, където светлините бяха изключени. Затичах се към мрака, подметките ми тракаха по линолеума и звукът отекваше в стените.

Тогава чух друг шум, който очевидно идваше отгоре. По-остър от тракащите ми стъпки. По-силен от дрънченето на противопожарната аларма. Шум, който познавах по-добре от ударите на собственото си сърце.

И после го чух отново.

19:15 ч.

Още щом стигна до първата пресечка, Банър осъзна, че е избрала неподходяща кола. Федералният седан беше най-близкото возило, до което се бе добрала след съобщението на гласовата поща от Блейк. След като спря на червения светофар и започна да натиска клаксона с опакото на ръката си, тя си помисли, че трябваше да вземе една от полицейските коли.

Уордел отива за Ани. В училището е.

Думите на Блейк звучаха толкова ясно в главата ѝ, сякаш идваха от колоните в колата. Тя си запробива път през кръстовището, като оставяше достатъчно място на колите да се мръднат от пътя ѝ, след което се провираше през пролуката. Рязко извъртя волана надясно и се удари странично в бронята на спиращо такси. Извади късмет — нямаше сериозни повреди. Колата се разтърси и поднесе, но след миг отново пое на запад.

Пътят пред нея беше свободен, поне до следващия светофар. Банър осъзна, че не бе споменала на никого за новата заплаха. За факта, че Уордел беше в училището на Ани. Доколкото разбираше, единствените хора, които знаеха, бяха тя и Блейк. А Уордел искаше точно това.

Можеше да се обади на Доналдсън от училището веднага щом се увери, че Ани е добре. В момента обаче се нуждаеше от бърза реакция. Тя свали очи от пътя и набра деветстотин и единайсет, като подпря телефона между ухото и рамото си, и отново заблъска с длан по клаксона. Светофарът светна жълто. Тя върна ръката си на кормилото и натисна педала на газта до дупка.

— Спешен номер деветстотин и единай...

— Говори специален агент Илейн Банър от чикагския отдел на ФБР — прекъсна оператора тя. — Току-що получих достоверна информация, че Кейлъб Уордел е бил забелязан в начално училище „Бъркли“ на Норт Уестърн Авеню.

Отсреща мълчаха и Банър знаеше какво ще последва.

— Бихте ли повторили информацията?

— Начално училище „Бъркли“. Уордел. Сега. Пратете екипите веднага.

Тя затвори и захвърли телефона. Поредният червен светофар премина в зелен. Банър се насили да гледа към светлините. Разсейваха я от мислите за Ани.

Следващата пресечка беше на около сто метра напред, когато светофарът премина от зелено в жълто.

Отвъд нея се виждаше входът за магистрала 90. Тя отново се облегна на клаксона и натисна педала на газта. *Не мисли, просто карай.*

19:22 ч.

Коридорът плуваше в мрак, но все още имаше малко останала светлина, която ми разкриваше пътя. Затичах се в посока на изстрелите. Опасявах се, че съм се провалил. Коридорът свършваше в Т-образно разклонение. Пред мен бяха вратите към физкултурния салон. Бяха от същия вид като предишните, които бях подминал, но малките им прозорчета бяха покрити с червени пердета.

Огледах се наляво и надясно. От лявата ми страна имаше още една двойка врати, а отдясно — стълбище. Стълбите може би водеха към сцената. Помислих си дали да не се изкача по тях и да вляза от не толкова очевидно място. След миг захвърлих идеята — влизането през централния вход беше по-рисковано, но пък щях да спечеля ценни секунди. И в зависимост от това, което откриех зад вратите, тези секунди можеха да означават оцеляването или смъртта ми.

Нямаше как да се промъкна незабелязано, затова просто блъснах вратите с всичка сила, клекнах и се претърколих наляво, след което се изправих на пети. Вляво и малко над главата ми — където предположих, че беше сцената — чух женски писък и звук от затваряне на врата. Затръшването ѝ отекна в тишината. След като заглъхна, чух друг звук — малък и незначителен в пространството наоколо. Разпознах го без проблем — някой сериозно ранен се опитваше да си поеме въздух, но звукът от дишането издаваше, че това няма да продължи задълго.

Затаих дъх и почти несъзнателно се придвижих до източника на звука. Зениците ми се бяха разширили в мрака и единственото, което различавах, бяха силуети на преобърнати столове, които се стараех да избегна. Нямаше смисъл да се притеснявам дали Уордел ме наблюдава през мерник с нощно виждане — нямаше какво да направя. Обаче се съмнявах, че ще се задоволи с толкова лесно убийство.

По-скоро се надявах, че няма.

Ръбът на сцената беше на около метър и половина от земята и беше маркиран с бяла флуоресцентна лента, която блестеше като фар в мрака. Протегнах ръка и докоснах очертанията ѝ. Дрезгавото дишане беше драстично намаляло, едва успях да го различа сред тишината наоколо. Хванах се с ръце за ръба и се изкачих на сцената. Докато стъпя на крака, дрезгавото дишане беше спряло напълно, заменено от продължително предсмъртно хриптене.

Поколебах се за момент, преди да извадя телефона си и да включа фенерчето. Светлината образува ярък и тесен лъч на няколко метра пред мен. Огледах се наоколо и видях стъпало в кожена обувка. Приблжих се и успях да видя и крака, към който принадлежеше, след което самото тяло и окървавеното лице. В челото му зееше огнестрелна рана, а диаметърът на дупката и следите от барут издаваха, че е бил застрелян от упор. Мъртвешкото хриптене заглъхна, щом лъчът от телефона ми мина през очите на мъртвеца. Висок оплешивяващ мъж, на около петдесет години. Удобните му обувки и пуловерът го караха да изглежда като учител в отпуск. Най-вероятно това беше господин Бенс. Огледах наоколо. Фенерчето освети част от сцената. Надявах се да не намеря повече трупове, но бях чул два изстрела. Знаех, че със сигурност има поне още едно тяло.

Тръгнах бавно напред и затворих очи, когато лъчът освети кървава локва, а след нея и

къдрици тъмна коса на дъските. Снимката на Ани от апартамента на Банър изникна пред очите ми. Проследих косата и стигнах до главата, която беше обърната на другата страна. Пресегнах се внимателно и потърсих пулс. След като не открих такъв, леко сложих пръсти под челюстта и извърнах главата, за да мога да видя лицето. Очите бяха затворени, сякаш момичето спеше. Куршумът беше пронизал дясното ѝ слепоочие.

Не беше Ани.

19:24 ч.

Тялото, което лежеше пред мен, беше на красива жена на около трийсет години. Може би учителка, може би майка. Но не беше Ани.

Все още не.

Изправих се. Момчето беше казало, че Уордел държи дъщерята на Банър. Два изстрела, две тела. Което означаваше, че Ани е жива. Тя беше най-силният коз на Уордел — той знаеше, че сградата е обградена и никой няма да влезе, докато има заложници. Никой друг освен ние двамата с Банър.

Затворих очи и си спомних писъка и затварянето на вратата, които бях чул на влизане в залата. Също така си припомних сегашното си местоположение и се запътих през сцената към източника, като се препънах в няколко преобърнати мебели от реквизита. Стигнах до тухлена стена и започнах да опипвам в тъмното, докато не открих желязната врата, която се отваряше навън. Тя изскърца и бледата светлина се завърна. Озовах се в поредния коридор. Светлината се процеждаше през малки прозорчета, близо до тавана.

Този път имаше само една посока. Вдигнах оръжието си и се затичах по коридора. Стигнах до друга врата. Противопожарната аларма дрънчеше с всичка сила от поредния звънец на стената. Дръпнах вратата и се озовах пред стълбище. Нагоре или надолу? Опитът ми казваше нагоре. Уордел обичаше височините. Спрях и се заслушах между дрънченето на звънца.

Дзър-дзъър.

Дзър-дзъър.

Дзър-дзъър.

Ето го. Чух как някой проплака, след което млъкна, сякаш нечия ръка беше закрила устата му. Плачът продължи не повече от промеждутъка между две издрънчавания на алармата. Идваше отдолу.

19:31 ч.

— Съжалявам, госпожо, не мога да ви пусна да влезете.

Банър извади значката си.

— Аз съм от ФБР. Специален агент Банър, не госпожо. И няма да ме спреш да вляза.

Острият тон на Банър беше насочен както към младия полицаи, застанал на пътя ѝ, така и към самата нея. Трябваше да се сети, че това ще бъде един от недостатъците на подкреплението. Правила, процедури. Нямахше как да ги заобиколи.

Правоохранителните органи бяха разгърнали оптималния си потенциал за изборната вечер. Полицаи от и извън щата бяха дошли да охраняват опасните зони където беше най-вероятно да удари Уордел. Не беше изненада за никого, че малкото начално училище не беше в този списък, затова пълната мобилизация ставаше бавно. Пред сградата имаше само три полицейски коли и няколко полицаи, които избутваха тълпите зяпачи към другата страна на улицата, за да могат да осигурят периметър за подкреплението. И този полицаи, единствената пречка между Банър и училището, за нейна изненада и раздразнение не искаше да се махне от пътя ѝ.

— Съжалявам, агент Банър. ФБР или не, никой няма право да влиза вътре. Получихме сведения, че въоръжен мъж е взел заложници. Никой няма да влиза вътре, преди да дойде експерт за преговори.

Банър свали значката си и огледа мястото. Чуваше приближаващите се сирени от няколко места. След минута, а може би по-малко пред нея щяха да се издигнат много повече препятствия от младия полицаи.

— Дъщеря ми е вътре — спокойно каза тя.

Полицаят погледна към входа на училището, след което се обърна към нея. Поклати съчувствено глава, като разпери ръце.

— Госпожо... — започна той, очевидно забравил предишната ѝ забележка.

Мъчеше се да впрегне уменията си от курсовете за борба с безредиците, които беше изкарал в академията. Не приличаше на човек, който обичаше да взема сам решения, камо ли да прави изключения от правилата.

Сирените се приближаваха. Банър сложи ръка на рамото му и каза:

— Тогава ще трябва да ме застреляш.

Полицаят я погледна, сякаш му беше ударила шамар.

— Чакайте малко...

Банър бързо го заобиколи, изкачи стъпалата и блъсна вратата. Погледна назад и видя, че той дори не гледа към нея. По-скоро беше зает да се оглежда дали някой беше видял, че ѝ беше позволил да мине покрай него.

19:33 ч.

Уордел бе влачил детето по три къси стълбища. Последното, доста тясно, го бе отвело до мазето, където той предположи, че се намира котелното отделение. Помещението беше широко и с нисък таван. Беше претъпкано с дебели тръби, захвърлени щайги и стари шкафове. Стоманени колони, разположени на еднакво разстояние, подпираха тавана.

Тук долу имаше ток, но светлините бяха малко и далече една от друга. Мръсни луминесцентни тръби, неравно разположени по стената, излъчваха светлина, не по-силна от тази на свещ.

Уордел се радваше, че детето не бе създавало кой знае какви проблеми досега. Когато бе застрелял двамата учители на сцената, тя бе изпищяла, но след това бе млъкнала. Мълчанието ѝ беше почти зловещо. Той предположи, че е изпаднала в шок. Въпреки това той продължи да държи ръката си върху устата ѝ, а с другата остави пистолета в една висока щайга и извади телефона на Уитфорд. Беше му необходимо време. Не беше сигурен колко от избягалите от залата ще разберат какво се случва. Това означаваше, че полицията може и да не знае, че държи заложници. Една част от него се зарадва при мисълта да се изправи срещу цял отряд от спецчастите. Има време, вероятно ще се стигне и до това. Но в момента не искаше просто кой да е да нахълта в сградата. Когато си спомни за пропуснатия момент — всички онези хора в тълпата, — усети киселина в стомаха си.

Постави батерията и включи телефона, след което набра деветстотин и единайсет. Пиукането на телефона сякаш изкара момиченцето от шока. Тя започна да се мята в ръцете му и той трябваше да затегне хватката си.

Операторът вдигна със стандартния поздрав и Уордел попита:

— Нали записвате всичко?

— Да, господине, разговорът се записва. Какъв е проблемът ви?

Уордел се засмя.

— И по-добри специалисти от теб са се опитвали да разберат това, партньоре. Обажда се Кейлъб Уордел. И не, това не е номер. Знам, че вероятно ще се наложи да проверите, затова ще бъде кратък и точен. Намирам се в начално училище „Бъркли“. Въоръжен съм и държа трима заложници — мъж, жена и малко момиче. Ще ги убия, ако не получа това, което искам.

— Господине...

— Не съм ти казал да говориш, синко. Сега, последната част е много важна. Няма да преговарям с никого освен с Картър Блейк или Илейн Банър. И двамата са от специалния отряд на ФБР. Ако някой друг се опита, ще убия един от заложниците. Искам Блейк и Банър — само двамата — да влязат в сградата. Ако се опитат да разговарят с мен отвън, пак ще убия заложник. Запомни ли всичко? Добре.

Уордел прекъсна разговора и хвърли телефона през рамо. Това трябваше да свърши работа. Пресегна се да вземе пистолета от щайгата и в този момент ъгълът, под който държеше с ръка устата на момичето, се измести. Уордел изкриви лице от болка, след като усети как нечий зъби се забиват в ръката му. Малкото лайненце го беше ухапало точно между палеца и показалеца. Усети как зъбите ѝ се срещат, след като бяха разкъсали цялата кожа. Той я сграбчи, докато тя се опитваше да се измъкне, и я удари в стената. Ани изпищя. Уордел ѝ

удари шамар с опакото на наранената си ръка, като оплиска с кръв както нея, така и стената отзад.

— Проклета малка кучка! — изрева той.

Ударът само засили болката в ръката му. Когато светлините изгаснаха, той беше променил решението си да убие детето, преди Банър да дойде. Сега се връщаше на първоначалния план.

Малката хлипаше и се опитваше да се изправи. Уордел се хвърли към нея, хвана ръба на роклята ѝ със здравата си ръка и я дръпна силно. Тя падна на земята. Той я повлече по мръсния бетонен под, изправи я на крака и я обгърна с ръце през гърдите. По този начин ръцете му бяха далече от тези проклети зъби.

Той я вдигна и отнесе до шайгата, откъдето взе пистолета. Докато пръстите му се свиваха около дръжката, чу как ударникът на нечий пистолет щракна над него.

Уордел вдигна поглед и видя Картър Блейк на металното стълбище. Беше подранил и държеше пистолет, насочен към главата на Уордел.

— Пусни детето и сложи ръце на тила.

Уордел не помръдна, но в следващия миг изненадата премина и той притисна Ани по-близо до себе си. На лицето му цъфна широка усмивка. Може би ситуацията изискваше безизразност, но не можа да се сдържи. Блейк не направи нищо. Добре, имаше пистолет, но нямаше да го използва. Не и докато малката беше при него. Той леко поклати глава.

— За втори път правиш подобна грешка, Блейк. За втори и последен.

Пръстите на Уордел сграбчиха дръжката на пистолета в шайгата. Блейк хвана своя собствен малко по-здраво, но не стреля. Беше на не повече от четири метра — нямаше как да пропусне. Уордел направи едно спокойно, тренирано движение — вдигна пистолета, насочи го към лицето на Блейк и натисна спусъка.

19:37 ч.

По инстинкт се хвърлих напред. Но дори и когато го направих, знаех, че е напразно. Нямаше как да не ме уцели, особено от това разстояние. Изстрелът изтрещя проглушително в тясното пространство. Докато падах напред, видях как дулото проблясва и се зачудих кога ли ще усетя болката.

Но болката не дойде. Продължих да падам надолу, търкаляйки се по металното стълбище. Уордел трепереше от болка и видях, че дясната му ръка е покрита с кръв. Не ме беше уцелил. Наистина не ме беше уцелил. По някакъв начин си беше наранил ръката и това беше объркало точността му. Не много, но достатъчно, за да успея в последния момент да скоча. Рефлексът ми бе позволил да се гмурна под куршума. Въпреки болката той все още държеше Ани и пистолета.

А аз все още падах надолу и очевидно нямаше как да спра.

Левият ми крак намери опора на третото стъпало преди пода и аз отскочих, като се хвърлих с всичка сила към Уордел, който отново беше насочил пистолета към мен. Блъснах го отдясно в горната част на тялото и ударих главата му с рамо. Сграбчих китката му и вторият изстрел профуча надалече, като почти спуска тъпанчетата ми. Сблъсъкът прекатури Уордел, който изпусна Ани и се опита да олекоти падането си с ръка.

Ударихме се в бетонния под, аз бях отгоре. Ани се претърколи и заотстъпва назад, сякаш бягаше от две диви животни, заети с разкъсването на парче месо. Дясната ми ръка беше под гърба на Уордел. Сблъсъкът беше избил пистолета от дясната ми ръка, с лявата все още стисках китката му. Схватката ни заприличваше на канадска борба. Забих пръсти в китката му и се опитах да направя ключ с ръката си. Той ме отблъсна назад и отново насочи пистолета към лицето ми. Беше сравнително справедлива битка. Справедлива, но не много. Бях в добра форма, но Уордел беше прекарал последните пет години в заздравяване на мускулите си. Малко по малко, сантиметър по сантиметър започнах да усещам как губя. Усетих как дулото на пистолета отскочи от главата ми. Ако лицето на Уордел досега изразяваше съсредоточеност, в момента преминаваше в ухилено очакване.

Освободих китката му и в същия момент забих глава в носа на Уордел. По-скоро усетих, отколкото чух, счупването на костите. Уордел изрева от болка. Възползвах се и сграбчих дулото на пистолета, като го издърпах с всичка сила. Уордел се изправи пред две възможности — да пусне пистолета или да продължи да го държи, което щеше доведе до счупване на пръста му, който все още стискаше спусъка. Очевидно избра първата. Дръпнах пистолета назад и докато се опитвах да изтегля дясната си ръка изпод Уордел, се наках да обърна оръжието срещу последния му собственик.

Не успях. Уордел насочи коляното си към слабините ми и аз трябваше да се обърна настрана, за да избегна нараняване, което щеше да ме извади от строя. След което сви юмрук и изби пистолета от лявата ми ръка. Той излетя от пръстите ми и падна сред купчина машинни части под стълбището. Успяхме да се отделим един от друг и се олюяхме напред-назад като боксьори. Очите ни се срещнаха за един кратък миг, след което двамата моментално затърсихме пистолета, сякаш това беше част от сценария. Беше на еднакво разстояние и от двамата ни. Отново се сблъскахме, като този път приличахме повече на сумо борци. Бутнахме се един в друг. Никой не отстъпи назад.

Уордел приложи собствения ми трик, като отпусна едната си ръка, и когато се наклоних напред, я събра в юмрук. Извих се настрани и се опитах да хвана предмишницата му между ръката и ребрата ми, като използвах засилката си да го запрата към стоманените подпори. Отпуснах хватата си и се наведох да взема пистолета от земята, но Уордел вече реагираше. Удари гърба ми с юмрук и ме запрата настрани. Стараех да не обръщам внимание на острата болка в дробовете си, завъртях се и го хванах през раменете, докато той се опитваше да се наведе за пистолета. Видях как Ани се беше свила в един ъгъл и ни наблюдаваше с ококорени очи. Това ме накара да се замисля — обичах предимството на пистолета, но не можех да рискувам някой заблуден куршум да я улучи.

Престорих се, че отново ще повтора удара с главата, след което поднових натиска и изритах с всичка сила пистолета. Той се плъзна по пода, след което изчезна сред купчина дървени сандъци. Уордел се засмя и ме отблъсна, докато танцуваше наоколо и бършеше с ръка кръвта от счупения си нос. Отстъпих назад. Чувствах се малко нестабилен. Надявах се да не го е забелязал. Уордел изглеждаше напълно спокоен въпреки кръвта от носа и ръката му.

— Така е по-добре — отвърна той, като кимна към мястото, където бях изритал пистолета. — Знаеш ли, по принцип не обичам да си цапам ръцете. Но с теб с удоволствие ще направя изключение.

Поклатих глава.

— Давай, психар такъв. Знаем, че не можеш да се справиш в близък бой.

Той не отговори. Поне не и с думи. Направи крачка напред със залъгващо движение, след което ме изненада с удар в рамото и в главата. Дори не успях да видя ръцете му. Почувствах се, сякаш ме беше ударил влак. Разтърсих глава, за да разкарам звездичките пред очите ми, и едва не се втурнах към него слепешката. Отдръпнах се назад и изчаках да се поокопитея, като позволих на болката да запълни празнината. Ухилих се.

— Слабо. Не пропускай ежедневната си тренировка.

Уордел отвърна на усмивката, но не каза нищо. Отново се приближи и направи същата маневра, този път с лявата ръка. Аз бях готов, парирах отдясно и забих юмрук в корема му. От удара го заболя, но мен също ме заболя. Сякаш бях ударил автомобилна гума.

Рискувах с десния му прав, парирах с предмишница и забих лакътя си във вече счупения му нос. Викът беше много по-силен и ядосан този път. Той отстъпи крачка назад и се удари в ниска работна масичка. Подпря се с дясната си ръка на нея и със закъснение разбрах, че буквално го бях пратил в оръжейната. Пръстите му зашариха върху наредени чукове, триони и секачи. Засилих се към него, след като се беше спрял на огромен френски ключ.

Той беше прекалено бърз и когато се приближих към него, вече замахваше към главата ми. Наведох се и жестокото оръжие само ме перна по главата. Останалата част от замаха завърши с удар в една от стоманените подпори, като звукът, който издаде, прозвуча, сякаш дяволът беше ударил гонга за вечеря.

Уордел видя, че съм загубил равновесие, и тръгна в атака. Подкоси ме през колената отзад с левия си крак и аз паднах на бетонния под. Сграбчи френския ключ с две ръце и го вдигна над главата си, сякаш се готвеше да ме разреже на две. Аз се превъртях на една страна и усетих болка в ръката, след като ключът се заби с трясък в пода. Цялото ми тяло крещеше да се превъртя отново и да се отдалеча колкото се може повече от обсега на оръжието му. Аз обаче останах на място. Можех да избегна следващия удар, може би и по-следващия, но рано или късно трябваше да си призная, че имам само една логична защита.

Уордел отново замагна с ключа. Ударът идваше със свръхестествена бързина. Видях изтъпената ръждясала стоманена глава да се приближава към лицето ми и знаех, че ако не реагирам навреме, няма да ме бъде. Чух как Ани започна да пищи. Вдигнах и двете си ръце и хванах ключа между тях, като усетих напрежението чак в бицепсите си. На лицето на Уордел се появи изненада, която допълнително се подсили и от факта, че го дръпнах надолу и го изритах с всичка сила в слънчевия сплит. Този път не беше готов. Той се задави, въздухът излетя от дробовете му.

Продължих да го дърпам, изправих се на едно коляно, плъзнах ключа до гърлото му и натиснах назад. Той захълца за въздух, а пръстите му задраскаха по ръцете ми. Натиснах още по-силно. Тялото му започна да се тресе и той се опита да извие глава. Аз изръмжах и усилих натиска. Някъде зад мен някой пищеше. Ани. Усетих как пръстите на Уордел се отпускат и за миг изпитах вълна на облекчение. Помислих си, че последните му сили го напускат.

Обаче грешах.

Дясната му ръка се плъзна покрай крака му и в следващия миг усетих изгаряща болка в бедрото. Въпреки че не можех да го видя, знаех, че ме беше пробол. Толкова глупаво. Трябваше да предвидя, че той винаги има резервен вариант. Стиснах зъби и отново усилих натиска. Раната в бедрото ми отново се обади. Ръката на Уордел се отпусна настрани и успях да видя покритото със собствената ми кръв острие. След това той отново го наведе и усетих пробождане отдясно.

Този път не усетих изгаряща болка, а точно обратното — сякаш съвършено острие от лед се беше забило в корема ми. Усетих как ми прилошава, когато кръвта напои дрехите ми и потече по крака ми. Съвсем леко отпуснах ключа и Уордел успя да се измъкне.

Паднах назад, като се държах за мястото, където ме беше пробол. По-късно осъзнах, че съм се свлякъл на земята. Уордел все още беше на крака, но, изглежда, скоро щеше да ме последва. Олюляваше се, с едната ръка се държеше за шията, с другата стискаше ножа. Не можеше да си поеме дъх. Изглеждаше, сякаш бях счупил нещо важно в гърлото му.

Не изпитах никакво угризение. Той се огледа и видя мръсотията, потта и кръвта — както неговата, така и моята. Лицето му се изкриви от отвращение. За един кратък момент си помислих, че ще ме отърве, ако умре от погнуса.

Успях да се подпра на коляно и да се изправа, като натисках силно дясната си страна, въпреки че кръвта се просмукваше през пръстите ми.

Уордел ме погледна, след това погледна към ножа в ръката си. Успя да изрече само една дума през стиснатите си зъби: „Убий“.

— ФБР! Не мърдай!

Крясъкът стресна и двама ни, сякаш ни бяха снимали неочаквано със светкавица.

— Мамо!

Обърнах глава към Ани, след което проследих погледа ѝ до Банър, която стоеше на стълбите с пистолет, насочен към Уордел.

— Хвърли го! — извика тя.

Уордел бавно се обърна към нея.

— Последно предупреждение — продължи Банър още преди Уордел да се беше завъртял изцяло. — Или ще стрелям.

Ще го застреляш ли? — запитах се аз. Защото наистина трябва да го направиш, Банър.

Нещо в движенията на Уордел ми подсказа, че той си мисли същото. Изобщо не се успокоих, когато Уордел отстъпи и пусна ножа на земята, който отскочи с глухо дрънчене.

Банър вече беше в подножието на стълбите. Уордел вдигаше ръце, сякаш се предаваше. Изобщо не му повярвах.

Исках да ѝ кажа да го застреля, но не можех. Устните ми се движеха, но от тях не излизаше нищо. Стаята беше започнала да се върти. Неоновите лампи по стените бяха започнали да образуват дъги, които със сигурност не бяха там преди.

Знаех, че не бива да припадам точно сега, защото трябваше да попреча на онова, което щеше да стане. Знаех какво ще направи Уордел, защото и двамата знаехме какво ще направи Банър. А в тази ситуация това беше най-грешният подход — да следва правилата и процедурата.

Всеки федерален агент е обучен да съблюдава точно определени правила при подобни ситуации. Правила като никога да не сваляш оръжието си, преди да си се уверил, че няма заплаха за живота ти. Правила като никога да не стреляш по невъоръжен заподозрян. Правила като това да му предоставиш възможност да се предаде. И точно тези правила щяха да убият Илейн Банър, защото въпреки нараняванията си всичко, от което се нуждаеше Кейлъб Уордел, беше един момент невнимание.

Щеше да изчака още секунда-две, защото знаеше, че толкова бяха нужни на Банър да се успокои, и след това щеше да се втурне към нея. Тя носеше глок с три отделни обезопасяващи механизма, които предпазваха от случайно натискане на спусъка. Можеше и да успее да улучи целта си в един кратък миг, но ако не успееше — това щеше да е краят за нея.

Банър отново заговори. Думите ѝ звучаха като ехо, сякаш се намираше на осемстотин метра в другия край на тунел от канализацията.

— Легни на земята, Уордел.

Уордел кимна и размърда ръце, сякаш се готвеше да направи точно това. Отново отворих уста, за да я предупредя.

След което се случи нещо объркващо. Уордел отстъпи назад. Миг по-късно, който ми се стори доста дълъг, чух изстрел. След това още два. Уордел направи крачка напред, след което се завъртя и падна тежко и под ъгъл на бетонния под. Главата му беше обърната към мен, невиждащите му очи ме гледаха, а на челото му зееше огнестрелна рана.

Затворих очи за миг, но образът остана там. Усетих как някой ме разтърсва и отворих очи. Банър се беше надвесила над мен, Ани беше до нея. Разтърсваше ме и ми повтаряше нещо, което не можех да разбера. Отне ми секунда да разбера, че повтаря името ми.

— Добре съм — отвърнах аз.

Банър ме погледна скептично, но успя да го превъзмогне.

— Дръж се, Блейк. Лекарите идват.

Погледнах към тялото на Уордел и се зарадвах, че мръсникът не мърдаше.

— Мислех, че трябва да... — започнах аз, но не успях да довърша, защото се налагаше да си поема дъх.

Банър обаче ме разбра.

— Да, знам — отвърна тя, като погледна към тялото. — Обаче той не трябваше да насочва пистолет към дъщеря ми.

Опитах се да се засмея, но само се закашлях. Дробовете ме боляха. Смехът представляваше трудност, но просто не можех да спра. И след като спрях да усещам болката, изпаднах блажено в нечии мрачни и топли обятия.

— Изглеждаш добре, Блейк. Имам предвид, по-добре, отколкото очаквах.

Гласът на Едуардс беше пропит с фалшива изненада. Само преди пет минути бе разбрал, че искам да се видя с него.

— Възстановявам се бързо — отвърнах аз, като държах шеговитостта настрана от гласа си.

Погледнах към агент Паксън, която ме беше придружила до десетия етаж на сградата. Тя разбра какво искам, кимна към Едуардс и излезе от стаята, като затвори вратата зад себе си.

Тази проклета усмивка. Отново беше там, заляла цялото му лице, докато той се приближаваше да раздруса ръката ми, която така и не протегнах към него. Наложих се да я сграбчи насила.

— Радвам се да те видя, синко.

Трепнах, защото разтърсването раздвижи шевовете ми. Едуардс не забеляза.

— Доналдсън е във Вашингтон — продължи той.

— Няма проблем — отвърнах аз. — Не съм тук заради Доналдсън.

За момент на лицето му се изписа объркване, въпреки че усмивката не слезе от там. Тогава се досети.

— Ето това, за което си дошъл.

Той се върна обратно до бюрото си, отвори едно от чекмеджетата и извади голям кафяв плик.

— Половината при приключване на случая, точно както се бяхме разбрали — каза той. — Нямахме адрес на който да го изпратим, и, честно казано, се надявах да минеш оттук. И ето че ти дойде.

— Задръж ги — отвърнах му аз.

— Не те разбрах?

Едуардс очакваше кимване или поне усмивка. Оставих го да чака. Той сви рамене, седна на стола и прибра плика в чекмеджетото.

— Наистина сме ти благодарни за помощта. Аз, Доналдсън, Банър, целият отдел. По дяволите, и цялата страна щеше да ти е благодарна, ако знаеше от какво ги отърва.

Седнах на стола срещу бюрото. Очевидно това ми движение му се стори неочаквано, защото той се размърда некомфортно в собствения си стол. Може би се надяваше, че само ще ми плати и аз ще изчезна като заек в ръцете на магьосник.

На бюрото му имаше много малко неща — няколко листа хартия, скъпа писалка и сгънат „Чикаго Трибюн“ от днес. Също така и оригинал на бейзболна топка, която стоеше на малка тъмносива поставка, като автографът с маркер от вече пенсионирания играч почти не се виждаше.

След около десетина секунди неудобно мълчание Едуардс заговори пръв:

— Мислехме, че ще е честно да ти платим изцяло, както се бяхме разбрали. Въпреки... проблемите, които изникнаха.

— Много щедро от ваша страна — отвърнах аз.

— Но това вече е в миналото. И няма да ти опявам, че можеше да се справим и без теб. Помогна ни да го заловим, и то по начина, по който каза, че ще стане.

— Точно така. И го залових въпреки опитите ви да ми попречите.

Това не му остави голям избор, освен умишлено да си даде вид, че не ме е разбрал. Така и стана.

— Хайде сега, Блейк — отвърна той, а усмивката все още си беше там. — Не е честно. Знаеш, че трябва да играем по правилата. Нямаме свободата да престъпваме законите като теб. Дори когато това ще даде резултат.

Той продължи да говори по темата още една минута, като се опитваше да запълни мълчанието от моя страна. Обърнах се настрана и погледнах към посивялото следобедно небе. Облаците бяха натежали от сняг. Изглежда, синоптиците щяха да познаят. Когато баналните приказки на Едуардс относно правилата и процедурите се изчерпаха, го погледнах и кимнах към вестника. Голямото заглавие беше за признанието на повторно избрания губернатор, че е болен от рак в последен стадий. Отстрани се мъдреше: „Камарата гласува увеличаване на бюджета на Министерството на правосъдието“.

— Предполагам, че изборите минаха добре — казах аз.

Той също погледна към вестника и сви рамене.

— Може да се каже. Изглежда, най-сетне ще ни обърнат внимание.

— Как така?

— Ами финансирането на правоохранителните органи, много ясно. И имам предвид истинската работа, не тази простотия с терористите. През последните десет години целият бюджет отиде за преследване на ненормални джихадисти из пещерите на Пакистан. В същото време занемарихме случващото се в нашата страна, която отива по дяволите.

Начинът, по който говореше сега, беше изцяло различен от досегашното му увъртане. Намираще се в свои води, където се чувстваше уверен и властен.

— Наистина ли мислиш, че отива по дяволите? — попитах аз.

Тор се усмихна още по-широко и този път усетих, че усмивката е истинска.

— Няма съмнение в това. Погледни Уордел, погледни какво успя да направи един човек.

— Погледни Уордел — повторих бавно, сякаш се замислях над това за пръв път.

— Ставали сме свидетели на съкращения в бюджета — местната и щатската полиция, прокурорите, ФБР — още от деветдесетте години. И сега много хора, които разбират, знаят, че нещата се оправят. И защо не? Престъпността спада. И то от деветдесет и първа. По същия начин, както когато съкратиха финансирането на армията след падането на Берлинската стена.

— Дивидентите от мира?

— Точно така. — Едуардс насочи пръст към мен, очевидно удовлетворен. Осъзнах, че това не беше само защото се чувстваше в свои води. По-скоро граничеше с религиозен фанатизъм. — Е, прилича повече на... „дивиденти от безопасността“. Намаляване на престъпността означава, че не се нуждаем от толкова полицаи. И защо да не използваме парите за училища, болници, данъци и така нататък.

— Звучи разумно.

— Не е! — Той почти изкрещя, като удари по бюрото.

— Не е ли?

— Не. Защото ето нещото, за което никой не се сеща, Блейк. *Ами ако това не е намаляване?* Ами ако спадането на престъпността е просто моментно явление?

Сбърчих чело, сякаш се бях замислил над нещата.

— Притесняваш се, че ако наистина е моментно, то в даден момент ще ни хване неподготвени.

Едуардс закима енергично. Ако имаше съмнения защо изведнъж бях станал толкова отзивчив слушател, не ги показва.

— Точно така. Погледни какво се случва, Блейк. Икономиката е за боклука, безработицата расте. Стоим върху барутен погреб. Една искра и цялата страна пламва. А когато това стане, няма да имаме нужната работна ръка, за да изгасим пожара.

— Виждам накъде биеш. Нуждаехме се от събуждане. Като нация, имам предвид.

— Бинго.

— И ти реши, че Кейлъб Уордел е перфектният кандидат за това събуждане.

Едуардс понечи да се съгласи, опита се да изрече някоя и друга дума, но накрая успя да прошепне само:

— Какво?

Наведох се напред и облегнах лакти на бюрото.

— Подцених те, Едуардс. Когато разбрах какво се случва, си помислих, че трябва да е Доналдсън.

Едуардс се усмихна объркано, но очите му издаваха друго. Аз продължих:

— Още от самото начало имах усещането, че зад кулисите се случва нещо. Отне ми известно време, докато разбера. До голяма степен мотивът влизаше в противоречие с произволните убийства на Уордел, но самият той беше прекалено налудничав поначало.

— Аз... аз не...

— Опитах се да открия нещо общо сред жертвите. Нещо, което да ми помогне да открия следващите такива. Мислех си, че така ще открия и мотива. Ако можех да намеря специфичната жертва, за която се знаеше, че ще бъде убита от Уордел, то тогава щях да имам мотива и след това кукловода. Оказа се, че се въртя в кръг. Търсех нещо, което го няма. И тогава осъзнах, че не търся, където трябва — Уордел не беше пуснат на свобода, за да убие точно определен човек, а просто да убива. Банър ми отвори очите. Беше почти невъзможно да предскажа кого щеше да убие. Единственото, което можеше да се предскаже, беше, че ще убие, и то по такъв начин, че да привлече внимание.

— Чакай малко, Блейк.

— Ти искаше да обърнеш посоката на развитие. Намалени бюджети. Разговорите щяха да свършат работа, но много бавно. Имаше нужда от побутване. Някое голямо медийно събитие, което щеше да свърши работа, точно около изборите. Както Хувър използва Дилинджър и отвличането на Линдберг, с което обяви война на престъпността през трийсетте. Марков и отвличането, когато нещата с откупа се объркаха — отново беше ти, нали?

Спрях да си поема въздух. Очаквах Едуардс да каже нещо, да потвърди или да продължи да отрича. Но той просто седеше и ме гледеше. Мазната му усмивка най-сетне беше изчезнала. Реших да използвам най-силната си карта и да го стресна. Не беше кой знае какво. Само две думи.

— Мартин Брайс — казах аз.

Това свърши работа. Едуардс трепна в стола си, сякаш бях допрял оголен кабел до металните подлакътници. Той навлажни устни, понечи да каже нещо, но от устата му не излезе нито звук.

— Да, знам за Брайс — продължих аз. — Или Джон Едгар, както го наричаха доскоро. Брайс се е свързал с Кораковски и му е казал кой микробус да нападне от засада. След това е дал подкуп на Пол Съмърс, за да сложи Уордел в същия микробус, който да попадне в

засадата. После го е убил, за да прикрие следите си. Трябва да си призная, че планът е добър. Никой нямаше да се усъмни в бягството на Кейлъб Уордел, защото отстрани изглеждаше изцяло като съвпадение.

Едуардс вече не отричаше нищо. Изглеждаше крайно объркан.

— Как...

— Само по този начин можеше да стане — казах аз. — Брайс беше във Форт Додж и в Небраска. Беше и в къщата на Хачър. Беше винаги на една крачка пред мен и две пред специалния отряд. Което означава, че си намерил начин да наблюдаваш Уордел, след като го беше измъкнал. Подслушвател в дрехите му нямаше да свърши работа, защото знаеше, че ще ги захвърли, затова се обзалагам, че си сложил проследяващо устройство на пушката. Как се справям дотук?

Едуардс не каза нищо. Нямаше нужда. Очите му издаваха всичко.

Продължих:

— И така, вкарваш фалшив агент, който да помага на Уордел. Който те уведомява за движението му, но също така му помага, когато има нужда. Както стана с червения микробус или с убийството на Хачър. Обзалагам се също така, че той е бил отговорникът за опита за покушение срещу мен на паркинга на хотела в Кайро. И то защото разбра, че съм се досетил за нещата прекалено рано.

Той не работи за ФБР, но въпреки това разполага с информация за разследването. Може да се движи спокойно сред специалния отряд — видът му и значката са достатъчни, за да заблудят всеки истински агент. Но как е възможно? Защото изобщо не е фалшив агент. А си е наистина такъв. И както казах, има само един възможен начин това да стане.

Дълго време разсъждавах в болницата и винаги стигах до това заключение. Ако беше истински агент, как така не се появи в системата? Помолих Банър да ми намери снимки на всеки федерален агент, починал през последните десет години. Някои от тях бяха убити, но мен ме интересуваха онези, които не бяха загинали по време на работа. Броят им не беше голям — във всички щати двайсетина. Достатъчно, за да мога да се съсредоточа върху лицата им. Не ми отне много да открия този, когото търсех. Имаше малко повече коса и носеше контактни лещи, но нямаше спор — Мартин Брайс, за когото се предполага, че е загинал в автомобилна катастрофа в Сан Диего преди три години, се появява като Джон Едгар само преди две седмици. Зъбният статус беше различен, но ако можеш да си намериш фалшива идентификационна карта, то снимките са лесна работа. Поровихме се още малко и познай какво? Брайс е работел в твоя отдел, когато си бил в „Организирана престъпност“, и тогава пътищата ви с Витали Кораковски са се пресекли. Какво съвпадение! Колко още Джон Едгъровци имаш, Едуардс? Колко още призраци работят зад кулисите?

Едуардс беше успял да си придаде спокоен вид. Когато заговори, гласът му беше мрачен и тежък, също като облаците навън.

— Мартин Брайс струваше повече от десетина като теб, проклети наемнико. Погледни се, седиш тук и обвиняваш мъже като нас. Кой си ти? Мартин Брайс беше патриот. Човек, който пожертва всичко в името на доброто.

— Защо хората, които говорят за доброто, накрая се оказват убийци?

— Трябваше да го направим. Тази страна...

— В тази страна има достатъчно манияци. Освободихте един от най-лошите, за да уплашите хората, да предизвикате истерия само за да ви свърши работа. Десетки невинни...

— ... живота ще бъдат спасени...

— Десетки невинни хора — повторих аз, — мъже, жени и деца, са мъртви, защото ти реши, че това ще бъде добър начин да си направиш реклама.

Бяхме се изправили над бюрото, а лицата ни бяха твърде близо. Едуардс понечи да каже нещо, след което просто поклати глава и седна обратно. Усмивката бавно се върна на лицето му. Нещо в стомаха ми се разбунтува, като засенчи дори болката от ножа на Уордел.

— И какво сега? — попита той. — Нямах доказателства. Няма как да свържеш Мартин Брайс с всичко това. Той умря преди три години. Беше трагичен инцидент. Вече знаеш, че зъбните снимки в досието му няма да съвпаднат с тези от тялото, което намериха в къщата на Хачър. Разполагаш единствено с налудничавата си версия. Теория на конспирацията. Никой няма да те послуша. В съда ще ти се изсмеят.

Изправих се. Не свалих поглед от Едуардс, не и докато усмивката му не изчезна.

— Щеше да е така — казах аз, — ако не беше едно нещо.

Бръкнах в джоба на самото си и извадих сгънато парче хартия. Подхвърлих го на бюрото пред Едуардс. Той погледна към него, после към мен. Внимателно взе хартиятката и я разгъна.

— Какво, по дяволите, е това?

— Адрес. — Оставих го да го прочете и видях как очите му се разшириха. — Адресът на Брайс в Чикаго. Апартаментът на втория етаж на Западна Двайсет и първа улица. Не е най-хубавият квартал, но върши работа за основна квартира.

Едуардс присви очи.

— Глупости. В момента блъфирам.

— Знаеш, че не блъфирам. — Усмихнах се и поклатих тъжно глава. — С това си изкарвам прехраната, Едуардс — откривам хора. Дори хора, които вече два пъти са мъртви.

Едуардс не отмести погледа си от мен. Смачка хартиятката с дясната си ръка и я хвърли на бюрото, сякаш това щеше да свърши работа.

— Брайс е обичал реда — продължих аз. — Трябвало е да бъде систематичен. Пазил е всичко — планове, бележки, разписки. Дори и дневник.

Едуардс търсеше в очи ми нещо, което да му подсказва, че блъфирам. По челото му изби пот.

— Лъжеш — отвърна той. — Без разговори, без записки, това бяха правилата. Брайс го знаеше.

— Може би Брайс е мислел, че е в безопасност. Никой не е знаел, че съществува, така че никой няма да търси в апартамента му. — Свих рамене и се престорих, че не виждам как ръката на Едуардс се пресяга към най-горното чекмедже на бюрото. — Не мисля, че това го издаде обаче. Записките са едно, но да си води подробен дневник? — За момент замълчах и поклатих глава. — Той му е бил застраховката. Срещу опасността да го хвърлиш на кучетата, ако нещата се оплескат.

Едуардс преглътна.

— Ако всичко това е истина и ако имаш тези доказателства, защото разговаряш с мен?

— Правя услуга. Не на теб, а на Банър. Тя все още вярва във ФБР. Няма да издържи на скандала, ако се разчуе. Тя е единствената причина да съм тук — да ти дам право на избор.

Едуардс обмисли думите ми и леко трепна.

— Избор? Какво имаш...

— Казват, че не боли.

Той кимна бавно, сякаш най-накрая се беше решил. След това дясната му ръка отвори

най-горното чекмедже. Бях от другата страна на бюрото още преди да извади пистолета и да го насочи към мен. Не беше стандартният модел „Глок 23“, а умаленият, по-компактен „Глок 27“ — резервното лично оръжие. Сграбчих пистолета с две ръце и го задърпах. Едуардс се съпротивляваше и се опита да ме избута с лявата си ръка, но аз стисках здраво. След това се опита да натисне спусъка, но аз стисках ръката му прекалено силно, за да може да задържи пръста на спусъка. След Кейлъб Уордел да преодолее съпротивата на този мъж беше, все едно се бориш с бебе.

Той изведнъж забрави за пистолета и ме погледна в очите, осъзнал, че няма да спра, преди да му счупя китката. Борбеността му се изпари и глокът премина в ръцете ми, докато отстъпвах назад. Вдигнах смачканата хартийка с адреса на Брайс и се насочих към вратата. Когато се обърнах, видях, че Едуардс ме гледа и разтрива ръката си. На лицето му се четеше умоляващ поглед.

Без да свалям очи от него, избърсах пистолета с ръкав, след което се наведох и го оставих на килима. Отворих вратата и излязох в коридора. Затворих я след себе си и старателно избърсах дръжката.

По моя часовник ми отне четири минути и осемнайсет секунди да стигна до тротоара по маршрута, който Паксън ми беше дала, за да избегна охранителните камери на десетия етаж. Самата Паксън нямаше да си спомня за посещението ми. Обаждането до Едуардс, известяващо посещението ми, не беше дошло от рецепцията. Според графика Едуардс бе сам.

Когато достигнах до еднометровата стоманена ограда, се обърнах и погледнах към десетия етаж на сградата на Уест Рузвелт Роуд. Започнах да броя, докато не открих прозореца на Едуардс. Очаквах го да се покаже и запотеното му мъртвешки бледно лице да погледне към мен, но то така и не се появи. И след това вече не можех да различа нищо, защото стъклото се обагри в червено. Чу се съвсем слаб и приглушен пукот, едва доловим сред движението на улицата.

Помислих си за Рапид Сити. Помислих си и за момичето със синия дъждобран. След което се обърнах и си тръгнах.

Срещнах се с Банър след двайсет минути на няколко пресечки от сградата на ФБР в неугледно кафене с изглед към Адамс Парк.

Погледнах към часовника и се замислих дали вече са го открили. Мислено се върнах към срещата ни. Бях доволен, че не бях оставил никакви следи или каквото и да е, което да ме свърже с мястото. След като Едуардс беше сам и нямаше други следи по оръжието, причината за смъртта щеше да е очевидна — самоубийство. Отпих от двойното еспресо. Банър не си беше поръчала нищо.

— И се самоуби, така ли? — попита тя с леден глас.

— Да.

— Знаеше, че ще го направи, нали?

— Мисля, че и ти се досещаше.

Очите ѝ се спряха на масата.

— Какво му каза, за да ти повярва?

Спомних си предишната нощ. Апартаментът на Западна Двайсет и първа. Празен като килията на монахиня. Брайс беше удържал на думата си — нямаше никакви записки. Като цяло нищо.

— Познавам такива като него. Едуардс не вярваше на никого. Дори на Брайс. Затова се върза на историята веднага щом му споменах за апартамента.

— Нямахме нищо срещу него — каза тихо Банър.

— Ако от това ще се почувстваш по-добре, той си призна.

— Би трябвало да помогне.

— Направихме каквото трябваше да се направи — отвърнах аз. — Нямаше как да го обвиним. Не и ако следвахме правилата.

Банър потрепери и скръсти ръце на гърдите си. Избягваше погледа ми и беше обърнала глава към улицата.

— Точно така мислеха и те — каза тя след минута. — Едуардс и Брайс. Мислеха, че като нарушат правилата, ще оправят нещата. Какво ни отличава от тях?

Отново отпих от кафето.

— Може би нищо.

Тя се обърна към мен, но не каза нищо.

— Банър, ако искаш да се чувстваш виновна за онова, което направихме, заповядай. Едуардс и Брайс пуснаха на свобода сериен убиец, като знаеха, че ще убие невинни хора. Ние не сме убили невинен човек. Не искам да се чувстваш добре от станалото, но мисля, че разликата между нас и тях е осезателна, какво ще кажеш?

— Съжалявам, Блейк. Но... — Тя поклати глава и извърна поглед, като сниши глас. — Мамка му. Не заради това постъпих на работа във ФБР.

— Тогава го забрави. Продължи напред. С миналото е свършено. Върни се към старата си работа — да залавяш лошите. В което си добра. Първата жена директор, помниш ли?

Тя се усмихна пресилено и поклати глава.

— Доналдсън няма как да ме уволни сега, след като залових Уордел, но не е много доволен от развоя на нещата. Вече не съм в списъка с повишенията, не и в този, в който исках. Имам няколко добре платени рекламни ангажимента за в бъдеще и толкоз.

— Съжалявам.

— Недей. Оказа се, че това, което смятах за важно, не е чак толкова съществено.

— Как е Ани?

— Държи се. Обмисля нещата.

— Радвам се. Кажи й, че й благодаря за картичката с „Оправяй се бързо“.

Тя кимна.

— Ами ти?

— Тръгвам си. Мисля да отида на някое топло местенце за малко, докато шевовете зараснат. И след това ще се върна към онова, което правя.

— Да откриваш хора, които не искат да бъдат открити.

— Щеше да го пише на визитката ми, ако имах такава.

Тя се наведе през масата и ме целуна по устните. Беше дълга и внимателна целувка. Не се нуждаех от убеждаване, за да й отвърна. След минута тя се отдръпна и заби поглед в очите ми. Сякаш видя нещо, което преди не беше забелязала. Или не беше искала да види.

— Сбогом, Блейк. И, моля те, не се връщай.

Не отместих поглед от нея за момент, след което кимнах. Сложих пет долара под кафето си и се изправих. Банър гледаше напред и изобщо не реагира на тръгването ми. Бутнах стъклената врата и излязох на Западна Петнайсета улица. Както бяха предrekli синоптиците, беше започнало да вали. Мислите ми се насочиха към по-топли места. Закопчах якето и си тръгнах.

Благодарности

Независимо от факта, че само едно име ще стои на корицата, тази книга беше плод на съвместна работа. Благодарен съм на следните хора, без които този роман нямаше да види бял свят.

На първо място, благодаря на моя бивш литературен агент Томас Стоуфър от агенция „Ел Би Ей“ за неговите невероятни предложения и непреклонна подкрепа. Благодаря на сегашния ми агент, легендарния Луиджи Бономи (от същата агенция), за това, че позволи на един неизвестен автор да пробие. Благодаря на невероятната ми и талантлива редакторка Джемайма Форестър и целия ѝ екип в „Орион“, които бяха толкова позитивни и ентузиазирани относно книгата от първия ѝ ден. Благодаря на всички, които прочетоха черновата и споделиха своите полезни забележки, особено Джеймс Стансфийлд и Мери Хейс. И не на последно място, благодаря на забележителната си съпруга Лора и трите ни деца, които ме изтърпяха и не се оплакваха много през дните, когато предпочитях да пиша, вместо да се занимавам с тях.

Издание:

Mason Cross
The Killing Season, 2014
Carter Blake #1

Мейсън Крос
Сезонът на убийствата
Картър Блейк #1
Превод *Александър Костов*, 2015
ИК "Обсидиан", 2015
ISBN 9789547693722